

ГАРАНТ-21
КОЛЕКЦИЯ

РУТ КАРИНГТЪН

АДВОКАТИ

ТАЙНИТЕ НА СЕМЕЙСТВО КУИН

РУТ КАРИНГТЪН ТАЙНИТЕ НА СЕМЕЙСТВО КУИН

Превод: Правда Игнатова

chitanka.info

Адвокатката Алисън Хоуп смята, че само мъртвата риба се носи по течението без съпротива. Частният детектив Джордж Кристиянсен подлага на съмнение, проучване и анализ всяка информация, особено ако е „безспорно доказателство“.

Д-р Джефри Куин е изцяло отдаден на работата си и обожават двете си деца. Обвинен е, че е убил красивата си съпруга Ники и се е опитал да изгори останките ѝ в пещта на парния котел в дома си. Децата са изчезнали безследно. Лекарят скрива от кого и защо е заплашван.

Ники Куин е била поласкана, че е канена на тайни партита на богатите и известните. Отначало ги е смятала за разюздана, безобидна веселба, но след това се е уплашила. Всеки евентуален свидетел, до който се добират Алисън и Джордж, изчезва или умира при съмнителни обстоятелства...

На Лесли, с любов

1

За миг Куин изпадна в паника. Къщата му бе в пламъци. Рязко спря колата си, изскочи бързо навън и се затича напред, като се хлъзгаше по дребния чакъл на алеята. След това изведнъж осъзна, че всъщност от всички прозорци струи ярка светлина, лампите в стаите светят, а нито една от завесите не е спусната. Няколко коли бяха паркирани непосредствено до сградата, а чудесните лампиони в градината я осветяваха почти както през деня. Бе оставил къщата заключена и с изгасени лампи. Какво ставаше тук, по дяволите?

Алеята, която водеше към къщата, бе доста дълга и извита, каквито са обикновено отклоненията в предградията. Той постепенно забави ход. Олюля се леко, когато пристъпи през тревата, която бе все още мокра след дъжда, като внезапно се почувства напълно изтощен от непрекъснатото шофиране през последните три дни. Имаше нужда от сън, искаше му се да избяга от всичко това поне за няколко часа. Външната врата беше отворена и той се промъкна вътре. Озова се в познатия боядисан в бяло коридор, с овалното огледало над дървената масичка отляво и широките стълби за втория етаж отдясно. Някакъв униформен полицай неочаквано се появи с голяма кутия в ръка, погледна с любопитство към Куин и изчезна бързо навътре. Отвсякъде се чуваха гласове.

Около петдесетгодишен мъж се показва от другата страна, беше висок, облечен в доста поизносен сив костюм. Изглеждаше изумен, но бързо успя да се овладее.

— Доктор Куин?

Куин кимна утвърдително. Имаше чувството, че главата му като че се върти.

— Доктор Джефри Куин?

— Да — отвърна, но гласът му прозвуча доста необичайно, сякаш някой друг отговори вместо него. Така или иначе в момента нищо нямаше значение за него, искаше само да спре да бяга, да се изключи от всичко. Испита някаква пронизваща болка в слепоочията,

толкова остра, че направо му се искаше да изкрещи, а в същото време всичко пред очите му като че се разми: силни, ярки отблясъци замъглиха погледа му.

Непознатият бързо мина покрай него, тресна външната врата, за да я затвори, и застана пред нея. Показа му малка карта с името си, но Куин не можа да прочете нищо.

— Аз съм Манинг, началник на полицейското управление. Джефри Куин, арестувам ви по подозрение, че между шести и десети този месец сте убили съпругата си Никола Куин, както и двете си деца, Джесика и Томас.

Неочаквано наизскочиха униформени полицаи, които го заобиколиха. Белезниците щракнаха на китките му, а двама от полицаите го подхванаха за ръцете.

— Не сте длъжен да казвате нищо. Но скриването на факти при първоначалния разпит, които биха могли да излязат наяве по време на процеса, със сигурност ще бъде във ваша вреда. Всичко, което признаете, би могло да се използва като доказателство срещу вас. Разбирате ли?

Куин не разбираше. Беше твърде объркан, за да говори. Случващото се му приличаше на ужасен кошмар. Изминалите три дни му се струваха нереални. Сякаш обърканият мъж, който бе пътувал с колата като луд през цялото това време, бе друг човек, а не той самият. Вероятно ще се събуди и кошмарът в миг ще изчезне. Усети, че го изтиквават навън и тръгва по алеята към полицейската кола, след което го откарват нанякъде.

Манинг наблюдаваше как полицейската кола се отдалечава, червените стопове заблестяха, когато стигна в края на алеята, след което светлините ѝ напълно изчезнаха, щом зави наляво, за да поеме по подвижния мост. Върна се в кухнята и се спусна по тухлените стъпала към мазето. То беше осветено от две лампи на метални стойки. Франк, сержантът му, и патологът все още стояха на колене пред парния котел. Беше от френски тип, с дърва, и служеше за отопление на сградата: един метален цилиндър, поставен върху два стабилни циментови блока. Трябваше да минат часове, докато изстине, за да могат да влязат вътре.

В момента кръглата вратичка беше отворена и остатъци от овъглени дрехи и човешка плът покриваха постланото на пода синкаво полиетиленово платнище.

— Беше Куин — съобщи Манинг. — Арестувах го.

Франк се извърна с учудено изражение на изпоцапаното си със сажди лице.

— Арестували сте го, сър? Не е ли малко прибързано? Без разпит? Без доказателства?

Манинг посочи към платнището.

— А какво, по дяволите, е всичко това?

— Но какво ще правим, ако си е осигурил стабилно алиби?

— Ще го освободя. Доста ме изненада, като пристигна така неочаквано. Сякаш видях някакъв кървав призрак. Наистина се поизсилих малко — но той е нашият човек, готов съм да се обзаложа, че едва ли има други замесени. Ще го оставя в ареста няколко часа, а след това ще притисна това гадно копеле.

Патологът престана да пуска кости в торбичката и внимателно я надписа отгоре.

— Честно казано, мислех си, че ще се появи.

— Но не и тук, нали? Предполагах, че вече е на километри от града, дори, че вече е напуснал страната.

— Готов съм да се обзаложа, че изобщо не се е отдалечавал от Бристол.

Манинг въздъхна и седна върху някаква прашна кутия.

— Значи тялото е горяло някъде около три дни?

— Да, и при цялата тази мазнина през комина би трябвало да е излязъл доста гъст бял дим — учудвам се, че никой не го е забелязал.

— Забелязали са — отвърна лаконично Франк, който беше типичен представител на неразговорливите йоркширци. — Но съседите наоколо са надути копелета, не обичат да говорят с полицията и ревностно пазят всичко за себе си. Те просто са решили, че жена му го е напуснала и той преживява на курабийки от царевично брашно.

Докторът вдигна обгорелия череп.

— Със сигурност би трябвало да е тя, Питър. Челюстта и зъбите са се запазили, така че ще ги сравня с данните от зъболекаря й. Предполагам, че всичко ще съвпадне, но бих могъл да направя и ДНК

анализ, ако се наложи. — Замълча за миг и се изправи. Беше дребен мъж на около трийсет години, с дребно четвъртито лице и очила със златни рамки, които обхващаха само горната част на стъклата. Беше облечен със синя риза и кафяви панталони. Макар че това съвсем не бе нещо, което да не е виждал досега, мрачното му изражение подсказваше, че е доста потресен. — Ама че ефективно нещо — може и аз да си взема такова, и без това се каня да мина на отопление с дърва — но все пак не е пещ за кремиране. Скелетът е на части, но почти напълно запазен. — Посочи към една едра кост, поставена в края на платнището. — Това е бедрото — както виждате, доста добре запазено, но кракът несъмнено е бил счупен в коляното, с чук, бих казал, за да може да се побере в пещта.

— Какво се е случило според теб?

— Не е лесно да се каже със сигурност, след като липсва тялото. Предполагам, че са се скарали горе, в кухнята и той я е блъснал. Тя е паднала по стълбите и си е счупила врата. — Патологът взе няколко парчета от гръбначен прешлен и се опита да ги прикрепи едно към друго. — Има също и няколко дребни наранявания по черепа. Открихме следи от коса на третото стъпало отгоре. Това падане е причинило смъртта ѝ. Ако е имал малко ум в главата, е можел да повика Бърза помощ и да каже, че е нещастен случай. Но явно се е паникьосал и е решил да се освободи от трупа. Един Господ знае защо — това е ваша работа, вие ще откриете.

— Трябва да се яви в съда, за да бъде потвърдено задържането му, Алек. Надявам се, че ще изпее всичко още на първия разпит — но ако не стане, какво бихме могли да му лепнем, за да остане в ареста? Единствената улика засега е, че жена е намерена мъртва в мазето му?

— Е, и това не е чак толкова лошо като за начало... но все пак ще прегледаме най-внимателно наоколо за веществени доказателства. По вратата на парния котел има някакви кървави петна. Все още не съм ги изследвал, но ми изглежда, че са престояли не повече от ден-два. Ако са негови...

— Ще можеш ли бързо да установиш това, ако го накараме да даде кръвна проба?

— Разбира се.

— Добре, това ще се окаже достатъчно, за да го задържим. Имали са и две деца, нали знаеш? — Веждите на Манинг се

повдигнаха въпросително. — Какво ли е станало с тях, по дяволите? Прекопахме вече половината градина, но не открихме никаква следа.

— Може би е скрил телата някъде из близката гора? А е възможно да са живи, но да ги е откарал някъде, за да не можем да ги намерим? Нали току-що си го видял, Питър. Заприлича ли ти на човек, който не е с всичкия си?

— Правеше се на учуден.

Лекарят сви рамене и поиздърпа сакото си.

— Тогава може би наистина ги е отвел някъде?

— Смяташ ли? Бедните малки копеленца.

— Май всички са за съжаление — подхвърли патологът, като посочи нагоре. — Хубаво местенце, не смяташ ли? — Манинг знаеше, че той живее сам някъде в Съмърсет. — Всяко семейство би се чувствало прекрасно тук. Чудя се какво ли не е било наред?

2

Куин не си спомняше почти нищо от следващите няколко дни. Щом пристигнаха в полицейското управление, веднага го поведоха през някакъв притъмнял двор и го накараха да се изкачи по циментови стъпала, като главата му през цялото време бе покрита с одеяло. Наистина не искаше главата му да е покрита, тъй като и без това нямаше кой да го види, но бе убеден, че полицаите следват стриктно всичко онова, което са виждали при истински убийства, показвани в телевизионните новини. Оставиха го съвсем сам в една килия часове наред, поне на него му се стори, че остана там цяла вечност. Седеше ужасен в самия край на тясното метално легло, като трескаво се опитваше да не се докосва до дюшека и до скъсаното одеяло, което вонеше на урина.

Беше отчаян. Имаше чувството, че мозъкът му направо ще се пръсне, раздиран от ужасен страх, гняв и пълно объркване. Не му пукаше особено, че Ники е мъртва, нито дори, че някакъв детектив в сив костюм смята, че той я е убил. Единственото нещо, което имаше значение за него, бяха Томас и Джесика. Виждаше лицата им, които ту се появяваха, ту се размиваха и изчезваха в мъглата от сълзи, изпълващи очите му. И тези лица съвсем не бяха невинни и радостни, каквито си ги спомняше, а направо изкривени от ужас. „Дали са мъртви? — Мисълта за това го изпълни с нетърпима болка. — Не, трябва да са живи.“ Явно онзи, който бе убил майка им, ги бе отвел със себе си. Някой трябваше да ги намери. Той самият трябваше да направи това. Нямаше кой друг да го свърши. Започна да удря с юмрук по вратата на килията, докато малкото прозорче се отвори и в четвъртития отвор се появи непознато лице.

— Да?

Куин направо не бе в състояние да подреди думите.

— Аз трябва... трябва да видя някой от началниците. Веднага! Става дума за децата ми, разбирате ли, те са в опасност... сигурно са отвлечени, отведени са някъде... вероятно преживяват нещо ужасно...

ако някой не отиде да ги потърси, може да стане твърде късно. Бихте ли... моля ви... веднага трябва да се срещна с някого.

— Спокойно, Куин. Съвсем скоро ще бъдеш разпитан.

— Не, вие не разбирате. Става дума за моите деца. Безпокоя се за децата си. Трябва да говоря веднага с някого, те със сигурност са в опасност — направете нещо, за Бога!

— Използвай звънеца, ако искаш още нещо — отговори пазачът и затвори малкото отворче.

Куин се огледа объркано. Явно изобщо не му повярваха. Смятаха го за убиец, а може би също така и за побъркан. Започна да удря отново с юмрук по вратата, като в същото време натискаше с другата си ръка звънеца, който бе непосредствено до нея. Ясно чу продължителното звънене в дъното на коридора. Този път вратата се отвори и пред него застанаха двама полицаи по ризи с къси ръкави, единият имаше сержантска нашивка.

— Няма ли да престанеш с това удряне? Наоколо има хора, които се опитват да спят.

— Наистина трябва да се срещна с някого от началниците — става дума за децата ми, не знам какво е станало с тях, със сигурност са в опасност и са примрели от страх.

— Предупредих те да млъкнеш! — извика сержантът и пристъпи застрашително към него. — Запази си приказките за шефа, Куин. Млъквай сега, лягай и се опитай да поспиш, защото утре ще ти трябват доста сили.

Куин винаги бе смятал полицаите за хора, готови всеки момент да ти помогнат. Сега бе шокиран, защото си даде сметка, че те всъщност са му врагове, при това доста сериозни врагове.

— Да поспя ли? Как смяташ, че бих могъл да заспя, дяволите да те вземат? — Целият се тресеше от гняв и гласът му се повиши. — Две безпомощни деца са в ужасна опасност — искам да знам какво се прави, за да бъдат открити. Аз съм техният баща, нима не можеш да разбереш?

— Да, бе, да, всички ти вярваме. Я вземи, че си почини малко, Куин, остави всичко това за утре сутринта.

— Не, ти явно наистина не разбираш! — извика той, като дори се опита да го изблъска и да тръгне по коридора. — Става дума за нещо много сериозно, за Бога!

Когато сержантът и другият полицай се опитаха да го спрат, Куин започна да се бори и да раздава удари наляво и надясно. Юмрукът му се заби в мека тъкан, след което последва болезнен вик.

— По дяволите! Ама че глупаво копеле. Дръж го! — извика сержантът, от чийто нос течеше кръв и вече бе изпоцапала бялата му риза. Появи се още един полицай. Мъжете сграбчиха здраво Куин, който продължи да рита яростно с крака, но скоро усети силен удар в бъбреците, а нечие коляно се заби в слабините му. Останал без въздух, той се присви и почти веднага белезниците щракнаха около китките му. Силни пръсти притискаха в същото време гърлото му, усещаше непоносима болка във врата и не след дълго загуби съзнание.

Когато се събуди, кръвта пулсираше в слепоочията му, а устата му бе пресъхнала. Даде си сметка, че са го приспали с натиск върху сънната артерия — все още усещаше болка във врата, там, където го бяха притискали. Може би след това са му инжектирали и някакво успокоително. Китките му отново бяха свободни. Часовникът също не бе свален от ръката му, така че можеше да го погледне. Установи, че е спал цели десет часа. Мокрото одеяло бе заменено с друго — червено на цвят и по-чисто.

Джефри Куин съвсем не беше страхливец. В живота си често се сблъсквал със заплахи и трудни ситуации и бе успявал да ги преживее. Някак си бе смогнал да държи главата си над водата дори през последните шест месеца, макар че този път наистина го бяха притиснали. В момента обаче бе уплашен, смъртно уплашен. Само преди един ден беше лекар, уважаван и свободен човек. В момента не само се намираше заключен в затворническа килия, но и мъжете и жените отвън вече го бяха обявили за убиец, смятаха, че е причинил смъртта на съпругата си и на децата си. Ненавиждаха го, дори го бяха пребили и му бяха дали успокоително, без да искат съгласието му. Ако сега им кажеше истината, едва ли щяха да му повярват.

Бяха му нужни само няколко секунди, за да си даде сметка какво бъдеще го очаква. То беше наистина ужасяващо. Никой нямаше намерение да започне да търси Джес и Том. А собственият им баща най-вероятно скоро щеше да получи присъда, която би го приковала до края на живота му в някаква килия, подобна на тази. Нямаше смисъл да моли за помощ. Седеше в края на леглото, подпрял глава с ръцете си. Всеки момент беше готов да се разридае, макар че упорито се

опитваше да се пребори с отчаянието и самосъжалението, които го изпълваха. Всъщност ясно разбираше какво би трябвало да се направи — трябваше да се свърже с някой човек отвън, при това колкото се може по-скоро.

След около час бе откаран в стаята за разпити и мъжът в сивия костюм отново се представи като началника на полицейското управление Манинг. Двамата седяха на твърди столове пред неголяма маса. Стаята бе ярко осветена, но без прозорци. Двама униформени полицаи по ризи с навити ръкави стояха в ъглите. Дали го смятаха за толкова опасен? Все пак бе започнал да се приспособява, вече не бе така шокиран, нито се налагаше да му се дава успокоително. Пред него беше врагът; трябваше просто да се опита да се успокои и да проследи всяка изречена дума. Някаква жена в цивилни дрехи се присъедини към тях на масата.

— Това е детектив Кързън.

Манинг включи касетофона и започна да говори пред микрофона:

— Централно полицейско управление в Бристол, десети септември, присъстват...

— Един момент — прекъсна го Куин и дори сам се учуди на твърдия си тон. — Не съм подготвен да отговарям на въпросите ви, преди да е пристигнал адвокатът ми.

Полицаят въздъхна и изключи касетофона.

— Много добре. Това е ваше право. Кой ще бъде вашият адвокат?

— Все още не съм си наел.

— Нима наистина нямате адвокат? — подхвърли началникът със същия подигравателен тон, с който му говореха и другите полицаи снощи. — Вече имахте дванайсет часа, за да помислите върху това. Нали си давате сметка, че не се намирате тук, защото сте нарушили правилника за движение по пътищата?

— Отлично знаете, че почти през цялото време съм бил в безсъзнание в килията си.

Манинг имаше гладко, младолико лице, макар че по прошарената му коса Куин съдеше, че вече е надхвърлил петдесетте.

— Вярно ли е това? — обърна се началникът към един от полицаите, застанал в ъгъла.

— Да, сър.

— Трябваше да ме информирате — процеди през зъби и очите му пламтяха гневно, когато се обърна към Куин с фалшива усмивка. — Добре... Ще предявя срещу вас обвинение в убийство до един час, освен ако дотогава не сме започнали разпита. Желаете ли да ви бъде назначен служебен защитник или предпочитате да позвъните на някого?

Куин бе придружен по коридора от двамата мълчаливи полицаи, които го охраняваха, и за пръв път от арестуването си видя дневната светлина през страничните прозорци, които бяха с изглед към централната част на града с пресичащите я жълти автобуси. Навън беше слънчево. Един от охранителите му отвори вратата на малък кабинет и му посочи телефона върху бюрото. И двамата полицаи останаха на вратата, като не сваляха очи от него: явно нямаше да може да поговори насаме с никого.

Той се настани на стола зад бюрото, като се опитваше да не им обръща внимание и трескаво размишляваше на кого да позвъни. Не познаваше никакви адвокати, нямаше и близки приятели, към които да се обърне. Беше наистина смешно, дори абсурдно; или по-скоро щеше да е така, ако не бе изправен пред опасността да го обвинят в убийство. На кого ли наистина би трябвало да позвъни човек в подобна ситуация? Не можеше да си позволи да се обади в болницата и да помоли някой от колегите си да му помогне. Те със сигурност вече са разбрали; вероятно ще му изразят съчувствие и подкрепа, но почти сигурно е, че ще повярват, че е виновен. Както и всички останали. Съпрузите винаги убиват съпругите си. Проблемите в брака му бяха публична тайна, така че едва ли някой ще се изненада. Вдигна слушалката, поколеба се за миг, а след това я остави обратно на вилката.

Беше наистина смешно. Единственото, от което се нуждаеше, бе човек, който би могъл да му доведе адвокат, при това добър. Бил беше най-подходящият човек за това. Той работеше в управлението на неголяма строителна компания и имаше доста връзки сред финансовите и юридическите среди в града. Бил щеше да знае към кого да се обърне — освен това беше може би най-близко до

представите на Куин за добър приятел. Бил Тейлър му беше съсед в Абътс Лейг; не бяха кой знае колко близки, но заедно бяха наели яхта. Беше най-обикновена делова сделка, а и никой от двамата не използваше яхтата много често. Куин просто не можеше да се сети за друг, на когото би могъл да се обади.

— Може ли да ми дадете телефонен указател? — помоли той, след което намери номера на Бил и решително го набра.

Обадиха се от централата и той помоли да го свържат с Тейлър. Само след секунда се чу любезен женски глас:

— Кабинетът на директора.

Куин нямаше представа дори, че Бил е на такъв ръководен пост.

— Мога ли да разговарям с господин Тейлър, моля? Името ми е Куин.

— Бихте ли ми обяснили за какво става дума?

— Ами... разговорът е личен.

— Един момент, господин Куин.

Последва продължителна пауза, след което се чу мъжки глас:

— Бил Тейлър, с какво мога да ви помогна?

— Обажда се Джеф Куин.

Настъпи гробна тишина, след това Тейлър каза:

— Господи, Джеф, къде се намираш?

— В централното полицейско управление съм. Арестуваха ме. Трябва ми дяволски добър адвокат. Можеш ли да ми помогнеш?

— Да, Джеф. Чух по новините тази сутрин какво се е случило. Аз... наистина съжалявам. Разбира се, че ще ти помогна, просто не знам... искаш ли да дойда веднага? Намирам се само на няколко минути от управлението.

— Не съм го направил, Бил. Явно става дума за някаква ужасна грешка. — Изведнъж почувства, че го обхваща същата невъобразима паника от предишната нощ, и сълзите започнаха да напират в очите му.

— Разбира се, че е така, Джеф — каза приятелят му с тон, с който искаше да го убеди, че му вярва. — Нито за минута не съм си помислил... Виж, веднага ще дойда.

— Защо не го отложим за по-късно? Това, от което се нуждая в момента, е адвокат. Искат да започнат да ме разпитват. Познаваш ли някого?

— Твърдят, че Роджър Диксън е най-добрият в града. А по неговите дела в съда пледира една жена адвокатка, която обикновено се занимава с подобни случаи. Искаш ли да му се обадя?

— Да, моля те. Обясни му, че се нуждая от адвокат, и то веднага. А, Бил...

— Джеф?

— Обясни му, че наистина не съм го направил.

— Разбира се, че ще му кажа. Можеш да бъдеш напълно сигурен в това.

Куин се изправи, вече се чувстваше малко по-добре.

— Адвокатът ми ще се появи съвсем скоро и нямам намерение да разговарям с когото и да било преди пристигането му. Ясно ли ви е?

Полицаят кимна.

— Тогава ще ви отведем в килията ви, за да го изчакате — започна той и като че се поколеба. Куин си помисли, че може би се чуди дали да добави „сър“, но вместо това му направи знак да протегне ръце, за да му постави белезниците. След това го поведе по коридора под любопитните погледи на останалите арестанти. Дори за Бристолския централен затвор убийството не беше събитие, случващо се всеки ден.

Тейлър пристигна след около четирийсет и пет минути. Беше дребен, с оредяваща червеникава коса човек. Оказа се доста енергичен и решителен. Куин с удоволствие разбра по-късно, че Тейлър се бе държал наистина като приятел, на когото би могло да се разчита. А след като се оказа, че май това е единственият му приятел, готов да се застъпи за него и на когото би могъл да разчита, това наистина бе от голямо значение. Макар че години наред се бе придържал към някакви норми на благоприличие, Бил Тейлър този път не скри от секретарката си къде отива и само след минути новината се разнесе из цялата сграда на строителната фирма. След това той премина през града заедно с Роджър Диксън, двамата се изкачиха бавно по стъпалата и влязоха през главния вход на централното полицейско управление.

Макар че бе допуснат вътре, Тейлър не получи разрешение да се срещне с Куин. Диксън бе преведен през вратата, която се затвори автоматично след него.

— Настоявам да се срещна веднага с клиента си — обяви той, щом попадна в тесния коридор, сякаш говореше и на шестимата души едновременно.

Един от полицаите се приближи към него.

— Вие сте?

— Господин Диксън, адвокат на доктор Куин.

— Аз съм дежурният от охраната. Ще проверя при началника.

След десетина минути Диксън влезе в килията. Куин вдигна очи и видя някакъв висок, добре изглеждащ млад човек, с малко момчешка красота, който, независимо от това внушаваше доверие.

— Аз съм Роджър Диксън — засмя се той. — Вече не сте сам.

Джефри Куин въздъхна с облекчение и в следващия миг избухна в сълзи.

3

Куин бе преместен вече в затвора „Хорфийлд“, когато Алисън Хоуп бе утвърдена за негова адвокатка, която да го представлява в съда. Бе прекарал в затвора цели шест седмици и когато го доведоха в стаята за разпити, лицето му бе сивкаво и напрегнато. „Хорфийлд“ бе стар затвор, тухлените му стени бяха боядисани в мръснозелено, а единственият прозорец във всяка от килиите бе покрит с желязна решетка и се намираше високо горе, близо до тавана. По-голямата част от светлината идваше от слаба флуоресцентна лампа. Този човек може и да е бил лекар с най-впечатляващата практика в Ейвънмаунт, помисли си тя, но в момента беше съсипан. Не, дори по-лошо от това, бе пречупен, сломен, и то още преди да се е стигнало до процес. Носеше раирана затворническа риза под сакото на измачкания си костюм, с който вероятно е бил облечен в момента на арестуването му. Бяха му взели вратовръзката и връзките на обувките. Знаеше, че е в тъй нареченото болнично крило, където му правеха проверка на всеки петнайсет минути, точно както се постъпваше с всички арестувани, обвинени в убийство. Само това бе достатъчно, за да стигне човек до пълна параноя.

— Седнете, моля — усмихна му се окуражително адвокатката.

Настаниха се от двете страни на масата, чиято пластмасова повърхност бе осеяна с кафеникави кръгчета, останали от чашки с кафе. Куин бавно вдигна глава и я погледна: видя дребна, жизнена жена, някъде над трийсетте, с буйна черна къдрава коса, лек загар на лицето и блестящи кафяви очи.

— Казвам се Алисън Хоуп, адвокатка съм. Помолиха ме да ви представлявам, ако вие желаете това — заговори тя с типичния акцент на Абърдийн.

— Да — отвърна веднага Куин. Разбираше, че отчаянието е опасно състояние и може би това е последният му шанс, за да не потъне в него. Но дали тази жена говореше истината? Можеше ли да ѝ се довери?

— Бил Тейлър ми каза, че ще дойдете. Но защо се забавихте толкова много?

Алисън посочи към младия мъж, който седеше от третата страна на масата.

— Тук присъства вашият адвокат Роджър Диксън, който с бил с вас по време на първоначалните разпити в полицията. Това е обичайната практика в нашата система. Сега той ме помоли да ви представявам в съда.

— Добре — измърмори Куин и за пръв път я погледна в очите. Тя бе направо шокирана. Знаеше, че е само на четирийсет и една година, освен това веднага се виждаше, че съвсем не е изглеждал зле. Имаше чудесно телосложение преди десетина години със сигурност е бил красавец. Но сега лицето му бе бледо и изпито, а очите му бяха хлътнали като на старец и силно зачервени. Под тях имаше тъмни кръгове. Болката и страхът, които се четяха в тях, бяха наистина ужасяващи.

— Казаха ми, че сте добра, дори надзирателите в затвора го признават. Но искам да се отървете от него. — Кимна към Диксън. — Този гадняр най-спокойно си седеше на стола, докато полицаите ме притискаха, а след това изчезна и не му видях очите повече, макар че всеки ден настоявах да го извикат. — Куин замълча за миг, на лицето му се появи дори малко учудено изражение, сякаш си даваше сметка, че най-накрая е дошъл на себе си, че е успял да вземе някакво решение за пръв път след тези ужасни шест седмици.

Алисън въздъхна. Много добре разбираше. Диксън беше приятен млад мъж, който непрекъснато се въртеше из изисканите клубове в града, за да си създава име на преуспяващ адвокат. Но в професионалните среди всички знаеха, че е некадърник. Погледна към него и забеляза, че момчешкото му лице се изчерви.

— Бях толкова натоварен, нали разбирате? — измърмори объркано.

Да, отлично разбираше. Но Куин бе обвинен в убийство; нищо чудно, че вече бе преизпълнен с възмущение.

— Натоварен ли? Господи, какви ги говори този! Някой от вас има ли поне най-обща представа какво е да бъдеш тук, вътре? Някой е убил жена ми и е отвлякъл децата ми. Арестуван съм по грешка. Стоя заключен в килията си по двамайт и три часа в денонощието, тъй като

съм на строг режим. Непрекъснато се налага да се срещам с някакъв побъркан психиатър, който е убеден, че съм убил собствените си деца и иска да ме принуди да вземам лекарства за хипноза. Цял месец не мога да се срещна с предполагаемия си адвокат, затова пък трябва да търпя насилията на четирима надзиратели, а освен това принудително ми инжектираха успокоителни.

— Това е наистина възмутително и веднага ще протестирам пред директора на затвора — отвърна тя, макар че думите му никак не я учудиха. Със сигурност го бяха правили, защото се опасявах, че съществува риск да посегне на живота си. — Имате ли друг адвокат, когото също бихте искали да посочите за ваш защитник, доктор Куин?

— Не бих казал. Последния път, когато съм имал нужда от адвокат, бе при покупката на къщата ми.

Алисън Хоуп се намръщи.

— Не смятам, че е правилно аз да ви избирам адвокат, затова може би ще е добре господин Диксън да остане днес и да води някои бележки. След това би могъл да помоли някой от основните партньори в неговата фирма да дойде и да ви види утре, като той може да ви предложи още някой защитник, ако това е, което искате — или да ви препоръча направо друга фирма, към която да се обърнете. — Диксън като че искаше да възрази, но забеляза стиснатите ѝ устни и се отказа. — Става ли така, Роджър?

Той само ядосано кимна с глава.

Куин горчиво се усмихна.

— Благодаря — каза тихо и се огледа нерешително. — Това място подслушва ли се?

Това бе един въпрос, който често и самата тя си задаваше.

— Не, никой не ни подслушва — отвърна, като ѝ се искаше наистина да е сигурна в това. — Можете да бъдете напълно откровен с мен.

— Така ли? — Изтерзаните му очи продължаваха да гледат някъде встрани от нея. — Тревожа се преди всичко за децата. За Джесика и Том. — Думите отекнаха в празната стая. — Толкова се страхувам за тях и знам, че никой не се опитва да направи нещо, за да ги спаси.

Роджър Диксън се обади:

— Полицията смята, че те също са мъртви, доктор Куин. — После замълча многозначително. — Според вас какво се е случило с тях?

Куин се облегна назад на стола и вдигна ръка, сякаш адвокатът се готвеше да го удари.

— Откъде бих могъл да знам, по дяволите? — извика гневно и някакво лице веднага се появи на прозорчето на вратата. — Как бих могъл да знам, след като съм затворен тук? Те със сигурност са дяволски изплашени, а единственият човек, който мисли за тях, съм аз — не преставам да се тревожа за тях дори за секунда, нощем лежа буден, потънал в пот. Но нищо не мога да направя — понякога имам чувството, че направо ще полудея.

След това избухване той изведнъж като че се успокои. Няколко сълзи се отрониха от хлътналите му очи, но изобщо не направи и опит да ги изтрие. Обърна се към Алисън и шепнешком я попита:

— Смятате ли, че те също са мъртви? Като Ники?

— Не знам, Джеф. Нали мога да те наричам Джеф? Много бих искала да мога да ти кажа нещо определено, но... Знам само, че полицията ги търси — отвърна тя, като си помисли: „Или най-малкото издирва телата им“. — Веднага щом изляза оттук, ще се поинтересувам докъде са стигнали. — После се опита да промени темата: — Виж, не се съмнявам, че непрекъснато мислиш за децата си, но може ли да започнем от самото начало? — Алисън кръстоса краката си, издърпа черната си пола над коленете и измъкна бележник от чантата си. Погледна го отново в очите и за втори път бе шокирана от невероятната болка в тях. Не беше съвсем сигурна, че би могла да му вярва, но ако казваше истината, последните шест седмици са били наистина направо нетърпими. — Жена ги е била убита. Ти ли го направи?

Веднага се видя, че е готов да избухне отново, но преглътна и успя да се овладее.

— Не, разбира се, че не — отвърна доста спокойно.

— Добре. Защо тогава части от тялото ѝ бяха открити в пещта на парния котел в мазето на къщата ти, докато ти бе изчезнал за три дни?

— Нямам ни най-малка представа.

Адвокатката изучаваше внимателно лицето му, но не откри в изражението нищо друго, освен болка и объркване. В миг той го закри

с длани и раменете му се разтресоха.

— Това е като един ужасен кошмар.

— Нямах представа? Нямах ни най-малка представа кой би могъл да го е направил?

— Не, нямам.

— Добре. Виж, не бих искала да те разстройвам, но съм длъжна да те попитам: ти ли уби децата си?

— Не! Нали току-що ти обясних.

— И не вярваш, че са мъртви?

— Не бих могъл да го понеса. — Погледна я умолително, търсейки някакво потвърждение от нея. — Но не — нещо ми подсказва, че те все още са живи.

— Какво те кара да мислиш така, Джеф?

В изтерзаното му лице все още бе останала някаква сила, независимо от страха, от лекарствата, от чувството за вина, от безкрайните часове, прекарани в самота и размисъл.

— Обичам ги толкова много и двамата, просто не бих могъл да обясня колко... Струва ми се, че бих почувствал, ако бяха мъртви. Все едно че частица от мен си е отишла. Невъзможно е да не го усетя.

— Ами ако наистина са живи, какво според теб се е случило с тях?

Той отчаяно поклати глава.

— Нямам представа. Просто не мога да си го обясня. Никога през живота си не съм се чувствал толкова уплашен. Единственото, което искам, е да изляза отгук и да ги намеря, да ги притисна плътно към себе си и да им кажа, че вече са в безопасност.

— Да, но в момента това трудно би могло да се осъществи. — Гласът ѝ прозвуча доста твърдо, докато обръщаше следващата страница в бележника си. — Май ще е най-добре, ако ми разкажеш цялата история от самото начало. Защото все пак е имало някакво начало, нали така?

— Предполагам. — На устните му се появи едва доловима тъжна усмивка. Трябваше да се досети, че ще го поставят на строг затворнически режим — нали бе заподозрян в най-жестоко престъпление, смятаха го за убиец на децата си — със сигурност ще продължат да го държат в изолация, за да го предпазят от останалите затворници. Не беше никак чудно, че бе толкова изтерзан, бе докаран

направо до ръба, но сега вероятно ще се пооправи, ще приеме частица от нейната увереност и решимост за действие.

— Е?

Двамата седяха мълчаливо. На прозорчето на вратата се появи физиономията на един от надзирателите.

— Свършихте ли? — изломоти той.

Беше ангажирала стаята само за четирийсет и пет минути, но му махна с ръка да ги остави на мира.

— Виж, Джеф — започна най-накрая. — Наистина бих искала да ти помогна, но все пак трябва да знам някои факти, за да разбера какво точно се е случило. — Протегна ръка и потупа окуражително неговата. — Съпругата ти е мъртва. В това няма никакво съмнение. Вярвам, че не си я убил, но как живеехте двамата с нея, преди това да се случи?

— Ужасно.

— Винаги ли е било така?

— Не, невинаги. Всичко вървеше съвсем нормално допреди три години; тогава Ники изведнъж стана много напрегната, всичко я дразнеше.

Алисън му се усмихна, опитвайки се да го накара да продължи:

— Защо, Джеф? Какво се случи тогава? Или може би не се случи?

Той започна отново да риде: сълзите просто се стичаха по бузите му и раменете му се тресяха.

— В началото не забелязвах, че нещо се е променило. Сигурно защото работех по цял ден, не се задържах кой знае колко у дома и непрекъснато бях уморен. — Сви объркано рамене. — Предполагам, че децата непрекъснато са я нервирали, че аз самият също съм я ядосвал. Изобщо не излизахме.

— Имахте ли скандали?

— Да, но през повечето време бе по-скоро студена война. Тя започна да излиза, без да казва къде отива, правеше всичко тайно, връщаше се късно вечер. Чудех се дали не е започнала някаква връзка.

— Такива неща се случват, но невинаги завършват по този начин — вметна адвокатката, като го изгледа въпросително.

— Не съм я убил, дявол да го вземе!

— Добре. Вече го каза. Но все пак някой го е направил. За да мога да те защита, би трябвало да съм наясно кой е истинският убиец и

какво е станало с децата ти. Кога за последен път ги видя и тримата? — попита и въздъхна лекичко. Наистина се налагаше да му засвидетелства безграничното си доверие, това си беше професионална необходимост.

— Три дни преди да ме арестуват.

— По кое време на деня?

— Сутринта. Някъде около осем. Децата закусваха и гледаха телевизия в кухнята, а аз тъкмо тръгвах за работа.

— Винаги ли излизаш към осем?

— Не, тази сутрин бях закъснял — обикновено тръгвам в седем и половина, за да съм в болницата до осем.

— А-ха. И какво се случи?

— Бързах за работа. Ники крещеше — настояваше да се прибера по-рано вкъщи, защото искала да излиза с приятелки. Реших, че по-скоро има среща с някой тип, и ѝ обясних, че нямам представа до колко часа ще продължи последната ми операция за деня. Започнахме да се караме.

— Значи се скарахте?

— Да.

— Ти удари ли я?

— Разбира се, че не. Просто крещяхме, докато накрая излязох и треснах вратата след себе си.

— Полицията е открила следи от твоята кръв по вратата на парния котел. Сравнили са ги с взетите от теб проби. Всичко съвпада.

— Знам.

— Според тях кървавите следи са от скоро, някъде точно от времето на смъртта на Ники. Полицаите твърдят, че сигурно си се порязал, докато си се опитвал да се отървеш от трупа ѝ.

— Знам. Но това са глупави измислици.

— Добре де, обясни тогава как се е оказала кръвта ти там.

— Порязах си ръката, докато сечах дърва.

— Кога?

— Не си спомням точно, но може би ден-два преди изчезването на Ники.

— Добре, Джеф — въздъхна Алисън. — Значи излезе от къщи и тръгна за работа?

— Ами къде другаде?

— Позвъни ли у дома през този ден? За да се опиташ да пооправиш нещата? Или може би за да продължиш започнатия спор?

— Не. Но се прибрах някъде към седем вечерта.

— Това рано ли е?

— О, да, особено като се има предвид, че беше петък.

— И какво откри?

— Къщата беше заключена, Ники беше изчезнала. Децата също.

— Беше ли ти оставила бележка?

— Не. Абсолютно нищо.

— Но си бе взела дрехите и разни други неща?

— Да, дрехи, гримове, също и уокмените на децата. Всичко, от което биха имали нужда за неколкодневно пътуване.

— Но ти нямаше ни най-малка представа къде са отишли?

— Предположих, че просто е заминала с децата — правила го е и преди — смятах, че най-вероятно е отишла в лятната вила, която родителите ѝ ни подариха, намира се в Дорсет. Затова веднага се насочих натам с колата, защото няма телефон и не можех да позвъня и да проверя дали са пристигнали.

Алисън спря да записва.

— След като бракът ви е бил приключил, защо толкова си се разтревожил? Не ти ли беше приятно, че ще си останеш сам вкъщи?

— Не исках да изгубя децата си — безпокоях се, че може би ще се почувстват объркани и уплашени.

Адвокатката кимна.

— Добре. Значи отиде с колата до Дорсет, но тя не беше там, така ли?

— Не, вилата беше заключена и за миг се почувствах като пълен глупак. Бях прекарал тежка седмица, бях направо изцеден, освен това вече се беше стъмнило и валеше като из ведро. На всичкото отгоре си бях забравил и ключовете. Но както и да е, счупих един от прозорците, промъкнах се вътре и си легнах. Веднага съм заспал. Тръгнах си някъде около пет сутринта.

— Обратно към Бристол?

— Не. Вече бях напълно сигурен, че Ники е отишла при сестра си — тя и семейството ѝ живеят в Йоркшир Моорс, северно от Пикъринг.

— Но дотам са някъде около шестстотин километра — обади ли се предварително, за да провериш дали наистина са в къщата?

— Не, искаше ми се да се появя най-неочаквано, да си прибера децата, а на нея да кажа, че с брака ни е свършено и повече не мога да понасям всичко това.

— Значи си бил доста ядосан?

— Бях направо бесен, кръвта пулсираше силно в слепоочията ми. Тази егоистична кучка, докато бяхме женени, не бе работила нито ден, а в същото време можеше да си позволи неща, за които повечето хора са готови да дадат дясната си ръка. Вярно, че и аз имах известна вина за провала на брака ни, непрекъснато трябваше да работя, вечно отсъствах от къщи, макар че нямах кой знае какъв избор. Но вече ми бе дошло до гуша от нейния егоизъм и от непрекъснатите ѝ капризи. Да, бях наистина страшно ядосан.

— Сигурен ли си, че не си я видял? Че не си се нахвърлил върху нея?

Замисли се за миг, после тръсна глава.

— Не, нищо подобно не се е случвало. Не знам как точно щях да постъпя, ако я бях открил, но когато пристигнах в Йоркшир след седемчасово шофиране, тя не беше там. Сестра ѝ не беше я виждала, нито се бе чувала по телефона с нея от две седмици. Поне така твърдеше.

— И какво стана после?

— Ники явно бе говорила доста на Кейт за това какво мръсно копеле съм. Тя дори не ми предложи чаша чай. Бях твърде уморен, за да тръгна с колата обратно, затова останах там през нощта.

— Къде?

— Спрях колата в една отбивка и спях вътре.

— И пристигна обратно в Бристол в понеделник вечерта, когато беше арестуван? — Куин кимна. — Но нещата нещо не се връзват, Джеф. Ако беше тръгнал право насам, трябваше да пристигнеш в неделя вечерта. Защо си се появил двацет и четири часа по-късно?

4

Алисън Хоуп напусна с облекчение „Хорфийлд“. Това бе едно отвратително място и макар че вече десет години непрекъснато се налагаше да посещава разни затвори, все още не можеше да свикне с гадната миризма на развалено зеле, потни тела и урина. Колата ѝ бе паркирана в най-близката странична уличка. Днес още никой не бе успял да я разбие.

Върна се в града през задръстените от коли улици. Валеше като из ведро. Предните стъкла непрекъснато се замъгляваха, а чистачките не успяваха да се справят с постоянните талози вода. Този дъжд поне щеше да измие колата ѝ; доколкото си спомняше, тя бе яркочервена на цвят. Не за пръв път се замисли защо ли не се върне в Лондон, представи си как влиза в истински бар, достатъчно изискан и доста скъп. Какво, по дяволите, правеше тук, в провинцията, защо ѝ трябваше да се занимава с напълно безнадеждни случаи като този на Куин, който като че не се вълнуваше особено, че го очаква доживотна присъда и ще му се наложи да прекара дните си затворен в това отвратително място?

Но дъждът престана, докато преминаваше Роуър Форт, изгря ярко слънце, което заблестя над стария град. Сигурно точно така е изглеждал, когато каботите са се приближавали с корабите си към Нова Скотия и новия свят: островърхи къщи и високи кули на множество църкви, чиито каменни стени са блестели под меката вечерна светлина. До съдебната палата, където се явяваше на дела буквално всеки ден, се стигаше след преминаването по истински лабиринт от тесни улички. Когато най-накрая се преминеше от пристанището към централната част, в миг се виждаше странната смесица от островърхи кули и корабни мачти. Двете стаи, които бе наела за кантора, бяха на Джон Стрийт, прозорците им гледаха към двора на друга средновековна църква, която не бе преживяла нападението. Знаеше, че може би е смешно, но обичаше всеки сантиметър от това място.

Зави под арката на старата градска порта, украсена с каменните фигури на светци, оцветени в синьо, червено и златисто, и паркира на безценното си местенце върху покритата с чакъл алея зад кантората си. И защо да не харесва това прекрасно място, което я приюти, когато ѝ се наложи да избяга от предишния си дом? Далеч от Лондонското адвокатско сдружение, от Флийт Стрийт и от Фолхъм Роуд, от непрекъснатото унижение, споменът за което все още я караше да потрепва, далеч от болката, която почти я бе пречупила. Не, наистина дължеше много на този град и на хората, с които бе започнала живота си отново. И всъщност точно това беше истинският свят, повтаряше си непрекъснато. Защото хората бяха естествени, дори и престъпленията им. Прозя се. Беше уморена. И изтощението също бе естествено. Бе станала в шест сутринта, за да се яви на едно дело в Гласестър, а сега вече бе осем вечерта. Алисън отвори задната врата и изтича по стълбите, за да си вземе нещата, които щяха да са ѝ необходими за утре сутринта. Преброи тринайсет съобщения, оставени на бюрото ѝ, така че ѝ бе нужен около половин час, за да се справи с най-спешните неща.

Когато най-накрая пое покрай реката към дома си, премина по ярко осветения мост, а после по Ейвън Гордж, като си мислеше, че този град много прилича на малко селце. Там горе вляво, в тъмните гори на хълма, бе домът на Куин. А долу, в края на падината се простираше морето, както и Ейвънмаунт, където бе работил. Въздъхна и си помисли, че и момента едва ли ѝ се иска нещо друго, освен някой да я очаква у дома. Някой, който да е приготвил топла вечеря, да я обгръща с любов и внимание, да бъде до нея и в леглото. Но апартаментът с изглед към Клифтън Даун беше тих и празен. Нямаше време да готви — така че най-добре бе да си вземе нещо готово по пътя.

Но не го направи и някъде около девет уморено изкачи шестте стъпала до входната врата, която имаше тежка ключалка за предпазване от крадци и редичка звънци от едната ѝ страна. Апартаментът бе разположен малко над приземния етаж в къщата, принадлежала преди на някакъв търговец, и в момента не беше нито празен, нито тих. Веднага щом завъртя ключа и пусна кожената си чанта на земята, лампите в миг се включиха и от кухнята долетя музика на Моцарт и миризма на лук. В голяма ваза на пода бе поставен огромен букет рози.

— Джордж! — засмя се Алисън, щом го видя на вратата. — Той беше висок и едър мъж с брада. — Какво правиш тук, по дяволите? Макар че наистина се радвам да те видя. — Тя не се опита да се отдръпне, когато неочакваният гост я притисна в прегръдката си.

— Неблагодарна вещица — изрече той между целувките. — Макар и да бях презрян и отхвърлен, пак не мога да те оставя сама в този жесток свят, лошо дете.

— По-точно отчаян и отхвърлен — поправи го веднага, като се почувства малко засрамена от изненадата, която изпита, когато го чу да цитира „Маймуната“ на Честъртън, или по-скоро от дълбокото си убеждение, че единствено тя е запозната с тези неща. — Но нито ти се намираш в подобно състояние, нито аз съм дете, Джордж. Не забравяй, че вече съм една дебелана на трийсет и две. Ясно? — Алисън отново се засмя, когато гостът ѝ я грабна с лекота на ръце и я отнесе във всекидневната.

— О, така се радвам, че те намирам тук. Днес беше ужасен ден. — Той се бе настанил на едно от креслата, а тя се сви в скута му като котка, като го гледаше с притворени очи. — Съжалявам, Джордж. Бях отвратителна. Изобщо не заслужавам всичко това. — Усмихна се доволно, когато я погали по лицето, а после се наведе, за да я целуне. Всичко ѝ изглеждаше малко нереално.

И точно в това бе проблемът. Джордж винаги си оставаше нещо нереално за нея, една наистина странна пристрастеност. Изпълнената с любов и желания Алисън на нощта обичаше този енергичен дебеланко, който непрекъснато бе буквално на крачка от банкрута, а по нейно дълбоко убеждение и от затвора. Той беше най-интригуващият и най-нежният мъж, когото бе срещала. След това феминистки настроената Алисън от деня започваше упорито да се убеждава, че би могла да се оправи идеално и без мъж до себе си. Имаше пари, дом, кариера, е, би могла да си позволи някои дискретни любовници, но не и нещо повече. Може би някой ден щеше да вземе друго решение. Може би някой ден щеше да порасне.

— Да, наистина не го заслужаваш. Да не си посмял да се появиш на прага ми отново. Това ми каза или по-точно го изкрещя — засмя се едва-едва той под русите си и вече леко сивкави мустаци.

— Това беше преди два дни.

— Но думите ти бяха съвсем незаслужени, момичето ми — заяви Джордж Кристиансен — той винаги анализираше най-подробно всичко, освен когато бе в леглото. — Дойдох, за да поискам от теб да ми се извиниш.

— Значи си дошъл... — започна тя, но веднага млъкна. — Можем да поговорим за това по-късно — предполагам, че ще ми позволиш преди това да взема вана? Какво се готви тук? Мирише страхотно.

— Печен фазан с превъзходни гарнитурни. Може би ще е най-добре да започнем с авокадо, запържено с едри скариди? Но все още не всичко е готово. Ще имаш време за една вана. Искаш ли да ти изтъркам гърба?

Тя го погледна.

— Нали все още си убеден, че си в немилост? Но все пак би могъл да го поразтъркаш лекичко — сигурно знаеш колко ме боли, когато цял ден съм била на крак?

Беше се отпуснала в топлата вода и отпиваше от чаша с вино. Джордж седеше на близкия стол — в огромната баня, която бе в типичен стил Едуард — но не го бе поканила да се присъедини към нея. Малко въздържание щеше да му е от полза, макар че Алисън се надяваше и на допълнителен „ефект“ от връхчетата на гърдите си, които се подаваха над ароматната пяна.

— Ще останеш ли през нощта? — усмихна се тя. Двамата никога не бяха живели заедно за повече от няколко дни, след което обикновено се скарваха, затова и Джордж си имаше апартамент в Редланд.

— Ако ме искаш, Алисън Хоуп, ще го направя, и както винаги това ще бъде чест за мен. — Очите му проблясваха радостно. — Наистина съжалявам за случилото се.

Тя затвори очи и пусна топла вода във ваната.

— Още доста ще трябва да си поговорим за скандала, който направи, нали разбираш? Беше пиян като свиня, Джордж, и ме постави в ужасно положение. Сбирките на Медико-правното дружество са наистина много сериозно нещо — съзнателно подчерта „р“-то, за да акцентира на абърдийнското си произношение. — Да предизвикаш

такъв скандал в присъствието на висшите му представители, изтъкнат лектор и съдии от Висшия съвет, в подобна цивилизована обстановка с изискан бюфет, за Бога, това бе наистина прекалено! Сигурна съм, че никой не си е позволявал подобно нещо преди.

Той високо се изсмя.

— Е, няма да им навреди да се срещат и с някой селяк от време на време.

— Не и ако този така наречен селяк е мой гост. Много ти благодаря, но не съм съгласна. Не знам дали помниш, но ти разля бутилка вино върху господин съдията Лоурънс, анекдотът ти за добре обзденото магаре бе определено неподходящ, а освен това се наложи да те подкрепям, за да не паднеш, когато си тръгнахме. Никога не го прави пак, Джордж, или между нас всичко ще бъде приключено. С това отложи поне с двайсет години повишението ми и ужасно навреди на кариерата ми.

— Нима това има някакво значение? — попита смирено гостът.

— Разбира се, че има значение, дявол да го вземе! Преди всичко при една по-добра репутация ще мога да получавам и по-високи хонорари, което може да се окаже твърде важно, особено ако съм толкова глупава и се поддам на твоя доста просташки чар. — Алисън замълча за миг, повдигна крака си над водата и с елегантен жест го прехвърли навън през ваната — имаше фин прасец и приятна гладка кожа, а по-голямата част от дългото ѝ бедро остана скрито под пяната — докато той ѝ допълни чашата.

— Ще се омъжиш ли за мен, цветенце? — зададе ѝ отново въпроса, с който я тормозеше от доста време.

— Не, няма — бе категоричният отговор. Сив котарак се промъкна в същия миг през откренатата врата и като че одобрително кимна с глава. Пухкавият голям Хамиш бе най-близкият приятел на Алисън вече цели дванайсет години: това бе единственото същество на този свят, което наистина я разбираше. Без да обръща ни най-малко внимание на Джордж, той се метна внимателно отстрани на ваната; Алисън го потупа нежно по гърба и котаракът веднага започна да мърка.

— Да сервирам ли вечерята? — попита Джордж, разпънал пред нея голяма синя хавлиена кърпа, като зениците му застрашително се

разшириха, когато тя се измъкна от ваната цялата в пяна и със стичаща се вода по тялото.

— Много си красива, Али.

— А ти си един мръсен старец — отвърна малко троснато, но изпита удоволствие от думите му, а когато я загърна с кърпата, го целуна. — Но все пак се радвам, че се върна.

Хамиш отвърна с отвращение очи от тях.

Рано на следващата сутрин двамата разходиха кучето на Джордж по ливадите наоколо. Териерът бе едър и рошав, също като стопанина си, и бе кръстен Уеджи — на името на Уеджууд Бен, тъй като Джордж бе ревностен привърженик на лейбъристите. Когато се откри гледката към падината и подвижния мост, Алисън обърна глава към тъмната гора от другата страна на стръмната скала.

— Моят клиент е живял там, в Абътс Лейг.

— Как се казва?

— Куин. Доктор Джефри Куин.

— Пак ли наркотици?

— Не, убийство. Смята се, че е убил жена си и може би и двете си деца.

— Ужасно. Наистина ли го е направил?

— Твърди, че не е, Джордж, и би трябвало да му вярвам.

— Но не си чак толкова сигурна...

— Добре, де, донякъде вярвам, че е виновен. А също толкова е възможно и да казва истината. В момента е в шок и трудно успява да каже нещо смислено, единственият начин, по който се опитва да се защити, е с твърдението, че Ники — това е съпругата му — се е държала доста странно и явно е имала някакви подозрителни тайни от него.

— Какви тайни?

— Ами какво да ти кажа, точно това не може да обясни. Доста ми помага, нали виждаш?

— Май нямаш желание да поемаш този случай, Али?

Тя се усмихна.

— Може би си прав, Джордж. Всъщност не, бих искала да спечеля, защото иначе той ще остане до края на живота си в затвора.

Но е направо безнадежно.

— И преди твърдеше същото, но спечели.

— Този път нямам нито капчица надежда.

— Ами тогава не се захващай, хлапе — остави всичко да си се движи по течението.

Алисън поклати глава.

— Само мъртвата риба се носи без съпротива по течението, Джордж.

След около дванайсет часа пътуваше към града, когато телефонът в колата иззвъня. Алисън се поколеба, преди да вдигне слушалката, тъй като в момента малката ѝ кола бе притисната между два огромни джипа и имаше нужда от двете си ръце на волана, за да оживее. А и това ужасно чудо на техниката в автомобила никога не ѝ носеше добри новини. Но този път се оказа Джордж.

— Добре ли си, скъпа?

— Закъснявам ли, Джордж? Тази вечер аз ще ти сготвя.

— Колко мило от твоя страна, мадам. Но защо не се срещнем преди това в „Порт ъф Кол“? Днес направих едно интересно разкритие, нещо, което ще трябва да обсъдим.

Малкото заведение се намираще точно след Даун, близо до Блекбой Хил: уютно, ярко осветено и задимено. Макар че понякога тук се събираха доста разпалени състезатели по ръгби, то беше едно от любимите ѝ места. Джордж пиеше вече втората си бира, когато пристигна, а Алисън си поръча уиски.

— Е, казвай сега какви са клюките от улицата?

— Без да съм получил целувчица?

— Не. Все още работя.

— И двамата работим — усмихна се многозначително той. — Става дума за твоя човек, Куин. — Брадясалото лице в миг изчезна зад вдигнатата нагоре халба, докато и последната капка от течността бе пресушена. — Може ли да ми вземеш още една?

Тя ядосано отиде до бара и се върна с пълна халба.

— А сега давай направо, Джордж. Прекарах дълъг и доста уморителен ден.

— А, да, доктор Куин. Направих някои проучвания днес, поразпитах, съвсем дискретно, разбира се.

— Не трябваше да го правиш, Джордж. Може би ще имам нужда от известна помощ по-късно, но в момента не мога да платя за това, а и нещата могат да се объркат.

— Все пак и ти понякога трябва да разчиташ на известна подкрепа, Али. Няма защо да се тревожиш — името ти изобщо не бе споменато. Просто подметнах, че името Куин ми звучи познато, докато най-случайно обядвах с моя стар приятел Ели Фридмън.

— Фридмън ли? Дето търгува с крадени вещи?

— Забележителният бижутер и златар.

Алисън изсумтя възмутено.

— Добре, де, какво знае той по въпроса?

— Ами — започна бавно Джордж, като търкаше многозначително носа си с показалец. — Може би искаше да кажеш, че аз знам нещо, за което ти нямаш информация, скъпа?

— Да, колкото и невероятно да звучи това — отвърна отегчено тя. Цигареният дим вече се стелеше плътно под ниския таван и бе започнал да дразни очите ѝ, което я правеше още по-раздразнителна.

— Старият Фридмън никога нищо не забравя. Знаеш ли, че твоят доктор е бил местен герой преди осем години?

— Не, в момента изглежда напълно отчаян и безпомощен.

— Нима нито той, нито онзи негов безполезен адвокат не ти споменаха за случая Бонифейс?

— Какъв е този случай Бонифейс, дявол да го вземе?

— Мисля, че ще е по-добре да направим едно малко пътешествие, скъпа.

— Докъде?

— До Ейвънмаунт.

— За какво е всичко това, Джордж? Престани с тази твоя тайнственост, за Бога, просто нямам сила за нея точно в момента.

— Трябва да ми се довериш.

— При това положение ще се наложи да използваме моята кола. И без това доста си пил и в никакъв случай не бих искала да свършим в някоя канавка. — Алисън извърна глава и се усмихна, когато той прехвърли огромната си ръка през кръста ѝ и разсеяно я плъзна нагоре, за да докосне гърдата ѝ. После се отдръпна. — Извинявай, но

моментът не е подходящ за това. А трябва да знаеш, че наистина имам доверие в теб, Джордж.

Джордж никога не бе притежавал лека кола. Двамата оставиха пикапа му „Форд Транзит“ на паркинга пред заведението и потеглиха с автомобила на Алисън на север през потъналите в тъмнина простори на Даун, а след това покрай блестящите светлини на Стоук Бишъп и надолу по реката. После завиха към Портуей и се насочиха по продължението на Ейвън. В момента имаше отлив, така че от лявата им страна нямаше нищо друго, освен една тъмна безкрайност от кал, а от дясната просветваха светлините на малкото къщи. Ейвънмаунт се намираше в края на широкото устие на реката, там, където тя се вливаше в морето. Преминаха покрай някаква метална стена, която представляваше задната част на фуражна мелница, и следвайки инструкциите на Джордж, Алисън зави покрай потъналите в мрак складови помещения. Доковете насреща бяха съвсем пусти, край тях се виждаха само три кораба. Бяха ярко осветени. Алисън намали скоростта.

— Сега накъде, водачо?

— Право напред по Сейнт Андрюс Роуд, а когато ти кажа, бъди готова да завиеш наляво.

Преминаха покрай дълга редица бензинови цистерни, всичките съвсем еднакви. Някакъв мъж с накривена шапка пазеше край граничната ограда, завършваща с бодлива тел отгоре. Когато се отклониха от пътя, пред фаровете се появиха железопътни релси, а след това не остана нищо, освен мрачната тъмнина. В далечината се виждаха неясните очертания на безстопанствени постройките, които проблясваха като счупено огледало на лунната светлина. Продължиха покрай безкрайните солници, разпростиращи се по цялото продължение на морския бряг. Черният път бе обрасъл с трева, която се поклащаше леко под напора на вятъра.

— Спри тук, Али.

Намираха се пред някаква дълга тухлена постройка, чиито прозорци бяха напълно изпочупени, а вратата се държеше едва-едва само на една панта. Леденият вятър брулеше силно лицето ѝ, докато заключваше колата. Потрепери.

— Защо дойдохме тук, Джордж? Това място е ужасно. — Надникна през вратата. — Господи, то явно се използва от разни пияници: вони на спирт и на урина.

Алисън се разтрепери дори още повече, когато под слабите отблясъци на луната забеляза колко сериозно бе станало лицето му.

— Куин би трябвало да ти е разказал, че е бил извикан да дойде тук преди осем години. Пристигнал е пръв на мястото. Някакъв мъж тук е бил прострелян смъртоносно и кръвта му изтичала, а приятелката му била изнасилена. Куин е свършил доста добра работа, преди да пристигне линейката. Момичето оживяло.

— Но не и мъжът, така ли?

— Не, всъщност ставало дума за гангстерска война и разчистване на сметки. Големият бос тук по онова време се наричал Саймън Бонифейс — името едва ли би могло да е по-неподходящо избрано за подобен тип. Бил грозен и брутален, пристигнал тук от Бирмингам. Сложил ръка върху всичко — наркотици, охранителна дейност, проститутки, занимавал се дори с традиционните стари обири — но се интересувал само от сребро и произведения на изкуството. Полицаяте не успели да го хванат в нищо незаконно и той скоро се превърнал в местен герой. Живеел разкошно като футболна звезда. Купил си страхотна вила на Севърн Бийч, привличал всички погледи, когато се появявал на разни благотворителни тържества — защото много си падал по тях. Явно му доставяло удоволствие да дава пари за такива цели. Може би го е смятал като някаква своя победа над властниците.

— И кой е бил човекът, когото е убил?

— Някакъв друг мошеник на име Джеванджи, също престъпник. Но Бонифейс се е появил преди него на тази територия. Джеванджи се опитвал да го измести отгук, за да се настани на неговото място.

Гласът, позвънил в хирургичното отделение, бил много, много уплашен. Обаждало се някакво момиче, което крещяло. Било изпаднало в истерия. Не споменало никакви имена. „Двама души, ужасен инцидент, направо умират. Моля, елате!“.

„Какъв точно инцидент? Къде се намирате?“ — попитал Куин, който се оказал на телефона. Било вече осем вечерта и момичето на рецепцията отдавна си било отишло.

Обадилата се била толкова ужасена, че гласът ѝ звучал доста странно, но все пак лекарят успял да разбере, че се намира на някакво отклонение по черния път, точно срещу неработеща вече бензиностанция. „Добре, разбрах това. Вие извикахте ли «Бърза помощ»? Позвънихте ли на 999?“

Разтрепераният глас се превърнал в нещо като писък. „Бързо идвай!“ — извикало момичето и линията била прекъсната.

Куин въздъхнал и сам набрал 999, като помолил за линейка и за полицейска помощ, след това с нежелание се отправил към солниците. Бил наясно, че ще е нужно доста време, докато някой стигне дотам, а мястото било известно като територия на бандитите. Докато се оглеждал за отбивката към черния път, някакъв бял мерцедес изхвърчал от едната страна с бясна скорост, хвърляйки кални пръски навсякъде. Едва не връхлетял върху него. След като завил по основния път, дал максимално газ и подобно на преследващите се коли в гангстерските филми поел с луда скорост към магистралата.

В дългата празна сграда някакво момиче лежало на циментовия под и пиццало от болка. Все още било облечено в бяла блуза, но дрехите му от кръста надолу били разкъсани и по краката му се стичала кръв. В ъгъла лежал безжизнен мъж с лице към пода, а под тялото му се било образувало огромно тъмно петно. Куин проверил пулса и дишането му, след това прокарал внимателно пръсти към дупката от куршума под сакото му. Гърбът на мъжа бил в дълбоки рани. Когато повдигнал тялото, установил, че куршумите са излезли отпред през гърдите и отвсякъде шуртяла кръв. Едва ли би могъл да направи нещо при тези обстоятелства.

Момичето изстенало, когато Куин коленичил до него. На рамото му забелязал кървяща рана от куршум, освен това се превивало и пиццало от болка при всяко негово докосване. „Съжалявам, опитай се да лежиш спокойно, така ще те боли по-малко. Ще ти поставя една обезболяваща инжекция, но преди това се опитай да ми обясниш къде е най-силна болката ти.“

Меките тъмни очи се извърнали към него, в тях имало болка, но и още някакво силно чувство. Омраза? Срам? „Влагалището, всичко наоколо. Изнасиха ме и четиримата един след друг.“ Изпъшкала отново, когато отворил медицинската си чанта, която бил извадил от роувъра. В нея имал ампули с морфин, предназначени за инциденти. „И рамото също — изплакало момичето. — Ох, почакай, страшно ме боли! Ахмед мъртъв ли е?“

„Страхувам се, че е доста зле.“

„Не се опитвай да ме лъжеш. Та те му извадиха очите със счупени стъклени бутилки, отрязаха му члена и стреляха толкова пъти по него. Мъртъв е, нали?“

„Да, мъртъв е.“

„Радвам се, че е умрял най-накрая. Виеше като животно... те го удряха с все сила и му се присмиваха, когато ги молеше да спрат. Бях направо бясна и изпитвах такова унижение. Наслаждавах се така силно на болката му, че почти бяха забравили за мен — успях да допълзя до кухнята и открих там някакъв телефон.“ Куин вече чувал шума от приближаващите полицейски сирени. „Опитаха се да застрелят и мен, но успях да ги надхитря и да се измъкна. После побързаха да избягат. Копелета. Гадни, мръсни копелета!“

Вратата рязко се отворила и лекар от спешната помощ се втурнал в помещението. Силен фенер осветил зелената му униформа.

5

— Господи, тук човек може направо да замръзне.

Двамата се бяха върнали в колата и Алисън вече бе потеглила към разкаляното пространство непосредствено до брега на морето. Бристолският канал се простираше напред в тъмнината чак до светлините на Кардиф от другата му страна. Мигащата червеникава навигационна лампа на един нефтен танкер проблясваше към пристанищния док отляво. Лицето на Джордж бе леко осветено от бледата светлина на задния стоп.

— Какво е станало в края на краищата?

— Джеванджи бил мъртъв, а момичето се възстановило, но се наложило да претърпи сериозна операция. Била само на деветнайсет години, а така разнебитена след преживяното, изобщо не можела да си намери съпруг сред азиатската общност. Една година по-късно се самоубила.

— Бедното дете.

— Но Куин разпознал Бонифейс и приятелите му, които бил зърнал в мерцедеса. След като години наред се бил гаврил най-безцеремонно с правосъдието, Бонифейс най-накрая бил арестуван. Куин бил главният свидетел по време на съдебния процес.

— Признат ли е бил за виновен?

— Да, за убийство. Бонифейс бил ангажирал най-добрите адвокати в района. Със сигурност можел да си го позволи. Но свидетелските показания на Куин разбили цялата му защита. Получил доживотна присъда с препоръка да излежи ефективно не по-малко от двайсет и пет години в строг тъмничен затвор, като се охранява непрекъснато от четирима надзиратели.

— Не би могъл да навреди на никого, докато е вътре, нали така?

— Вече не е вътре. Бонифейс излежавал присъдата си в най-добре охраняваното крило на затвора „Дърхам“, но оттам се съгласили да бъде прехвърлен в „Паркхърст“ на остров Уайт. Там затворът също бил със строг режим, охранявал се добре, а и старата му майка можела

да го посещава. Полицейската камионетка, с която го местели, се сблъскала с някакъв камион, двамата придружаващи го надзиратели пострадали сериозно, а Бонифейс изчезнал.

— Кога е станало това?

— Преди три месеца. Оттогава никой не го е виждал.

— Дали е тук, в Бристол?

— Готов съм да се обзаложа, че е побързал да се качи на самолета и само след няколко часа вече е отпътувал нанякъде, откъдето няма да могат да го екстрадират. Може би е заминал за Северен Кипър — семейството му е оттам, той е кипърски турчин. Но все още е твърде богат и би могъл да купи всичко, каквото си пожелае. Имал е за какво горчиво да съжالياва. Толкова му е било приятно да се изявява в ролята на местния Робин Худ — а тази присъда е била наистина тежък удар за него.

— Искаш да кажеш... Не, Джордж...

— Говори се, че Бонифейс се е заклел да пипне Куин, а също и прокурора в този процес, съдията и някакъв детектив от полицията на име Бригъм, който всъщност го е арестувал. Бригъм вече бил мъртъв, получил сърдечна криза преди няколко години. За останалите не знам нищо.

— Не, всичко това ми изглежда твърде невероятно.

— Какво невероятно има този човек да търси отмъщение? Нима никога не си чела за това в Стария завет?

— Това са глупости, Джордж, прилича ми на сценарий на стар каубойски филм.

— Според мнозина Бонифейс си е бил точно такъв — един истински каубой.

— Много мило, скъпи, че откри всичко това, но трябва да ти призная, че не вярвам да има някаква връзка. Всичко е станало толкова отдавна... освен това, ако Куин се е чувствал заплашен, нали веднага щеше да побърза да ми обясни това? — Джордж я погледна и неуверено поклати глава. — Наистина е странно, че изобщо дори не спомена за този случай. Дори напротив, по друг повод подхвърли, че последния път, когато се бил срещал с адвокат, било при покупката на къщата му. Гаден лъжец — каква роля играе, дявол да го вземе?

Приятелят ѝ кимна енергично.

— Напълно права си, Али. Може би твоят клиент се страхува от нещо и би искал да го скрие дори от собствения си адвокат? Сигурна ли си, че искаш да поемеш този случай? Не можеш ли да го зарежеш, да се измъкнеш от него?

— Не — нали знаеш старото добре известно правило. Вече твърде много съм навлязла в този случай, независимо дали това ми харесва или не. — Тя включи двигателя и обърна колата в обратна посока.

Алисън беше в кантората си още в осем часа на следващата сутрин. Щом влезе, веднага се запъти към прозореца и го отвори. Малкото гробище отвън създаваше обикновено някакво чувство на спокойствие със своите големи четвъртити гробове, обрасли с мъх и трева, докато в същото време слънчевите лъчи се промъкваха и осветяваха пространствата между тях. Разполагаше с два часа преди началото на делото си в съда, така че се настани на перваза на прозореца, сякаш за да събере достатъчно енергия, нужна ѝ за изучаването на документите по него.

Кантората ѝ бе доста просторна, обзаведена с голямо, отрупано с папки и книжа бюро, кафяво кожено канапе и две кресла в същия стил. Стените бяха боядисани в синьо, като по тях бяха закачени дипломи в рамки. Като се имаше предвид колко ужасно консервативна бе професията ѝ, цялото това обзавеждане имаше за цел да покаже, че тя е адвокат, на когото човек би могъл да се довери, независимо че е жена.

Уморено разтвори тънката зелена папка, в която бе подредила всичко, с което разполагаше до този момент във връзка със случая на Джефри Куин. Този безполезен Диксън всъщност бе събрал само няколко незначителни неща, преди да бъде изхвърлен. Повечето от тях бяха напълно предвидими и в същото време свършено ненужни. Куин произхождаше от работническо семейство от Норуич. Майка му е била доста упорита и настойчива жена, така че и трите ѝ деца получили добри професии. Единият син бе лекар, брат му разполагаше със собствена строителна фирма, а сестрата бе социален работник. Всъщност не точно, тя бе директор на социалната служба в един от големите райони на Лондон.

Алисън внимателно прехвърли изписаните на машина листове и бележките, водени на ръка по време на телефонни разговори. Куин бе завършил гимназия, след което постъпил в медицинския факултет в „Сейнт Томас“ в Лондон. Практикувал е една година в Гана. Следваше блестяща болнична кариера. Отначало бил домашен лекар, после станал специализант. По-късно постъпил в Бристолската кралска болница като старши специализант и се подготвял за консултант в областта на ортопедията. Хирург.

Защо, по дяволите, бе захвърлил всичко това и бе станал общопрактикуващ лекар? Всичко като че съвпаднаше с женитбата му за Ники преди около десетина години. Съпругата му Никола Гардинър бе от стара бристолска фамилия. Откри някаква избеляла снимка в папката. Била е удивително красива. Висока и стройна хубавица, с тъмна къдрава коса, почти като тази на Алисън, но много по-изискано подстригана и нагласена. Дългите ѝ крака се очертаваха под късата поличка. Направо да му се замае главата на човек.

Алисън въздъхна. Ако беше ченге, със сигурност също би го арестувала. Всичко изглеждаше толкова правдоподобно. Дали наистина не я бе бутнал по стълбите и не ѝ бе пречупил врата? Ако бе станало това, колкото по-скоро разбереше истината, толкова по-добре щеше да е за нея. Дали ще успее да го представи като убийство по непредпазливост по време на процеса? Явно после се е уплашил, опитал се е да унищожи тялото в пещта на парния котел, като в същото време е избягал някъде надалеч. От друга страна, ако разказваната от него история се окаже вярна, оставаше да се разяснят още толкова неща. Трябваше да открие друг евентуален убиец. Човек, който да има мотив за престъплението. Някой, който е мразел Куин. Не ѝ се искаше твърде много да се доверява на разкритията, направени от Джордж — но защо някой би ненавиждал Куин? За пръв път попаднаше на клиент, живял доста скучно, но и с полезна за околните професия. Обикновено се налагаше да защитава разни платени злодеи. Сега нещата бяха съвсем различни. Но защо Куин не бе достатъчно откровен с нея? Все пак бе твърде рано да започне да го разпитва за миналото му. Длъжна бе преди това да се опита да спечели доверието му.

Бил Тейлър пристигна в дванайсет. Искаше ѝ се да се запознае с него още от мига, когато за пръв път бе помолена да се заеме със защитата на Куин. Той веднага се отзова, след като Дънкан,

помощникът, когото ползваше заедно с още осем други адвокати, се свърза с него по телефона.

— Ще се радвам да поговоря с госпожица Хоуп в кабинета ми, в клуба ми в Клифтън или в нейната кантора, оставям на нея да определи мястото. Кога ще ѝ бъде удобно?

Той почука на вратата и влезе усмихвайки се точно в момента, в който църковните камбани удариха дванайсет.

— Благодаря ви, че дойдохте, господин Тейлър — усмихна му се от своя страна Алисън. — Моля, седнете.

Дънкан донесе кафе, а в това време тя внимателно изучаваше госта си, като се настани в другото кресло срещу него. Не бе висок, червената му коса бе започнала да оредява; но лицето му бе открито и честно и по него почти не се виждаха никакви бръчки. От прочетеното в папката вече знаеше, че е на четирийсет и пет години, син на таксиметров шофьор, израснал в един от най-бедните квартали в града, но в деня, в който завършил училище, започнал работа като сътрудник в строителната фирма и ето докъде бе стигнал трийсет години по-късно: бе вече директор на строителната фирма и член на Клифтън К्लъб. Костюмът му в сиво на едва доловими райета бе с чудесна кройка и със сигурност му бе струвал поне шестстотин или седемстотин лири. Този човек наистина бе преуспял.

— Другият адвокат на доктор Куин също трябваше да е тук — започна да обяснява Алисън, — но явно нещо го е задържало. Както и да е, може би ще е по-добре да прехвърли случая на някой по-опитен колега от фирмата си.

Тейлър сви рамене.

— Да, разбрах, че са възникнали търкания между двамата, госпожице Хоуп, но с радост ще поговоря само с вас, ако не възразявате. Джеф е забъркан в ужасна каша и предполагам, че нямаме никакво време за губене.

— Да, честно казано, напълно сте прав. — Тя отвори папката с материалите по случая и погледна някои от бележките. — Добре ли познавате моя клиент, господин Тейлър?

— Наричайте ме Бил, моля ви. Казвах ми Бил, когато започнах работа преди трийсет години като най-обикновено момче за всичко, а след като съм все още на същото място, едва ли има някакво основание за промяна.

— Добре, Бил — съгласи се Алисън, като продължи да го гледа. Все още очакваше отговор на въпроса си.

— Не бих могъл да кажа, че го познавам кой знае колко добре. Срегнахме се за пръв път преди шест или седем години — бяхме членове на един и същи яхтклуб в Портисхед.

— Да не би да е бил „Динги Сейлинг“?

— Е, един от онези „Скорпиънс“ или „Мирърс“, нещо от този род. По-късно двамата си купихме малка яхта за разходки по крайбрежието, като си разделяхме и разходите по поддръжката ѝ.

— Нима можехте да си позволите подобен лукс?

— Господи, разбира се. Беше от най-малките, при това я купихме на старо, макар че беше доста запазена. Платихме шест хиляди за нея. Нарекохме я „Черният сокол“ макар че, честно казано, „Куцата патица“ със сигурност би било по-подходящо. Проблемът бе, че и двамата работехме твърде много, така че никой от нас нямаше време да я използва. Държахме я на пристана на Уест Бей близо до Бриджпорт в Дорсет. Лично аз не съм ходил там поне от три месеца.

— А пътувахте ли някога с нея?

— Само няколко пъти в началото, наскоро след като я бяхме купили, но не и напоследък. Ако един от двама ни искаше да я използва, просто се обаждаше на другия, за да го предупреди.

Алисън постави бележника си на страничната облегалка на креслото.

— Нека тогава да изясним — всъщност колко често се срещате с доктор Куин?

— Предполагам, че веднъж в месеца или поне на два месеца. Преди го правехме по-често, участвахме в регатите по Бристолския канал, но той не се е включвал през последните години.

— Докато вие продължавате да участвате?

— О, да. Независимо от това двамата с Джеф се срещаме най-редовно в моя клуб или в едно малко заведение близо до офиса ми. Уточнявахме подробностите, свързани с яхтата — разни текущи такси, поправки и други неща от този род.

— Но не сте си гостували по домовете?

— В миналото сме го правили, дори доста често, бих казал, но след това нещата доста се измениха.

— В какъв смисъл?

— Ами в началото бяхме две щастливи двойки. — Замълча за миг, сякаш се колебаеше как да продължи. — Съпругата ми почина преди три години.

— Съжалявам.

Тейлър кимна.

— Беше болна от рак, състоянието ѝ рязко се влоши, беше наистина ужасно, добре, че нямахме деца. Както и да е, след това се срещам доста по-рядко с Джеф.

— А поддържахте ли връзки със семейството му?

Той поклати отрицателно глава.

— Доста рядко.

— Какви бяха отношенията на Джеф с Ники?

— Както вече ви обясних, не се срещаме достатъчно често напоследък, за да мога да съдя за това. — Отново се поколеба за миг. — Но според мен Джеф не беше толкова щастлив в брака си както в началото.

— Защо?

— Просто така ми се струва, като имам предвид нещата, които говореше — според мен бе доста отегчен от Ники, а на нея ѝ бе дошло до гуша от него — непрекъснато работеше или бе така уморен, че не би могла дори да размени някоя дума с него. Доста често срещана ситуация.

— Смятате ли, че той я е убил?

— Не, не и Джеф, просто не мога да си го представя. — Тейлър не се опита да избегне изпитателния ѝ поглед. Тя прецени, че това е отговор на честен човек и верен приятел: може би дълбоко в себе си не бе чак толкова сигурен.

— Хората извършват ужасни неща, когато са ядосани или объркани, Бил. Защо смятате, че Джеф не би го направил?

— Просто някакво вътрешно чувство. Не мога да си представя, че Джеф е способен да извърши насилие срещу когото и да било. А освен това нали и децата са били там...

— Какво според вас е станало с децата, Бил?

— Ами не ми се вярва да са живи. Искам да кажа, че едва ли някой би си направил труда да се опита да унищожи напълно тялото на майката, а след това да поведе със себе си две плачещи хлапета. Какво ще ги прави?

— Може би сте прав.

— Джеф много обичаше децата си. Джес и Том бяха всичко за него. Той бе силно привързан към тях. Явно изпитваше към тях чувства, каквито не храни към нито един възрастен човек. Неспособен бе да ги нарани по какъвто и да било начин, да не говорим да ги убие, напълно съм сигурен в това.

— Разкажете ми за тях.

— Джесика беше на девет години, струва ми се. Беше една такава сериозна, доста приличаше на баща си. Том беше на седем, красиво момченце, което явно щеше да стане висок и добре сложен като майка си. Независимо от напрежението в отношенията между Джеф и Ники децата изглеждаха напълно щастливи. Ники беше недоволна от всичко друго, но несъмнено беше много добра майка — при това явно бе доста близка с децата си.

Алисън си записа още нещо в бележника.

— Благодаря ви за помощта, Бил. Ще се съгласите ли да се явите като свидетел, който познава обвиняемия, когато се стигне до процес?

— Разбира се.

В два следобед се отправи отново към затвора, с мъка се придвижваше с колата под започналия силен дъжд. Премина през рутинната процедура. Почука на желязната врата, подписа се в регистъра, после пресече безкрайните боядисани в зелено коридори, покрай заключени решетки по вратите, като следваше плътно дежурния надзирател, чиито ключове подрънкваха на колана му.

Куин пристигна в стаята за срещи облечен точно по същия начин, както и първия път. Изглеждаше още по-отчаян. Може би вече бе осъзнал, че тя не е чак толкова симпатична, макар че засега все още не е споменала нищо за Бонифейс и за Джеванджи.

— Да забравим всичко, което си говорихме преди два дни — започна рязко Алисън. — Днес искам само истината. Преди да ми кажеш каквото и да било, нека изясним каква е версията на полицията. Според тях сте се скарали със съпругата ти, след което ти си я ударил, тя е паднала по стъпалата към мазето и си е счупила врата. Вратът ѝ със сигурност е бил счупен — лично се уверих в това в моргата, където внимателно разгледах остатъците от кости, измъкнати от

парния котел. Може и да не си я блъснал нарочно, възможно е тя сама да се е хвърлила към теб и случайно да се е подхлъзнала. След това си изпаднал в паника. — Той се опита да възрази, но тя го спря с ръка. — Остави ме да довърша, Джеф, не за пръв път се занимавам с подобни случаи, а ти нямаш ни най-малка представа какво става на процесите. Значи ти си изпаднал в паника. И така, ако нещата са се развили горе-долу по този начин, колкото по-скоро си признаеш пред мен, толкова по-добре ще е за теб. Обвинението би могло да се ограничи до убийство по непредпазливост. Пак ще отидеш в затвора, но не за толкова дълго. — Алисън се изправи и заобиколи масата, за да застане точно пред него, като постави ръка на рамото му. — Помисли, преди да ми отговориш.

Той вдигна изтерзаното си лице към нея и я погледна; явно беше ядосан и наранен, почти на ръба на отчаянието.

— Наистина ли вярваш в това? И ти ли?

— Искам само истината, Джеф. Тя ми е нужна, за да мога да ти помогна.

Куин поклати глава. Този път не се разплака. По никакъв начин не издаде чувствата си, макар че явно преживяваше нещо ужасно.

— Не. Нищо подобно не се е случвало. Всичко си беше точно както ти го разказах. Когато ги видях за последен път, и тримата бяха живи.

— Сигурен ли си, Джеф? Наистина ли бяха живи? Всичките?

— Да.

Тя се върна на мястото си и си извади бележника.

— Добре, вярвам ти. Но ако не успеем да посочим някой друг, който би могъл да го направи, съдебните заседатели едва ли ще ти повярват.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид, че ти си очевидният заподозрян. Твоята жена е мъртва, при това в твоята къща. Ако някой друг я е убил, кой е този някой? И защо го е направил? Ти би трябвало да имаш някакво обяснение, не е ли така? Имал ли си някакви врагове? Или може би тя е имала?

— Не и такива, за които да съм знаел.

— Я опитай отново. Не мога да повярвам, че си доживял до четирийсет и една години, без да си се спречкал с някого. — Той я

гледаше разсеяно. — Или може би си имал контакт с човек, забъркан в престъпление... може дори това престъпление да е било и най-незначителното?

— Не, не мога да си спомня за нищо подобно.

Защо ли я лъжеше?

— Нищо, значи? Е, продължавай да мислиш по въпроса. Добре си помисли, Джеф — ще дойда отново утре, за да поговорим пак по въпроса. Ами Ники?

Куин отново поклати глава.

— Доколкото знам, всички, с изключение на мен я харесваха. Просто не правеше нищо, което би могло да ѝ създаде врагове. Грижеше се за къщата и децата, беше секретар на родителското настоятелство в тяхното училище. — Беше вперил поглед в масата пред себе си, а пръстите му барабаняха нервно отгоре. — Много бих искал да можем да помогна.

— И на мен ми се иска. Предишния път ми спомена, че през последните шест месеца, може би дори и година, тя като че се е занимавала с нещо, което старателно е криела от теб?

— Да.

— Все още ли спяхте в едно и също легло?

— Обикновено.

— Добре, де, не се ли опита поне да поговориш с нея? Направо да я попиташ?

— Тя просто ми се изсмиваше.

— И не искаше да ти каже?

— Смееше се и казваше, че съм параноик. Понякога имах чувството, че може би е права.

— А тя нямаше ли обяснение?

— Смятах, че си има някой друг.

— Но тя го отричаше?

— Да, категорично.

Алисън се изправи и се протегна.

— Все пак всичко е съсредоточено около Ники и тази нейна голяма тайна, нали? Затова нека се върнем пак към началото. Когато я срещна за пръв път преди десет години — какво се случи всъщност?

Никола Гардинър беше отегчена. На двайсет и три години бе прекалено възрастна, за да прекарва уикенда си заедно с родителите си, пък дори и на тяхната яхта. Бяха потеглили с колата от Бристол в петък вечерта, пътуваха час и половина по магистралата до Екзетър, а след това по странични пътища до Старкрос.

Яхтата беше доста голяма, в нея спокойно можеха да преспиват по шест души, а освен това бе мощна и с нея можеше да се стигне чак до Средиземно море, макар че рядко напускаше традиционното си място на пристана на широкото устие на реката. Но в събота сутринта все пак поеа към крайбрежието на Девън, като пуснаха котва съвсем близо до Дарт, почти непосредствено до червените тухлени стени на военноморския колеж. Беше приятен юнски ден, времето беше достатъчно топло за слънчеви бани, така че когато останалите слязоха на брега, тя се изтегна на палубата по доста изрязани бикини, които добре очертаваха стройната ѝ фигура. Жалко, че наоколо нямаше никого, който би могъл да оцени тази гледка.

Ники лежа така дълго, дори подремна под топлите слънчеви лъчи, но през повечето време си мислеше за това колко би искала животът ѝ да не е толкова объркан. Даваше си сметка, че е ужасно разглезена, това не беше никак чудно, след като беше по-малкото дете в семейството на преуспяващ финансист. Бе преживяла доста спокойно годините в най-престижните училища на Бристол, а след това прекара трите години в политехническия факултет като един безкраен купон. От време на време се спираше за малко, за да си отдъхне. Тъй като не успя да защити степен по социология, последователно се захващаше да работи на разни тъпи места, като се занимаваше преди всичко с маркетингови проучвания. Но ето че вече близо година умело успяваше да избягва всякаква работа.

Баща ѝ ѝ осигуряваше добра издръжка, а и току-що бе сменил предишната ѝ спортна кола с нова. Плащаше и наема за малкия апартамент, който бе наела в Редланд. Майка ѝ не спираше да говори за кариери и съпрузи, но първата тема ужасно я отегчаваше, а втората бе старателно избягвана от нея. Том бе подходяща кандидатура — вече бе съдружник в една от най-старите агенции за недвижими имоти в града, но и двамата не направиха достатъчно усилия, за да укрепят връзката си. Той се бе отдръпнал, за да ѝ даде възможност да се почувства свободна. В момента си живееше страхотно, но

непрекъснато беше недоволна, все нещо не ѝ достигаше. Искаше ѝ се да си има личен живот.

А и на всичкото отгоре се появи този шок — разбра, че е бременна, и си даваше сметка, че съвсем скоро трябва да направи нещо по въпроса. Сигурно бе станало по време на партито в клуба по ръग्би, когато прекара само някакви си десетина минути в колата на Джеймс, докато проклетите колани направо се бяха забили в гърба ѝ. След това той дори не искаше и да знае за нея, а и не че това особено я интересуваше. Можеше да направи аборт. Вероятно щеше да е най-добре, ако замине за чужбина. Въздъхна и затвори очи. Слънцето изглеждаше червеникаво през притворените ѝ клепачи, но след това постепенно стана лилаво, а после и черно, докато се унасяше в сън.

Събуди се от някакъв шум наблизо. Чу, че някой се изкачва по стълбите към палубата. „Погледни кого срещнахме в Дартмаут!“. Ники отвори очи в момента, в който жената стъпи на палубата, изглеждаше невероятно дебела в късите си панталонки и оранжевото сако. Това беше майка ѝ, човек не можеше да сбърка отвратителния ѝ глас, подобен на магарешки рев. Баща ѝ още не се виждаше, но един след друг на палубата се появиха двама млади мъже.

Познаваше Робърт, той бе един от помощниците на баща ѝ. Беше смотаняк и досадник. Другият беше висок и хубав. Тясното му интелигентно лице и кичурът преждевременно побеляла коса веднага привличаха погледа.

Ники седна, когато го видя да ѝ се усмихва. „Здрасти, аз съм Джеф. Ти сигурно си Ники?“. Забеляза, че оглежда с възхищение тялото ѝ, и протегна крак напред. Усети, че цялата настръхва от този поглед. Животът ѝ я бе направил доста цинична, но този мъж ѝ се стори по-различен от отегчителните смотаняци, с които бе свикнала.

Следващият час мина бързо. Седяха отпуснати на палубата с бутилка вино пред себе си. По време на разговора им установи, че е лекар. Предложи да вечерят в Дартмаут, точно както се бе надявала, а родителите ѝ с усмивка отвърнаха, че биха предпочели да останат на яхтата. Двамата мъже бяха дошли, за да оглеждат някаква лодка, която Робърт се канеше да купи. Тя обаче се бе оказала истинска развалина и вече смятали да си тръгват, когато срещнали майка ѝ на кея. Нещата се уреждаха направо чудесно. Робърт все пак трябваше да поеме с колата си към къщи; имаше жена и две деца под три годинки, които го

очакваха. Убедиха Джеф да остане и да се върне заедно със семейство Гардинър в неделя вечерта.

Към осем часа вече хвърляше предизвикателни погледи на заинтригувания я лекар под меката светлина на свещите на масата им в „Кард Енджъл“. Той като че изобщо не забелязваше трескавите й усилия да си припомни как да води дори някакъв що-годе интелигентен разговор, а тя направо бе запленена от поведението му, което внушаваше такова доверие. Беше забавен, непрекъснато я размиваше. И несъмнено я харесваше. Когато се върнаха на яхтата, дълго се притискаха голи един към друг, макар че в края на краищата всеки спа в отделна каюта. Не й се искаше родителите й да са наблизо, когато се любят; щеше да крещи, да се върти, да се отдава напълно на чувствата си. Това бе единственото нещо, в което наистина я биваше.

6

— И какво стана след това? — попита Алисън и престана да си води бележки, като се замисли какъв невероятен преход бе направил от онази юнска идилия до голата стая за срещи в затвора.

Куин сви рамене.

— Нещата се развиха както става обикновено. Когато се върнахме в Бристол, я поканих да излезем. В началото като че не възразяваше, че прекарвах толкова много време в болницата — дори ми се струваше, че намира лекарската професия за доста вълнуваща. Само че познанията ѝ за нея бяха единствено от телевизията, нямаше ни най-малка представа за реалността: счупените крайници при автомобилни катастрофи, болката, неразположенията, стресът и непрекъснатото дяволско изтощение.

— Обичаше ли я?

— Хиляди пъти съм си задавал този въпрос. Особено през последните шест месеца. Да, мисля, че я обичах. Беше толкова красива и жизнена. — Той погледна зеленикавите стени, осветени от флуоресцентната лампа, и набърчи нос. — Трудно е да го обясня на друга жена, особено в подобна обстановка.

— Опитай.

— Прекарах петнайсет години, стараейки се да стана добър хирург, и никога не ми е оставало време за нещо друго. Имал съм и други момичета, разбира се, повечето случайни медицински сестри. Но никога не бях преживявал нещо подобно. — Куин се огледа объркано. — Може да изглежда смешно, но животът ми до този момент бе твърде еднообразен. Бях работил като луд още от единайсетгодишен, за да направя кариера, и ето че изведнъж нещата се бяха развили толкова добре. Всичките жертви, които бях направил... Обичах я наистина — беше като приказка. Преуспелият лекар и обожаващата го жена, която се любеше като тигрица. Смятах, че имаме всичко.

— И се оженихте след четири месеца?

Той кимна утвърдително.

— Смятам, че си давах сметка, че може би се заблуждаваме за някои неща, но се опитвах да отхвърля тези мисли от главата си. А после дойде големият ден — тържествена церемония в църквата в селото, където живееха родителите ѝ, после банкет направо на моравата пред дома им. Майка ми беше във възторг.

— Ами баща ти?

— Той не е жив.

— Съжалявам. И защо не останахте да живеете там?

— Предполагах, че нещата ще тръгнат по-добре, ако направим промяна. Купихме къщата в Абътс Лейг с ипотека. Тя очакваше детето — не моето, разбира се — само след няколко месеца и нещата изглеждаха така, сякаш вече си имах дом и семейство. — Спря за миг и се усмихна едва-едва. — Поне бе доста по-различно от това да живееш в наети от болницата апартаменти.

— И кога започнаха проблемите?

— Почти веднага. Ники направи спонтанен аборт, изгуби детето и изпадна в депресия. Започна да плаче всеки път, когато тръгнах на работа.

— Затова ли премина на обща практика?

— В основни линии, да. Не успях да получа няколко от консултантските места и вече бе напълно ясно, че ако намеря работа другаде, ще трябва да се преместим. Тя категорично отказваше да замине, беше се вкопчила в майка си, която всъщност доста ни помогна.

— Ами това не беше ли също една саможертва? Толкова дълго си работил, за да вземеш специалност? И почти си го бил постигнал?

— Разбира се, че беше жертва, дяволски голяма жертва при това. Имах чувството, че съм се провалил, но нямах кой знае какъв избор.

— Все пак това е било преди десет години, Джеф. Ако бракът ти се е оказал несполучлив още от самото начало, как си могъл да издържиш толкова дълго?

— Е, в началото не беше чак толкова лошо. Всъщност нещата се нормализираха, щом се появи Джес, а след това и Том. Ники беше чудесна майка, така че следващите години никак не бяха лоши — живеехме си дори доста щастливо. — Отново замълча и лекичко се усмихна.

— Продължавай — насърчи го Алисън.

— Току-що си помислих, че като си спомням тези ранни години, имам чувството, че слънцето като че непрекъснато грееше... Тогава често си вземах почивка през уикендите и обикновено водехме децата във вилата в Дорсет, разхождахме се с лодка, забавлявахме се. Том и Джес успяха да ни сблизат.

— И кога нещата отново се влошиха?

— Дори в най-щастливите ни периода Ники ненавиждаше това, че работя, но според мен нещата се влошиха, когато децата тръгнаха на училище, така че й оставаше доста свободно време и тя ужасно се отегчаваше. Истинските проблеми започнаха преди три-четири години.

— Все още ли се отнасяше добре с децата?

Куин се замисли за миг.

— Не, имам чувството, че нещата се бяха променили. Все още ги обичаше, естествено, и проявяваше интерес към успехите им в училище и всичко друго там, но не й се искаше да се отегчава с грижи за тях.

— Бяхте ли наели жена, която да ви помага?

— Да, Ники намираше непрекъснато все нови и нови гувернантки, ползваше се от програмата „О Перс“, последната беше някаква млада жена от Босна.

— Как се казваше?

— Весна Василевич.

— Господи, какво е това ужасно име?

— Пише се точно както го чуваш.

— Бегълка ли беше?

— Тя самата твърдеше, че е бегълка, но всъщност не беше точно така. Беше пристигнала с туристическа виза и просто бе останала тук, без да иска официално политическо убежище. От гледна точка на властите тя бе нелегално пребиваваща, което според мен бе доста неудобно. Но така или иначе тя си живееше с нас и децата я обичаха. Беше някъде около трийсетгодишна, много земна и приятна и като че нямаше нищо против истериите на Ники. Присъствието й доста ни помогна да не се побъркаме през последните дванайсет месеца.

— Джеф, да не би двамата с нея...

Той се усмихна едва-едва.

— Не, не съм го правил, макар че ми минаваше подобна мисъл, особено когато Ники ставаше твърде зла. Весна беше приятна на външен вид, не бих казал красива, но правеше впечатление — с дребно лице, дълга черна коса, пламтящи тъмни очи. Дива и романтична, като циганка.

— И къде е тя в момента?

— Нямам представа. Преди няколко месеца в града имаше акция за залавяне на нелегални емигранти. Полицията арестува двайсетина души — доколкото знам, след това всички са били депортирани. Весна си прибра нещата и замина да си търси работа в Лондон, където смяташе, че по-трудно може да бъде забелязана.

— Нямах ли новия ѝ адрес?

Куин поклати отрицателно глава.

— Не, не смятам, че се е обаждала след това. Дори не съм очаквал да го направи. Наистина беше ни помогнала, ние също ѝ помогнахме, но тя си беше нелегално пребиваваща, човек без документи и социална осигуровка, официално изобщо не съществуваше. Според мен желанието ѝ бе просто да изчезне.

— Значи допреди няколко месеца Весна се грижеше за децата, а Ники се бе захванала с нещо друго? Според теб тя е имала любовна връзка с друг мъж?

— Да, така смятах, но тя упорито отричаше.

— Е, това е напълно естествено, какво друго би могла да направи?

— Може би е казвала истината?

— Но несъмнено е криела нещо от теб?

— О, да, и това ѝ доставяше огромно удоволствие. Радваше се, като ме гледаше объркан и напрегнат. Това си беше голямата тайна на Ники.

Алисън кимна с разбиране.

— Голямата тайна на Ники — но ти наистина нямаше представа за какво става дума?

— Така ми се искаше да имах. Това би могло да обясни защо в края на краищата се озовах затворен тук.

— Каж ми, Джеф, през всичките тези години нито веднъж ли не се опита да получиш някаква работа по специалността си?

— Не. — Отново гледаше уплашено. — Не, никога.

В Лондон на Алисън сигурно би ѝ се наложило да пътува цял час, а дори и повече, за да се консултира с някой полицейски началник по даден случай. А в Бристол бе достатъчно да измине само неколкостотин метра пеша от кантората си по Кей Стрийт, и вече беше в центъра. Изпитваше известни съмнения, дали би трябвало да разговаря директно с Манинг, но случаят бе започнал да става толкова объркан... а и с какво би могла да навреди на клиента ѝ една подобна среща?

Манинг бе известен като доста естествен и непринуден човек, така че се бе съгласил да я приеме веднага след като му бе позвънила по телефона. Кабинетът му по-скоро приличаше на офис на банков директор, само дето бе по-обширен, а и на стената висеше голяма карта, върху която бяха отбелязани полицейските участъци в града. Като се замислеше човек, той всъщност сам приличаше на банков директор — изискан сив костюм, тъмносиня копринена вратовръзка. Очилата му за четене бяха оставени върху някакви документи на бюрото му. Наистина трудно бе да си представи човек, че е просто едно ченге.

— Моля седнете, госпожице Хоуп — обърна се напълно официално към нея, което бе съвсем естествено, като се имаше предвид, че тя бе поела защитата на човек, арестуван от него по обвинение в убийство. — Какво бих могъл да направя за вас?

— Прекарах доста време в разговори с доктор Куин, господин началник.

— Това е напълно нормално, след като сте поели защитата му — отвърна той, като я изгледа през бюрото, без да показва каквито и да било емоции. Не проявяваше открита враждебност, но и явно не бе особено приятелски настроен.

— Чудя се дали продължавате да работите по този случай?

— Що се отнася до нашето участие, госпожице Хоуп, работата ни е приключена. Представили сме доклада си пред Кралската прокурорска служба и клиентът ви ще бъде съден. Случаят не е от сложните, така че процесът ще се гледа още при следващото заседание на съда — очаквам, че това ще стане до месец-два.

— И вие сте напълно убеден във вината му?

— Ако не беше така, нямаше да му предявявам обвинението в убийство.

Алисън погледна през рамото му към прозореца. Улицата беше задръстена от автобуси и други коли, но през двойните стъкла вътре не достигаше никакъв шум.

— Да, напълно ви разбирам, но все пак съм длъжна да ви информирам, че според мен той е напълно невинен.

— Това е ваше професионално задължение, госпожице Хоуп.

— А вие нямате ли някакви съмнения, господин началник?

Манинг се поразмърда на стола и отклони очи от нея, като погледна за миг към прозореца.

— Неофициално — предупреждавам ви, че категорично бих отрекъл, че съм го казвал, ако се опитате да използвате това мое мнение — той може би не е планирал да я убие, но нямам никакво съмнение, че точно той е причинил смъртта ѝ, а след това се е опитал да унищожи тялото по особено жесток начин. Така че обвинението в предумишлено убийство е напълно основателно.

— Но обвиняемият категорично отрича да го е направил и ако наистина не се отнася за инцидент, той няма и никакъв мотив за подобно престъпление. А в същото време участието му като основен свидетел в процеса срещу Саймън Бонифейс преди осем години дава основание да се вярва, че други са имали мотив да навредят както на него, така и на семейството му.

Манинг снизходително ѝ се усмихна.

— Работех и по този случай, освен това знам, че Бонифейс се е измъкнал от затвора. Ако се опитвате да намеквате, че съществува някаква връзка между бягството и убийството на жената на Куин, веднага ще ви заявя, че това са пълни фантазии. Забравете го, госпожице Хоуп. Опитайте се да направите най-доброто за вашия клиент — предявете някое от вашите искания за смекчаващи вината обстоятелства, в които сте твърде добра, точно както постъпихте с онзи ваш измамник наскоро. — Изведнъж в тона му започна да се долавя една неочаквана острота. — Трябва да знаете, че работих цели пет години по онзи случай, госпожице Хоуп.

След това негово изявление настъпи пълна тишина.

— Съжалявам, но просто си върша работата, за която ми се плаща — обади се след малко тя. — Точно същото правя и в момента.

Може наистина да няма връзка с Бонифейс и с убийството на Джеванджи, но наистина вярвам, че някой друг, освен доктор Куин е замесен в тази история. Просто бих искала да ви помоля да направите някои допълнителни разследвания, това ще е в интерес на правосъдието. Всъщност затова дойдох при вас.

Манинг се засмя:

— Та ние с вас сме от различни лагери, госпожице Хоуп. Ваше право е да направите каквото смятате за необходимо за защитата на Куин. А аз от своя страна съм свършил всичко, което е трябвало, за да приключи този случай. Ако се доберете до някаква важна информация за престъпни деяния — но не подобни глупости, за които намекнахте днес пред мен — ваше задължение е да докладвате за разкритията си и тогава можете да сте напълно сигурна, че ще се отнесем към тях сериозно, наистина много сериозно.

„Ама че надуто магаре“ — помисли си тя, но на глас каза само:

— Продължавам да мисля, че разследването ви не би трябвало да се прекратява. Като твърдите категорично, че доктор Куин е убиецът, вие бихте могли на практика да позволите на виновника за убийството на съпругата му — а може би и на други хора — да се измъкне.

Манинг се изправи и ѝ посочи голямата четвъртита табелка на вратата.

— Все пак бих искал да ви напомня, госпожице Хоуп, че от доста години съм ченге и съм преминал през всички постове в йерархията — от обикновен полицаи до началник на полицейското управление, а след две години ме очаква пенсиониране. Не се стремя към известност или по-висок пост в кариерата си, а освен това би трябвало да знаете, че не съм имал случай, в който да съм пратил невинен зад решетките. Но в този град стават толкова престъпления — в момента текаат разследванията на около трийсет сериозни случая и съм длъжен да се занимавам с всичките. За бога, наистина не разполагам нито с хора, нито с време, за да свърша също и вашата работа. Според събраните от моите хора доказателства Куин е виновен, а нещата, които ми разказахте току-що, смятам просто за опити да се пречи. Ако в момента на вашия стол седеше някой от колегите ви, бих могъл дори да си помисля, че това се прави съзнателно.

— Не правя нищо подобно!

— Не казвам, че го правите, госпожице Хоуп.

— Ако ви предоставя доказателства, ще направите ли разследване по тях?

— Ако става дума за нещо ново и сериозно, естествено, че да. Но вашият клиент ще бъде изправен пред съда, нямам никакво намерение да оттеглям предявеното обвинение срещу него.

— А какво ще кажете за децата, за Бога? Те са само на седем и на девет години и са изчезнали вече от седмици!

— Вашият клиент не е обвинен в убийството на децата си, отнася се единствено за убийството на съпругата му.

— Все пак продължавате ли да търсите децата?

— Разбира се, госпожице Хоуп, надяваме се поне да открием телата.

— Значи сте убеден, че са мъртви?

— Почти съм сигурен, че е така, но все пак не съм ги включил в повдигнатото обвинение.

— Настоявам отново да ми кажете дали продължавате да ги издирвате. Сериозно ли?

Той въздъхна.

— Не следите ли средствата за информация? Отправихме молба за помощ чрез пресата, по местното радио, по време на регионалните новинарски емисии на телевизионните станции — дори получихме вече доста обаждания от граждани. За съжаление нито едно от тях не съдържаеше информация, която да ни помогне да открием децата. Но със сигурност ще ги намерим. Винаги успяваме, макар и понякога да са ни нужни година или две.

След пет минути бе отново на улицата, придвижваше се бързо между колите към кантората си. Не биваше да го прави — беше само загуба на време. Манинг няма да направи нищо повече — а след като той, който разполагаше с целия полицейски състав, не бе в състояние да открие децата на Куин, бе направо нереалистично да си мисли, че сама би могла да успее. Трябваше да съсредоточи усилията си върху събирането на нови доказателства за защитата на Куин по време на процеса. Дали щеше да успее да убеди съдебните заседатели? Изглеждаше доста невероятно.

Срещна се с Джордж рано вечерта в едно заведение близо до кея. Всъщност те рядко се срещаха някъде другаде вечер, освен в кръчмата — може би именно затова непрекъснатите ѝ усилия в областта на джогинга даваха толкова незначителни резултати. Обикновено ѝ казваха, че е позакръглена, но доста често ѝ се искаше гърдите ѝ да бяха поне малко по-големи, а бедрата — по-тънки и стройни.

„Ландоджър Троу“ бе едно от най-старите заведения в Бристол, разположено бе близо до пристанището и буквално на минути път от центъра на града. Напоследък на пристанището рядко можеха да се видят кораби, като се изключат пътнически лодки, които правеха разходки наоколо, както и някои моторници. Но все пак тук се бе запазила особена атмосфера. Вечерта беше топла, така че двамата седнаха отвън непосредствено до водата и тя веднага започна да му говори за Куин.

Джордж Кристиянсен можеше да бъде направо отвратителен. Когато беше пиян, ставаше раздразнителен, неспособен да води дори най-елементарен разговор. Но в други случаи бе толкова любезен, добър в леглото и изненадващо умен. Само че бяха нужни огромни усилия и много време, за да го накара човек да се изяви — и може би в това бе чарът му. Тази вечер бе в страхотна форма и докато го наблюдаваше, Алисън си мислеше колко различен би могъл да бъде, ако не бе напуснал училище още на петнайсет години: достатъчно бе да се подстриже прилично и да се приведе в по-добър вид и можеше да се окаже по-добър адвокат от нея.

— Какво ли би могъл да крие Куин, а, Джордж? Какво може да е това нещо, което да е толкова ужасно, че мълчи за него дори сега, когато го заплашва доживотна присъда? И когато толкова много се нуждае от мен? — Беше си взела халба бира. — Наркотици, пари, измама? Какво би могло да го компрометира повече, отколкото сегашното обвинение в убийство?

— Да не би да е нещо, което би направило по-сигурно осъждането му? Или пък да удължи срока му на престой в затвора?

— Но нали ти сам твърдеше, че участието му като свидетел в процеса срещу Бонифейс го е превърнало в местен герой? Просто не ми изглежда логично.

— Може би твърде много преувеличаваме този факт със свидетелстването му, скъпа. Не смяташ ли, че е възможно изобщо да не

му е дошло наум, че сегашната история може да има нещо общо с онзи случай? Дали самият аз не греша?

— Глупости, ти изобщо не вярваш на това.

— Наистина ми се стори доста важно, когато Фридмън спомена за това, но все пак е възможно и да е грешна следа.

— При това положение едва ли ще успея да направя нещо повече за него. Срегнах се с Манинг, но за него случаят е приключен; не иска и да чува за разни версии, които биха го усложнили, така че ние ще трябва да свършим неговата работа. Дори днес са преместили Куин в затвора „Мери Чърч“, който е извън града. За тях е много удобно, по-добре да е по-далеч оттук. „Хорфийлд“ бе поне по-близо. — Тя сбръчка нос и се закашля, когато Джордж си запали цигара. — А Куин е в такова ужасно състояние. През по-голямата част от времето седи сам в килията, забол поглед в стената пред себе си като някакво зомби. Паметта му като че съвсем е отслабнала, дори когато се опитва, с мъка си спомня само отделни подробности, но не успява да сглоби цялата картина. Ето, оказва се, че му се губи цял ден, докато е пътувал в провинцията в деня на убийството. Просто не си спомня къде е обикалял с колата. Имам нужда от помощ, Джордж. Разполагаш ли с време? Условията са същите, както и преди.

Той пресуши халбата си.

— Значи искаш да се поразшетам малко из подземния свят, а, мадам? — изрече доста високо и гласът му привлече вниманието на няколко случайни минувачи, които започнаха да ги оглеждат с любопитство. — Сред великите комбинатори? Големите играчи?

Когато говореше така, я дразнеше. Беше дяволски фалшив. Истинският Джордж изобщо не беше такъв.

— Престани, Джордж. Да не би да искаш целият свят да разбере за какво си говорим?

— Седемнайсет и петдесет на час плюс разходите. Специална намалена тарифа. Това е, ако се намерят съответните фондове, от които да ми се плати — ако не, ще го направя само за да имам тялото ти, скъпа моя.

Тръгнаха си от кръчмата към девет часа и поеха, хванати за ръка, по покритата с чакъл алея към Кинг Стрийт. Вече се беше стъмнило и

светлината от уличните лампи се отразяваше във водата. Група тийнейджъри яростно ритяха празни кутии от кока-кола, като по този начин като че се освобождаваха от натрупаното напрежение. Добре облечените двойки, които се разхождаха наоколо, бързаха да се отдалечат по-скоро от тях.

Когато приближаваха колата, Алисън хвърли поглед към първата страница на „Ивнинг Поуст“ на павилиона, покрай който минаха, и направо се закова на място. Веднага купи вестника и двамата се взряха в първата страница под лампата, точно където бе паркирана колата ѝ.

— Защо трябваше да го разбере по такъв гаден начин, по дяволите! — изсъска вбесено тя. — Истински кошмар.

Историята на първа страница бе съвсем кратка. Просто снимка на току-що разкопан гроб в гориста местност и няколко думи за откритите части от телата на две деца, на които попаднал горски работник. Гробът бил открит в Лейг Уудс, близо до къщата на Куин. Алисън погледна объркано към Джордж.

— Манинг дори не ми спомена за това. Предполагам, че би трябвало да са те, а?

— Разбира се, че не е принцесата от кулата, хлапе.

— При това положение всичко е загубено. Три трупа и никакво убедително алиби — това направо ще го унищожи. О, дявол да го вземе! — извика след това, като забеляза квитанцията за глоба за неправилно паркиране върху предното стъкло на колата ѝ. — Смятах, че имам право да паркирам тук, не е ли така?

Джордж мълчаливо кимна към поставения наблизко временен забранителен знак.

— Съжалявам, Али, аз също не съм го забелязал.

— Господи, едно зло никога не идва само, просто не мога да повярвам! — объркано добави тя, когато иззвъня телефонът в колата.

— Остави го да си звъни, скъпа. Да се прибираме у дома.

— Не — твърдо заяви тя и вдигна слушалката. — Алисън Хоуп. — Тялото ѝ се напрегна като струна, докато слушаше гласа отсреща. — Как е той? — Джордж не можеше да чуе какво ѝ обясняват от другата страна, но то явно никак не ѝ харесваше. — Разбирам, ще дойда веднага.

Остави слушалката и се обърна към него:

— Беше един от заместник-директорите в затвора „Мери Чърч“. Куин се е опитал да се самоубие.

— Как?

— Изострил металната част на леглото си и си прерязал вените на ръката. След това е останал сам в килията си повече от шест часа, така че е изгубил ужасно много кръв. Бил в безсъзнание, когато са го открили.

— Дали е разбрал за децата?

— Не ми се вярва. Не ми спомена нищо за това, а почти цялата сутрин бях при него. Дори ми се стори малко по-уверен и в по-добро настроение. Просто не мога да повярвам, че се е опитал да се самоубие само час или два, след като съм си тръгнала. Изглежда ми лишено от всякакъв смисъл. О, Джордж...

Двамата седяха мълчаливо в колата.

— Нали няма да го изоставиш в това състояние, Али?

— Не... дори изведнъж напълно му повярвах. Има нещо гнило в цялата тази работа.

Алисън караше бързо по пустите улици. Бе започнало силно да вали, едрите капки барабаняха по покрива на колата, а по пътя вече се стичаше вода. Джордж се бе изтегнал на седалката до нея, едрото му лице с буйна брада се осветяваше от уличните лампи. Пътуваха мълчаливо и тя в миг се усмихна на една своя мисъл — колко странна бе тяхната връзка. Не го бе срещнала по време на работа, а в резултат от обхваналия я обществен ентузиазъм, накарал я да се присъедини към организацията на самаряните преди три години. Джордж също присъстваше по време на подготвителните сбирки, които се провеждаха в църквата, стърчеше там като къс необработен гранит и ярко се открояваше сред останалите, които бяха преди всичко добронамерени представители на средната класа. Брадата му не беше оформена, носеше каскет и доста изпоцапан анорак. Приличаше на продавач на някой от пазарите. Никой, освен нея не пожела да разговаря с него, когато направиха почивка, по време на която бе сервирано нескафе.

Но когато започна дискусиата за това как да се окаже помощ на отчаяните и направилите опит за самоубийство, той се оказа най-интелигентният и загрижен човек от групата. По-късно двамата се отбиха в близката кръчма и Алисън научи, че Джордж е бил моряк на търговски кораб, бе преминал през задочно обучение, за да вземе диплома първо от гимназията, а след това и от колеж, като най-накрая бил вече капитан на търговски кораб, преди да остане без работа поради рецесията. Той не бе успял да се ожени, не бе имал собствен дом, нито бе изградил кариера. Корабът му всъщност бил някакво ръждясало корито, което с мъка се довлечало до забравени пристанища в Латинска Америка; бил привикнал към грубия и изпълнен с трудности живот на моряците, пиел като пор и не се страхувал от тъмни места, защото без проблем можел да се погрижи за себе си. И той като Алисън познавал затворническите килии — само

че Джордж попадал в тях най-често като затворник, обикновено за кратко, но затова пък бил опитал затворите почти навсякъде по света.

Сега беше нещо като детектив на свободна практика; проучванията ѝ бяха показали, че е най-добрият в този бизнес. Докато времето минаваше и двамата вече се бяха заели с благотворителната си дейност, отговаряха по телефона или разговаряха на място с „клиенти“ в Центъра на самарянската организация, Алисън научи, че е роден в Хотуелс, че е син на норвежки моряк, когото никога не бе виждал. Майка му му обяснила преди смъртта си, че двамата живеели заедно между плаванията му и смятали да се оженят. Тя била убедена, че не я е зарязал, а просто корабът му е бил торпилиран през 1944 година. Бе приела неговата фамилия и я бе дала и на Джордж.

Макар да бе с двайсет години по-възрастен от нея, Алисън изобщо не забелязваше разликата. Чувстваше се добре с него и той беше първият и единственият човек, на когото бе разказала за месеците, изпълнени с унижения и терзания, които в края на краищата я бяха довели в Бристол. Постепенно Джордж се превърна в скъп платоничен приятел, способен да я разбере и готов да я защити. И това продължи до деня, в който и двамата бяха изхвърлени от самарянската организация. Бяха дежурни през нощта, което изискваше да се спи в центъра, за да се отговаря на евентуалните позвънявания. Джордж бе направил чай и за двамата на сутринта. Директорът пристигна и с ужас го забеляза да се навежда с чашата към леглото, в което под тънкото одеяло ясно се открояваше голото тяло на Алисън. Всичко това го накара да си направи погрешно заключение. Те си тръгнаха мълчаливо и още същия ден наистина станаха любовници. Щеше да е глупаво да не го направят.

Алисън се усмихна на тези спомени. Напуснаха града, пътуваха с колата през тъмните пусти полета и накрая спряха пред малка осветена къща. Това я върна към реалността.

Оказа се, че отиването ѝ до затвора бе напразно. Алисън си тръгна, след като поговори ядосано с директора, и постоя десетина минути край леглото на Джефри Куин, като се взираше в почти безжизненото му тяло. Бяха го включили на системи и явно му бяха били успокоителни инжекции. Беше напълно неподвижен, а лицето му

— толкова изопнато и бяло, че ако не бе лекото повдигане и смъквано ма гърдите му, би си помислила, че е мъртъв.

Освен превръзката на китката му, главата му също бе бинтована. Когато попита надзирателя в болницата на затвора за това, той само сви рамене.

— Де да знам, скъпа. Не съм бил дежурен, когато са го докарали. По-добре попитай доктора. Може би Куин е паднал от леглото след загубата на много кръв и си е ударил тавата?

„Да, възможно е, колкото прасе да полети във въздуха“, помисли си тя.

Директорът явно беше ядосан от посещението ѝ. Докато гледаше отпуснатите му рамене, намръщената му физиономия и оплешивялото му теме, реши, че приближава времето за неговото пенсиониране. Очите върху пухкавото му лице я гледаха безизразно и без никакъв интерес. Един от надзирателите вече я беше предупредил, че го извикали от къщи, когато открили Куин, при това той тъкмо се готвел да ходи на театър.

— Наистина съжалявам, госпожице Хоуп — започна, седнал на крайчеца на стола пред отрупаното с книжа и документи бюро подобно на хрътка, която в момента внимателно дебне жертвата си, макар и да не бе готова все още да нападне. — Но доколкото разбрах, той ще оживее.

— За опит за самоубийство ли става дума?

— Очевидно.

— Сигурен ли сте, господин началник? Той изглеждаше спокоен, когато разговарях с него тази сутрин. И как е могъл да нарани толкова сериозно и двете си ръце? А и тази рана на главата, как ви се струва? Дали не се е опитвал да допълзи до вратата и да чука, за да му отворят?

Мустачките на началника нервно помръднаха.

— За какво намеквате, госпожице Хоуп?

— Просто задавам въпроси, господин началник. Това е всичко. Може ли тези рани да са му били причинени от някой друг? Някой, който не би искал делото на Куин да стигне до процес?

Той рязко се изправи.

— Това е абсурдно обвинение! Тук е строго охранявана зона, а и Куин като обвиняем за убийство е държан в самостоятелна килия, за да

се гарантира сигурността му. Няма друго място, където би бил в по-голяма безопасност. Просто се е опитал да се самоубие — нещо, което едва ли би могло да се приеме за учудващо за човек в неговото положение, макар че тук са му предложени максимална помощ и подкрепа.

На Алисън ѝ се искаше да попита каква точно подкрепа е била оказана на този човек, който просто рухваше пред очите ѝ през последните седмици, но само прехапа устни и реши да замълчи. Все пак можеше да ѝ се наложи да разчита на съдействието на това копеле, а и не беше негова вината, че цялата система бе толкова скапана. Затова само кимна и дори се усмихна.

— Благодаря ви, господин началник. — Нямахше намерение да му позволи да се измъкне толкова леко. Бавно се изправи, готова да тръгва. — Всъщност има още нещо...

— Да?

— Доколкото разбрах, Куин е бил оставен да кърви часове наред? — Началникът я изгледа злобно, но не отвърна. — А информацията ми е, че вътрешните разпоредби изискват всеки, срещу когото има обвинение в убийство — и следователно съществува риск от самоубийство — да бъде проверяван на петнайсет минути?

Той изглеждаше доста объркан.

— Да, в нормалните случаи.

— Какво искате да кажете с това „нормални случаи“?

— Нормално е това да се прави през първите две или три седмици, госпожице Хоуп, а Куин е в затвора вече повече от два месеца и изобщо не е правил опит да се самоубие. — Сви с безразличие рамене. — Решихме, че няма никакъв смисъл да продължаваме с това непрекъснато наблюдение. Не ни достигат хора, нали разбирате?

На следващата сутрин се чувстваше ужасно, дори ѝ се искаше сама да посегне на живота си. Телата, открити в Лейг Уудс, се оказаха там от петдесет години, явно бяха скелетите на двете деца, изчезнали по време на войната и станали най-вероятно жертва на някаква луда жена, обесена за убийства на деца през 1946 година. Това бе единствената добра новина, но иначе случаят си оставаше ужасно

объркан, започваше да мисли, че едва ли ще успее да направи нещо за Куин, а и процесът със сигурност щеше да се отрази доста зле на репутацията ѝ. Господи, защо ли се бе захванала с всичко това? Роджър Диксън явно беше съвсем подходящ за този случай. Ама че глупачка се бе оказала!

Пое към Кралския съд на Смол Стрийт, като се движеше почти като сомнамбул, без да осъзнава какво точно върши, но доволна, че все пак има нещо, което да изтика мислите за Куин. Рутинните задачи бързо ангажираха вниманието ѝ. Навлече дългата роба, постави си досадната перука на главата, грабна папката си и почука на заключената врата, която водеше към килиите в подземие.

Датчанинът в голата килия с циментов под беше някъде към четирийсетте, добре облечен със скъпо кожено яке. Беше осъден преди два дни за ръководството на операция, целяща нелегален внос на кокаин на стойност един милион лири. Бе загубила и този процес. Сега не ѝ бе останало нищо друго, освен да пледира за смекчаващи вината обстоятелства, за да бъде намалена присъдата му. Даваше си сметка, че клиентът ѝ вече е милионер, и някакъв вътрешен глас ѝ подсказваше, че наистина заслужава да гние дълго в затвора, но все пак трябваше да направи всичко възможно.

Сбогуваха се в същата килия само половин час по-късно. Бе получил присъда осем години затвор.

— Желая ви късмет, господин Миърбърг — усмихна му се сърдечно Алисън. Господи, той наистина бе гадно копеле! Без съмнение щеше да се измъкне след не повече от четири години. — Радвам се, че нещата се развиха сравнително благоприятно.

— Благодаря ви, госпожице Хоуп. Ще получите чека си до края на седмицата.

Значи около четиринайсет дни щеше да живее с пари от наркотици. Господи, да става каквото ще.

Като се качи отново горе, тя прибра робата и перуката сив една синя чанта и я провеси встрани. Стаята беше обзаведена доста спартански и имаше боядисани в бяло шкафове покрай стените, няколко стола и поизтъркана махагонова маса. Алисън вече се готвеше да си тръгва, когато влязоха двама адвокати, които се смееха. Единият

беше доста млад и не го познаваше, а другият бе неин стар приятел, Ърнест, който бе преминал доста късно в професията, след като дълго време е бил инспектор в полицията. При една акция Ърнест бил ранен и се наложило да се пенсионира. Върху набразденото му с бръчки лице грееше широка усмивка.

— Здравсти, скъпа.

— Здравей, Ърни. На какво толкова се радвате, да не би да сте чули смешен виц?

Той изведнъж стана сериозен.

— Не става дума за виц, Алисън. Нима не си чула тъжната вест за старото копеле Карсуел?

Сър Никълъс, тоест господин съдията Карсуел, бе може би най-високопоставеният човек от професията в града. Беше арогантен и високомерен.

Тя се спря на вратата.

— Не. Но вие ще ми я кажете, нали?

Ърни намигна на приятеля си.

— Смяташ ли, че трябва да го направя, Алек? Не е ли твърде неподходящо за женски уши?

— Ама че си се загрижил! — извика му Алисън, като седна до масата, кръстоса крак върху крак и подпря брадичката си. — Говори, старо момче. Не забравяй, че изхрусквам такива като тебе на закуска.

— Добре, де, сър Никълъс е умрял рано тази сутрин.

Тя стана сериозна.

— О, съжалявам. Не ми беше любимец, но със сигурност е тъжно за семейството му.

— Нещо повече, млада ми Алисън — обяви сериозно Ърни и насочи пръст към нея. Ако не беше такъв симпатията, със сигурност би го ритнала в слабините за тези негови ужасни подигравки. — Господин съдията Карсуел е бил открит в четири тази сутрин от нощен патрул, който обикалял около апартамента му в Темпъл Стрийт. Господин съдията Карсуел бил паднал от прозореца на четвъртия етаж. Бил гол, като се изключат коженият колан на кръста му, тънките чорапи и дамските обувки. На лицето му била застинала широка усмивка, която според мнозина е предизвикана от състояние на транс след взети наркотици.

Алисън едва успя да се въздържи да не се изхили.

— Господи, наистина е ужасно.

— Освен това във въпросния апартамент на четвъртия стаж е намерена една жена, проститутка на средна възраст, също гола. — Ърни повиши глас, сякаш се обръщаше към препълнена съдебна зала. — Гола, както вече споменах. Тялото ѝ било с кървави следи от удари с колан. Напълно безжизнено.

— Господи, типично в английски стил. Подобно нещо никога не би могло да се случи в Абърдийн. И как е починала тази жена?

— Това ще може да се каже със сигурност само след аутопсията, но според слуховете става дума за сърдечен удар. Тя също като че е била под влияние на предизвикващ халюцинации наркотик. Може би и двамата твърде много са се превъзбудили. — Той подигравателно повдигна гъстите си вежди и се засмя.

— Нима това наистина е вярно, Ърни? Господи, та той беше високопоставен съдия, а не някакъв студент по право. Направо е ужасно!

— Нищо друго, освен истината, милорд — изхили се отново адвокатът. — Лично аз смятам, че това е най-смешното нещо след разкритието, че половината от министрите в кабинета са били замесени в продажбата на танкове за Садам Хюсеин. Винаги съм смятал, че Карсуел е пълен боклук.

Алисън го изгледа недоверчиво.

— Явявала съм се само веднъж пред него в съда и наистина беше отвратителен, но след като човек заема подобен пост и би искал малко да се позабавлява, със сигурност не би го направил на Темпъл Стрийт, не мислиш ли? Влизала съм в някои от сградите там и стените им са прекалено тънки.

Ърни беше от поколението, което доста се доверяваше на мнението на околните и не беше склонно да променя местата, където бе свикнало да се отбива вечер.

— Нямам представа, скъпа. Не бих се учудил, ако в тези уж изискани заведения на съдиите могат да се открият специални вериги, да се слушат викове от болка и писъци на екстаз всяка вечер. — После погледна часовника си. — Време е за обяд. Ще дойдеш ли да хапнем по сандвич с бира?

Хората, свързани с правото, имаха нужда от алкохол точно както фермерите се нуждаеха от дъжд, така че Алисън бе доста изкушена от

предложението.

— Много бих искала, Ърни, но следващото ми дело е в два, а после имам още едно в три, така че трябва да попрегледам нещата си.

Той ѝ се изхили и тя бе готова да го удари, ако не се бе измъкнал бързо.

Когато се върна в стаята си, се сети за Джордж и побърза да му позвъни. Той вече бе научил за господин съдията Карсуел. С известно задоволство ѝ обясни, че само преди осем години е бил най-обикновен прокурор, просто Никълъс Карсуел от западния съдебен окръг, който е водел обвинението по процеса срещу Саймън Бонифейс.

— Все още не мога да повярвам, Джордж.

— Така ли, скъпа? А според мен почти няма място за съмнение.

8

Първото дело на Алисън на следващата сутрин нямаше да започне преди десет и половина. На път за града тя премина по подвижния мост и се насочи към къщата на Куин. Отново валеше. Мокрите дървета покрай пътя спираха и малкото светлина и придаваха мрачен вид на обстановката наоколо, която напълно съответстваше на настроението, обхванало я при мисълта за Куин. Това съвсем не беше никакво убийство в семейство, в което мъжът и жената бяха започнали да се ненавиждат. Наистина бяха изневерили на любовта, бяха я отхвърлили и си бяха причинили рани, които не можеха лесно да се излекуват. Бе виждала подобни неща доста пъти, но сега като че всичко бе съвсем различно. Имаше нещо твърде неясно около частите от трупа, открити в пещта на парния котел на Куин. Това като че бе елемент от нещо доста по-голямо. Долавяше намесата на пари и на власт, за да се прикрие нещо — но какво точно бе то, господи! — което в никакъв случай не би трябвало да излезе на бял свят.

Къщата на Куин бе голяма. Бе строена някъде в края на миналия век, така че каменният зид изглеждаше сивкав и дори черен. Къщата се извисяваше самотно в целия половинакров участък, като останалите сгради по продължението на улицата изглеждаха почти по същия начин. Всички те бяха скрити зад високи огради от живи храсти. По улицата бяха оформени зелени алеи, подобно на тези, които можеха да се видят в провинцията. Като надникна през вратата към участъка на Куин, веднага забеляза наоколо белите ленти, с които полицаите бяха очертали определени райони от двора и къщата. Явно след това никой не си бе направил труда да ги свалят.

На улицата се появи жена, която упорито се опъваше назад, за да забави хода на жълтия си лабрадор. Тя изгледа с любопитство червения ягуар. Алисън слезе от колата и ѝ се усмихна. Жената бе на средна възраст, доста красива, облечена в светло сако, над което бе праметнат шал. Не отвърна на усмивката ѝ и я изгледа подозрително.

Явно бе представител на наблюдаващите и следящите всичко наоколо в местната общност.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — запита с леден глас, сякаш готова да отговори по подобаващ начин на предизвикателството. „Коя си ти, по дяволите?“ — може би се питаше. Но определено не бе приятелски настроена.

— Просто оглеждам района — отвърна Алисън, като се опитваше гласът ѝ да звучи ведро и непринудено. — Възнамерявам да се местя и ми се струва, че Абътс Лейг може би е подходящо място за мен. Изглежда тихо и приятно, а е само на пет минути от града.

— Да, живеем си тук доста щастливо вече трийсет години. — Жената продължаваше да върви напред, а Алисън я следваше. — Има една тясна пътечка, която води към гората, започва точно там, зад ъгъла, и почти всеки ден разхождам Оскар натам.

— А дали има къщи за продан?

Жената я изгледа оценяващо.

— Само големи семейни къщи — каза многозначително. — А и освен това хората обикновено се задържат тук, трябва да знаете това. Нямам представа какво е положението в момента, но напълно е възможно и да се намери нещо. Хората тук са много дискретни. — Едва ли би могла да ѝ каже нещо по-обезкуражаващо, но след това като че се позамисли за миг и се спря. — Предполагам, че онази къща там отзад може би ще бъде обявена за продан съвсем скоро.

— Коя?

— Точно до мястото, където сте паркирали. Преди няколко месеца там бе извършено убийство. Ужасна трагедия. Мъжът насякъл жена си и я изгорил в печката. Не видяхте ли полицейските ленти вътре?

— Съжалявам... изобщо не съм направила връзка.

Жената сви рамене. Изгледа я отново подозрително, явно не я смяташе за човек, когото би могла да покани да си пият кафето заедно. Дори вероятно щеше да позвъни на местното ченге веднага щом се прибереше вкъщи, за да му съобщи, че някакво подозрително лице се навърта наоколо.

— Не знам как се постъпва обикновено в подобни случаи, но ми се струва, че този човек едва ли ще има нужда от къщата, след като

най-вероятно ще му се наложи да прекара остатъка от живота си в затвора.

— И аз не съм наясно по въпроса. Все пак ще следя внимателно обявите за продажби. Благодаря ви, че ме информирахте за това.

Жената се усмихна. После се извърна и пое по тясната пешеходна пътечка към гората, като преди това се наведе и освободи кучето от верижката. То излая радостно и се затича напред. Алисън се върна по пътя. Всички къщи наоколо бяха големи, удобни и скъпи. Последната изглеждаше особено луксозна. Предната ѝ градина бе отделена от улицата с ниска каменна ограда, зад която се очертаваха добре поддържаната зелена площ и красивата фасада на къщата. На верандата се виждаха месингови лампи, които ѝ се сториха малко безвкусни, а завесите по прозорците бяха в стил Лора Ашли. От двете страни на къщата бяха построени високи тухлени стени, които отделяха задната градина. В далечината зад тях като че се виждаше някаква голяма стъклена повърхност, може би там бе басейнът, а от двете страни на стените имаше двойни врати, за да могат да минават коли.

Явно някой доста заможен човек живееше в тази къща. Алисън се зачуди кой ли е той.

* * *

След като приключи с няколко дела за дребни кражби в съда сутринта, Алисън бързо пое по стръмната Парк Стрийт, премина покрай Юнивърсити Тауър, за да стигне до един тайвански ресторант на Уайтлейдис Роуд, близо до местната станция на Би Би Си. Беше се задъхала от изкачването, когато пристигна, а и беше малко нервна поради предстоящата си среща с Джон Форбс. Той беше основният съдружник във фирмата, където работеше Роджър Диксън. Независимо от некадърния млад фукльо всъщност тя беше една от най-старите и най-големите в града. Алисън бе доста нападателна, когато позвъни, за да се оплаче, но Форбс се държа така мило с нея и прояви голямо разбиране.

Знаеше, че е около шейсетгодишен, но изглеждаше доста по-млад. Беше изключително висок и по свой начин красив в изискания

си тъмен костюм. В набразденото му от бръчки лице имаше някакъв необичаен чар, посивялата му коса и сърдечната му усмивка го правеха наистина привлекателен, а в поведението му веднага се долавяха старовремско кавалерство и любезност. Веднага щом им поднесоха пикантните тайвански ястия, той побърза да подхване главната тема:

— Съжалявам, че Роджър е забъркал такава ужасна каша и сега всичко изглежда напълно безнадеждно. Ако желаете да се оттеглите... е, предполагам, че ще успеем да намерим някой друг, по-малко известен, който би се съгласил...

— Да не би това да е любезен начин да ми кажете, че се отказвате от услугите ми?

— Господи, не. Лично поех ангажимент от името на фирмата да се заемем с този случай, а вие сте най-добрият адвокат по наказателни дела в града, към който бихме могли да се обърнем. Много бих искал да продължите работа. Въпросът е там, че ако нещата се развият неблагоприятно, аз съвсем спокойно бих могъл да си позволя някой провал, докато за вашата бъдеща кариера... Да не говорим, че до този момент нашата фирма не ви помогна кой знае колко по случая.

— Всъщност ние всички не помогнахме на Куин. Вярвате ли, че той е невинен?

— Вярвам на онова, което клиентът ми ми казва. Не бих могъл да работя на някаква друга основа. Предполагам, че и с вас е същото, Алисън?

— Всъщност не ви попитах точно това, Джон. Просто забравете за миг за правилата. Вярвате ли наистина на цялата тази история?

Форбс махна на облечения в бяло сако сервитьор, който бе застанал наблизко.

— Още две светли бири, моля — извика му, след което се обърна към нея с въпрос, вместо да отговори на нейния: — Разбрахте ли, че Куин снощи е дошъл в съзнание?

Алисън поклати глава.

— Веднага отидох да го посетя. Твърди, че са се опитали да го нападнат още при пристигането му на новото място. Не бил минал и час, след като го заключили в единичната му килия, и двама мъже с маски на лицата се вмъкнали вътре и го ударили силно по главата. Това е последното, което помни, а след това се е събудил в затворническата болница.

— Искате да кажете, че са имали ключ, с който са отворили килията му? Значи двама мъже с маски на лицата могат най-спокойно да се разхождат из затвора, да се доберат до човек, който е в единична килия под специална охрана, да го пребият и да инсценират опит за самоубийство? Направо не мога да повярвам. Наистина ми мина през ума, че някой може да е замесен в тази история, но не съм си представяла, че е действано толкова грубо. Това е пълно безобразие.

— Така ли мислите? А не ви ли се струва, че е напълно възможно това да са били точно същите частни охранители, които са го пазили, докато е бил транспортиран с камионетката на новото място? Това е доста удобен начин да се отърват от него, ако не искат да се стигне до съдебен процес. — Той я изгледа изпитателно: очите му бяха наистина красиви, сини, с лек светлокафеникав оттенък. — Ако при това разполагат с достатъчно средства, за да дадат нужните подкупи...

— Искате да кажете, че онзи, който е убил Ники, сега се опитва да премахне Куин като главен заподозрян? Може би смята, че така ще е най-сигурно — никакъв съдебен процес, случаят е приключен. Но не ви ли се струва, че това е твърде сложна конспирация, Джон? — попита и в същия миг си помисли, че нещата се развиват различно от очакванията ѝ. По-логично би било възрастният мъж да отхвърля представените от нея безумни версии. — Не ви ли се струва, че все пак е възможно той да е убил Ники, след това да е изпаднал в паника; а сега да измисля какви ли не лъжи, за да се защити? Не знам, но това ми изглежда доста по-вероятно.

— Разбира се, че е така, и точно в това е нашият проблем. Все пак не мога да се отърва от усещането, че той не лъже. Той е шокиран и объркан. Ако историята му е вярна, ако не я е убил, то тогава истината ще прозвучи като нещо невероятно, не смятате ли?

— Той се държи така, сякаш се налага да крие нещо, защото в противен случай ще бъде загубен — отвърна тя и му разказа накратко за теорията на Джордж за връзката с процеса срещу Бонифейс. — Все още не ми е споменал за това. Защо го крие, по дяволите?

Форбс се размърда върху малкия и очевидно не особено удобен стол и сви леко рамене.

— Може би не смята, че съществува подобна връзка? Все пак е споменал за този процес пред Роджър, прочетох го в записките му. Вярно, че те са доста объркани, но все пак ако се прегледат

внимателно, може да се открие нещо. Мисля си, че след това е бил толкова отчаян, че изобщо не му е дошло наум да го споменава отново. Освен ако теорията на Джордж за вендетата наистина е вярна, но съм сигурен, че не е така, че тя няма нищо общо с това убийство?

— Не бих казала. Специално го запитах дали някога си е имал работа с криминални престъпници. Той ме излъга. Защо?

— Поставете се на негово място, Алисън. Сигурно е страшно изнервен, от толкова дълго време е в затвора, без да знае нищо за децата си, така че мислите му и реакциите му са невероятно объркани. Не вярвам, че в момента съзнателно лъже.

Завършиха обяда си с белени плодове от китайското дърво *лич*.

— Но ги нарежете на тънко, моля — засмя се Форбс. — Предпочитам ги така — дъщеря ми често ги купува пресни от пазара, но беленето им е ужасно отегчително. — Алисън си спомни, че той е разведен, беше останал сам с две момичета, които в момента бяха може би някъде към осемнайсет-деветнайсетгодишни. — Между другото, знаете ли дали мъртвият Джеванджи е имал поне един роднина, който да е останал да живее в града?

— Да — отвърна веднага тя. Джордж бе направил проучвания и го бе открил. — Имал е чичо, който продължава да работи като лекар в града. Доста хора са смятали, че и той е забъркан по някакъв начин в далаверите на племенника си, може би с наркотици или с търговия с оръжия. Чудя се какво ли би могъл да ни каже, ако намерим някакъв начин да го притиснем? Само че е доста рисковано да си служи човек с подобни прийоми.

— Имате предвид, че доктор Анвар Джеванджи му е чичо? Той е високоуважаван човек. Лекува богати хипохондрици.

— Бих искала да разбера нещо повече за него. Не мога да повярвам, че има нещо общо с всичко това, но все пак съм любопитна да науча какво всъщност се е случило преди осем години. Ако Куин не е убиецът, то той вероятно е забъркан в нещо отвратително — може би тогава за пръв път е попаднал между престъпните банди.

Когато излязоха от ресторанта, Форбс предложи на Алисън да я откара. Автомобилът му „Даймлер Соверен“ бе паркиран в страничната уличка и тя веднага забеляза номера му на табелката. Със сигурност бе съвсем нов, на не повече от година. Адвокатът явно печелеше милиони.

Той я откара обратно по хълма, като избираше странични улички, докато стигнаха до Даун, близо до подвижния мост. Група деца на понита препускаха по тревата наблизо. Форбс посочи към голяма жълтеникава каменна къща: много солидна постройка, вероятно изградена някъде в края на миналия век.

— Това е частната клиника на доктор Джеванджи. Разположена е на долните два етажа.

Спря встрани от пътя, точно срещу терасата на къщата. През прозореца Алисън ясно виждаше чакалнята със светли тапети по стените и голям календар на едната от тях. Можеше лесно да си представи останалото: удобни кресла, масички за кафе, отрупани с разни списания.

— Изглежда наистина впечатляващо и достойно за уважение.

Той сви рамене.

— Възможно е. Все пак се говори, че най-големият му талант се състои в това да определя правилните дози на богаташи, пристрастени към разни лекарства — а също и дискретно да осигурява наркотици, които не могат да се предписват по рецепта. Със сигурност нещата при него съвсем не са толкова чисти. Разбира се, възможно е да не е свързан по никакъв начин с Куин...

Алисън кимна замислено.

— Но може би е по-добре да проверим това.

9

На следващата сутрин Джордж се измъкна от апартамента някъде след седем. Само след двайсетина минути белият му пикап транзит вече се включи в движението по магистралата към Лондон.

Караше с около шейсет, като не обръщаше внимание на клаксоните около себе си, потънал в собствените си мисли и заслушан в програмата на Радио 2. След известно време дори изключи радиото. Говореше се, че Саймън Бонифейс е организирал бягството си още докато се е намирал в затвора „Дърхам“ и в момента се криел някъде в Северен Кипър. Съдията, който го бе осъдил, си живеел на някакво тихо местенце в Лейк Дистрикт след пенсионирането си. Седмица след добре организираното бягство спирачките на колата му отказали точно на най-стръмната част от планински път. Тя излязла от контрол, ударила се в страничния парапет и полетяла в пропастта. Съдията и съпругата му загинали на място. Детективът, който бил арестувал Бонифейс, умрял от сърдечен удар преди години. Значи са останали само Куин и Карсуел. Дали тази теория наистина бе вярна?

Знаеше, че според Алисън това са пълни фантазии, но самият той съвсем не бе толкова сигурен. Замисли се за нея. Още не се беше събудила, когато тръгна, изглеждаше толкова свежа и млада, тъмните ѝ къдрици се бяха разпилели по възглавницата, а на устните ѝ все още имаше усмивка, сякаш продължаваха да се любят. Това бе първата жена, която наистина желаше в бурния си живот. Тя бе като някакво малко кълбо, изпълнено с жизненост, което непрекъснато караше и него да се чувства жив. След бедното си детство и тежките си тийнейджърски години Джордж бе започнал да живее така, както на него му харесва, знаеше, че може да разчита единствено на себе си, и реши, че никой друг не му е нужен. Но Алисън бе така вълнуваща и непредсказуема, както и най-драматичните моменти от собствения му живот. Не ставаше дума само за това, че дори най-лекото докосване на тялото ѝ до неговото веднага предизвикваше ерекция, достойна да получи „Оскар“; просто се чувстваше така добре в нейната компания.

Освен това тя непрекъснато успяваше да го изненада с нещо, винаги имаше за какво да си говорят, какво да споделят един с друг. Проблемът бе, че той постоянно забъркваше разни кашии и тя веднага бягаше от него. Понагласи каскетата на главата си и въздъхна.

Господин съдията Карсуел бе живял в Западен Лондон, на тиха уличка в Ричмънд, близо до Темза. Джордж паркира на Ричмънд Грийн, пикапът му веднага се отвори с грозния си вид сред лъскавите роувъри и беемвета наоколо. Бе заменил анорака си, като бе навлякъл някакво старо синьо яке, а каскетата си остави на седалката в пикапа, преди да го заключи.

Беше слънчев ден. Площадът със зелената си площ, заобиколена от дървета, с елегантните си къщи и театъра насреща, би могъл да мине и за център на провинциален град, а не за един от най-скъпите квартали на столицата. Това бе старата британска фантазия: село, намиращо се на двайсетина минути от центъра на големия град. Точно както и Абътс Лейг. Прегледа картата си и пое към реката.

Беше малка къща в джорджиански стил, на три етажа с малка тераса. Прозорците бяха закрити с плътни завеси, няколко стъпала водеха към червената входна врата с блестящо месингово чукче и кутия за получаване на писмата. Всичко си беше точно на мястото, всичко беше като едно истинско бижу. Джордж си пое дълбоко въздух и се изкачи по стъпалата, като се огледа за звънец. Нямаше, така че се наложи да използва кръглото месингово чукче. Последваха два толкова силни удара, сякаш бе направил опит да разбие вратата. Тайничко се надяваше, че в момента вътре няма никого.

Но се оказа, че не е така. Една жена отвори вратата: беше някъде около трийсет и пет годишна, много красива, с кестенява коса. Беше облечена в джинси и спортна риза. Усмихна му се въпросително.

— Лейди Карсуел вкъщи ли е, моля?

— Аз съм лейди Карсуел — отвърна доста уморено и резервирано: със сигурност ѝ бе омръзнало от непрекъснатите набези на разни журналисти. — Какво желаете?

Джордж прикри учудването си и ѝ подаде визитната си картичка.

— Аз съм частен детектив, лейди Карсуел. Нает съм от адвокати, които водят едно дело в Бристол. Смятам, че може би ще сте в

състояние да ми помогнете. Не искам да кажа, разбира се, че лично вие сте замесена по някакъв начин — побърза да добави.

Тя изглеждаше доста обърквана.

— Да не би да сте от някой вестник? Ако е така, веднага се разкарайте, преди да съм извикала полицията.

— Не, мадам. Аз съм точно това, за което ви се представих. Ако желаете, бихте могли да позвъните в кантората на адвокатите, които са ме наели.

Жената се поколеба за миг.

— Е, добре, влезте тогава. — Обърна се и го поведе към дългата стая с прозорци от двете страни, които гледаха към улицата и към малка задна градина. Обстановката вътре бе приятна и ведра. Имаше канапета с пъстра дамаска и светли завеси на прозорците, две красиви кресла в джорджиански стил, покрити с тъмносиня дамаска и поставени от двете страни на камината. Докато се движеше пред него към стаята, Джордж забеляза, че съпругата на Карсуел има чудесна фигура.

В този момент тя се обърна към него.

— Вижте, господин Кристиянсен, напоследък си имам доста неприятности с подобни посещения, а и вие най-нахално се появихте направо пред вратата ми, без да се обадите предварително, за да си определите среща. Затова дайте ми името на този адвокат, бих искала да проверя дали наистина сте нает от него. Едва след това може би ще разговарям с вас. — Джордж ѝ подаде визитната картичка на Алисън. — Добре. Ще ви помоля да изчакате в градината. — Побърза да отвори стъклената врата. — Не бих искала да оглеждате нещата ми. — Джордж излезе навън и тя заключи вратата от вътрешната страна.

Той седна на близката пейка и започна да изучава отърканата стена, изградена от типичните жълто-сивкави лондонски тухли, която бе цялата в зеленина и цветове от плъзналата по нея глициния. Мирис на цветовете буквално изпълваше тясното павирано пространство. Минаха десетина минути, преди домакинята да отключи отново стъклената врата.

— Добре, можете да се върнете вътре.

Двамата се настаниха един срещу друг и тя го изгледа изпитателно.

— Разговарях с госпожица Хоуп в Бристол, както и с адвокатския съвет в града, откъдето потвърдиха, че тя е практикуващ адвокат. Разговорът ни ще бъде напълно неофициален, вие няма да правите запис, нали?

— Не, разбира се, че не.

— При това положение ще се съглася да разговаряме, като естествено ми е ясно, че нямам право да изисквам от вас да не си водите никакви бележки — но ако разкажете за разговора ни на някой друг, освен на адвокатката, която ви е наела, категорично ще откажа, че изобщо сме се срещали. Разбрахте ли ме?

— Естествено, след като желанието ви е такова. — Джордж си помисли, че поведението му е като на някакъв собственик на погребално бюро, което бе доста неподходящо, след като пред него бе една толкова жизнена жена. — Мога ли вече да мина към въпросите, които ме интересуват?

— Започвайте.

— Преди десет години съпругът ви е бил прокурор в Бристол по едно дело — на гангстер на име Саймън Бонифейс. Към него са били предявени най-различни обвинения, включително и в убийство. Може би си спомняте за това?

— Спомням си много добре — едва-едва се усмихна тя. — Тогава бях млад юридически консултант, работех за полицията. Точно по това време се срещнах със съпруга си.

— Как се казвахте по онова време, лейди Карсуел?

— Рейчъл Оуен. Бях втората му съпруга, разбира се.

— И кога се оженихте?

— Около година след края на процеса, когато Ник успя да се разведе.

— Нали знаете, че Бонифейс се е заклел да си отмъсти на всички, които имат някакъв принос за доживотната му присъда? Включително и на съпруга ви?

— Естествено... самата аз бях в съдебната зала, когато бе произнесена присъдата. Беше толкова безмилостен и жесток. Почувствах, че наистина възнамерява да го направи. Трябва да знаете, че той бе отвратителен престъпник. Джебанджи съвсем не беше единственият му съперник, отстранен по такъв жесток начин.

— Съпругът ви почина при доста странни обстоятелства, лейди Карсуел, затова съжалявам, че ще повдигна този въпрос. — Джордж замълча, но му се стори, че тя изглеждаше по-скоро ядосана, отколкото обърквана и смутена. — Вярвате ли наистина, че е бил под влиянието на наркотици и че е бил зает с разни перверзни сексуални игрички в момента на смъртта си?

— В никакъв случай! — извика без ни най-малко смущение домакинята. Очите ѝ горяха от яд и възмущение. — Всичко това са гадни измислици и ако вие смятате да твърдите, че се е случило по този начин, веднага ще трябва да си тръгнете.

Джордж вдигна ръка.

— Изобщо не смятам подобно нещо. И аз също не вярвам в тази версия, така че съм на ваша страна.

— Май избрахте доста странен начин, за да ми го покажете.

— Мисля, че се изразих съвсем ясно — повтори напълно съзнателно той. — Какво според вас се е случило?

Домакинята все още бе бясна, явно ѝ бе трудно да се успокои.

— Сигурна съм, че е бил убит. Нямам представа как са успели да го направят, но вероятно са му инжектирали от наркотика, съблекли са го, когато вече е бил в безсъзнание, и са го изхвърлили през прозореца. А жената най-вероятно е била мъртва още преди да са я откарали в апартамента.

— И кой според вас го е убил?

— Бонифейс, разбира се. Отмъщението му. Добре познавах съпруга си, господин Кристиансен. Нямам намерение да навлизам в подробности, но повярвайте ми, двамата бяхме много близки. Наистина беше по-възрастен от мен, но беше страхотен мъж и дори в леглото бе твърде добър. Не бих могла да му откажа нищо от онова, което искаше от мен. Много бих желала виновниците за смъртта му да бъдат разобличени — всичко това бе твърде болезнено за мен, а също така и за децата ни. — Джордж я погледна в очите, но в тях нямаше сълзи. — Ник е мъртъв, а на всичкото отгоре хората са склонни да ни се подиграват. Наложил се дори да отпиша най-малкия си син от училище, защото децата там непрекъснато му се присмивали.

Джордж я погледна въпросително.

— Все пак наистина ли вярвате, че всичко се е случило точно така? Не ви ли се струва, че е доста сложно и рисковано — да нахълтат

в апартамента ви на Темпъл в Бристол, да вкарат онази жена вътре, да я убият...

— Но докато са вършили най-спокойно това, Ник вероятно е отворил входната врата и сам е попаднал в ръцете им, нали не смятате, че това е невъзможно?

Джордж кимна.

— Не, не бих казал. Но след това, след като вече са го убили, не ви ли изглежда доста трудно да се измъкнат незабелязано от апартамента, някъде, да предположим, около два след полунощ?

— Изобщо не е трудно. Просто е трябвало да прескочат оградата към Флийт Стрийт или към площада пред банката. Вероятно са били паркирали колата си някъде наблизо.

— Всъщност защо продължавахте да държите този апартамент на Темпъл?

— Ник го купи, когато двамата живеехме в Бристол. И по-късно оставаше там, когато пътуваше до Бристол по работа. Но ако смятате, че му е служило за тайно любовно гнездо — дълбоко се заблуждавате. През по-голямата част от годината го даваме под наем. Освободихме го едва преди два месеца. Както ви казах, Ник оставаше да преспи там, когато работеше до късно, а аз отсъствах от Лондон. Аз все още работя, трябва да знаете това. Мисля, че май ви казах всичко. Зададохте вече достатъчно въпроси. Сигурна съм, че сте напълно наясно с моето мнение по случая, и съм напълно убедена, че точно това е истината.

— Благодаря ви, че бяхте напълно откровена с мен, лейди Карсуел. Вие знаете, че Бонифейс е избягал от затвора, нали?

— Да, и съм убедена, че той е в основата на онова, което се случи с Ник.

— Не ви ли се струва, че е било по-разумно веднага да напусне страната? Все пак тук би било доста опасно за него, а вече е разполагал с достатъчно пари.

— Според мен точно това е направил. Но преди да наеме самолет, с който да се измъкне, е платил на старите си приятелчета, за да убият съпруга ми.

— Спомняте ли си доктор Куин?

Тя се усмихна.

— Разбира се, той бе невероятно смел. Застана на свидетелската банка и разказа всичко отначало докрай. Не може да не си е давал сметка, че Бонифейс е опасен противник.

Джордж престана да си записва и постави бележника си върху страничната облегалка на креслото.

— Дали наистина е имал някакъв избор? Със сигурност са могли да го принудят да свидетелства.

— На теория, да. Но големият ни проблем с Бонифейс бе, че просто не можехме да намерим човек, който да се съгласи да даде показания в съда против него. Всички бързо забравяха какво точно им се е случило. Давахме си сметка, че е затънал до гуша в престъпления — наркотици, оръжие, крупни грабежи. Той работеше с мащабите на фамилиите Крей и Ричардсън в Лондон, повярвайте ми. Хората изпитваха направо ужас от него — страхуваха се, че ще бъдат изтезавани, а след това убити, това не бе никакъв проблем за него. Беше в състояние да го направи, без да му мигне окото дори и всички го знаеха.

— Значи бе истински късмет, че Куин се съгласи?

— О, да. Бе направо невероятно, че той случайно стана свидетел на убийството на Джеванджи; беше точно човекът, от когото имахме нужда. Един уважаван професионалист, който се съгласи да свидетелства без страх, както и без да се стреми да извлича някаква изгода за себе си. Бонифейс и адвокатите му със сигурност са били шокирани. Освен това трябва да знаете, че дори не ни се наложи да го убеждаваме да го направи.

Джордж долови нещо недоизказано.

— Какво имате предвид?

Тя сви рамене.

— Със сигурност е бил заплашван, ясно му е било дадено да разбере, че ще си отмъстят, ако го направи.

— Но все пак се реши. Да свидетелства, искам да кажа.

— Точно така. Освен това изобщо не ни спомена, че го заплашват или упражняват някакъв натиск върху него, което ми се струваше доста странно. Останалите свидетели се оплакваха и получаваха специална полицейска защита.

— И той беше вашият основен свидетел?

— Точно така. Бонифейс едва ли щеше да бъде осъден без неговите показания. — Тя замълча за миг. — Честно казано, Ник направо не можеше да повярва, че е победил в този процес. Останалите свидетелски показания можеха лесно да бъдат разбити на пух и прах, но казаното от Куин не оставяше никакви съмнения. — Отново замълча.

— Продължавайте, моля ви.

Лейди Карсуел поклати глава.

— Може и да не съм права, но една мисъл ме измъчва през всичките тези години. Куин бе видял Джеванджи мъртъв, разбира се, но не е бил на мястото по време на престъплението, не знае кой го е убил. Възловият момент бе, че бе видял Бонифейс в мерцедеса му, забелязал го бе в гръб, когато се е измъквал от мястото.

— Е, и?

— Същата вечер пътувах обратно от съда в Кардиф. Реших да мина направо през Севърн Бридж, по страничния път към Ейвънмаунт. Там нямаше нито една запалена лампа — но защитата като че изобщо не бе обърнала внимание на този факт.

— Да не би да искате да кажете, че Куин е излъгал?

— Нямам представа. Може би просто си е въобразил, че го е видял, защото е бил сигурен, че това е била точно неговата кола. Но все пак съм убедена, че няма как да е видял гадното копеле, дори действително да е прехвърчало покрай него.

Тя се изправи и се приближи към прозореца с изглед към градината. Кестенявата ѝ коса заблестя под слънчевата светлина, нахлуваща отвън.

— Но можете да бъдете сигурен, че ние не сме оказвали никакъв натиск върху него, нито сме се опитвали да го подкупваме.

— Може би някой друг го е направил? Полицията?

Двамата се изгледаха мълчаливо. Джордж долавяше шума от движението в центъра на Ричмънд, а в следващия миг къщата съвсем леко се разтресе, явно някакъв самолет се спускаше надолу към летището „Хийтроу“.

— Знаете ли, че доктор Куин е арестуван по обвинение за убийство, лейди Карсуел?

Учудването ѝ бе съвсем искрено.

— Не мога да повярвам! Кого би могъл да убие, дявол да го вземе?

— Собствената си съпруга — както и двете им деца.

— Това е невъзможно. Доста добре го опознах по време на процеса — той е толкова безобиден. Не мога да повярвам, че е истина.

— Смятате ли, че е възможно да са организирали нещата така, че да изглежда виновен — просто за да си отмъстят?

Тя се замисли, а след това потрепери.

— Този човек е истински психопат и ни ненавижда. Има достатъчно основания да мрази доктор Куин също както ненавиждаше съпруга ми.

10

Бил Тейлър се усмихна, като посочи на Алисън дълбокото кожено кресло в своя клуб, който се помещаваше в луксозна къща с широка извита тераса.

— Съжалявам, че не можах да дойда в кантората ви. Искате ли едно питие?

— Може би чаша бяло вино, благодаря — отвърна тя, като се огледа наоколо: тъмни стени, дискретно осветление, хвърлящо подходяща светлина върху маслените картини по тях, изобразяващи пейзажи, както и портрети на мастити потомци на колонизатори в чужбина.

— За пръв път идвам тук; много е красиво.

— Запазена е атмосферата на стария Бристол — засмя се той и я погледна въпросително. — Как върви работата по случая? Май няма никакви добри новини?

Алисън поклати глава, докато келнерът, облечен в стегнато виненочервено сако, донесе двете чаши бяло вино, поставени върху сребърен поднос.

— Ходихте ли да видите Джеф?

— Да, веднага след като бе направил опит... — Тейлър кръстоса объркано крак върху крак и се поколеба за миг. — Точно след като направи опит да се самоубие. Беше в ужасно състояние, толкова упоен, че просто не можех да разбера дали осъзнава какво ми говори.

— Все още ли вярвате, че е невинен?

Дребният мъж ѝ изглеждаше малко по-различен, отколкото при предишната им среща. Стърчащата червеникава коса и гладкото, закръглено лице все още му придаваха някакъв невинен момчешки израз, но когато се облегна назад в удобното дълбоко кресло със сериозен поглед и свити устни, Алисън лесно си го представи да ръководи заседание на управителния съвет. Бил Тейлър съвсем не беше някакъв си наивник.

— Невинен? Разбира се — извика веднага, но тя не можеше да не усети, че вече не е убеден в това.

— Макар че има едно нещо, което би трябвало да знаете.

— Какво е то, Бил?

Той я погледна право в очите.

— Може и да няма пряка връзка, но може би полицията... нали разбирате?

— Естествено, би трябвало да получа информация за всичко, което те са успели да разкрият.

— Ами, пътувах до Уест Бей през уикенда, за да проверя какво става с яхтата. Вратата на кабината бе разбита, ключалката беше счупена и бензинът бе много по-малко, отколкото когато за последен път бях на нея. Изглеждаше така, сякаш яхтата е била използвана от някого, като че някой бе пътувал навътре в морето.

— Някакви вандали?

— Нищо не липсваше.

— Някой виждал ли я е да напуска пристанището?

— Поразпитах наоколо и рибарите потвърдиха, че една нощ е излязла в открито море.

— Скоро ли е станало това?

— През уикенда, когато е било извършено убийството.

— Значи вие смятате, че Джеф е отишъл с колата до Уест Бей и...

— Не смятам нищо, Алисън. Според мен Джеф не е убиец, някой друг е извършил това жестоко престъпление срещу жена му и децата му. Това просто е един факт, който ми се струваше, че би трябвало да знаете.

— Записахте ли си имената на онези рибари?

Без да казва нищо, той ѝ подаде бележка. На нея имаше две имена, адресите и телефонните им номера.

— Кажете ми, Бил, сигурни ли са, че е станало точно в нощта на убийството?

— Да, напълно. Единият, който се казва Джон Бартлет, е женил дъщеря си точно през същия уикенд, в съботата. Присъствал на прощалното ергенско парти на бъдещия си зет, което било в петък вечерта в една от кръчмите на кея на Уест Бей. Тръгвали си след приключването на партито. Решил да се поразведри, като се разходи покрай морето, и смята, че е видял точно нашата яхта да потегля

навътре в морето без никакви светлини. Твърди, че бил застанал съвсем наблизко до нашето място за яхтата и пикаел направо в морето. Наблюдавал я как се отдалечава навътре, докато напълно се изгубила от погледа му. Според него се върнала едва в неделя вечерта.

Джордж се прибра някъде към осем и двамата седнаха да си сравнят бележките в апартамента на Алисън. След това разговорът им продължи в леглото. Беше размишлявал дълго по време на пътуването и бе стигнал до заключението, че красивата съпруга на Карсуел се заблуждава, което бе напълно обяснимо: теорията за отмъщението на Бонифейс може би наистина бе плод само на въображението им. Но в момента бе силно заинтригуван от връзката между Куин и семейство Джеванджи. Бе позвънил на Джоан в агенцията си и я бе помолил да прегледа старите местни вестници и да му направи копия на публикациите за този странен доктор, чичото на Джеванджи. Алисън взе едно от копията. Хитрият лекар откриваше новата си клиника. Дребен мъж, който направо се бе изгубил пред огромната входна врата на постройката на Клифтън Даун, облечен изискано в тъмен костюм от три части. От малкото му джобче висеше златен ланец за часовник. Челото му бе станало твърде високо след започналото оплешивяване, носеше очила с тънки метални рамки.

— С тази физиономия със сигурност е мошеник.

— Твърди се, че е замесен в сделки с наркотици, а също така и в незаконна продажба на оръжие — това имало някаква връзка с контактите му в политическите среди и с терористични групи още докато е бил в Индия. Не разполагам с кой знае какви факти, но в момента се опитвам да се свържа с някаква журналистка на свободна практика на име Хана не знам коя си, която водела разследване за дейността му от месец-два. Според запознати тя разполагала с доста сериозни доказателства срещу него.

Алисън се прозина и си съблече тениската. Двамата се бяха изтегнали на леглото, облежнати на натрупаните в единия край възглавници. Тя предусещаше щастливото изживяване, което я очаква, и побърза да се притисне към него.

— Ти си истински гений, Джордж, знаеш ли това? — въздъхна замечтано, докато силните ръце я обгърнаха и усмихнатото брадато

лице се озова точно пред нейното. — Но хайде да оставим всичко това за утре...

— Извинявай, че те питам, скъпа, но смяташ ли, че вече се държа по-добре? — подхвърли шеговито той, като вече я бе притиснал силно към себе си, а тя побърза да затвори очи, за да изпита пълната наслада от целувката му.

— О, Джордж... ти си прекрасен, винаги си бил прекрасен... е, почти винаги, де. — Алисън се изкиска от удоволствие, когато той я обърна по гръб върху леглото и започна да я милва. Ръцете му се спуснаха плавно по тялото ѝ. Имаше невероятно нежни ръце и бедрата ѝ като че сами се разтвориха, усетили пръстите му, търсеци най-чувствителното ѝ място.

Навън бе започнало да вали и едрите дъждовни капки удряха силно по прозореца, което правеше топлината и близостта им още по-ценни. Алисън заби лекичко нокти в гърба му. И докато го целуваше, продължи да движи ръцете си по тялото му, с което направо го подлудяваше. Изстена тихичко, когато сграбчи китките ѝ и ги закова от двете страни на главата ѝ.

— Господи, как обичам да правиш това! — изви гръб тя, като го гледаше с големите си очи, изпълнени с възхищение от силата му. Той я сграбчи и в миг усети учестеното ѝ дишане, устните ѝ бяха леко разтворени и едва успяваше да долови онова, което му шепнеше: — Скъпи, скъпи, Джордж... толкова те обичам... нали никога няма... нали? — В следващия миг вече като че не се нуждаеше от уверения за чувствата му. Краката ѝ се увиха около тялото му. Усети как мускулите на бедрата ѝ се стегнаха и веднага реагира, като я притисна по-силно. Наблюдаваше я как затвори очи и извика от удоволствие, щом проникна вътре в нея.

После заспаха, плътно прегърнати. Електронният часовник показваше седем и половина сутринта, когато Джордж се събуди. Алисън лежеше с гръб към него, свита на кълбо като домашна котка, като ръката му все още обгръщаше тялото ѝ. Когато се наведе, за да я целуне по врата, изведнъж разбра, че плаче.

Беше през шестата година след получаването на адвокатски права. Работеше доста успешно, успяваше да намери свое място сред

колегията, като очароваше чиновника — разтропано момче от Ийст Енд, което вече наближаваше шейсетата — да ѝ дава повече случаи. В началото делата ѝ се брояха на пръсти, но най-накрая упоритите ѝ усилия и добрата ѝ подготовка си казаха думата. След като постепенно стъпи на краката си, след като преодоля първоначалната нервност, започна да се чувства съвсем добре в съдебната зала. Създаде си име, като се занимаваше преди всичко с наказателни дела — един доста необичаен избор за жена.

Истината бе, че едно младо момиче имаше някои предимства в тази професия, упражнявана преди всичко от възрастни мъже с подути зачервени носове и други, в началото на кариерата си, с подути от бира кореми и лоши маниери. Повечето от тях не можеха да се освободят от хищническото си отношение към жените. Ако човек се държеше дружелюбно с тях, както правеше Алисън, веднага започваха да си фантазират, че всичко им е позволено, а и някои дори опитваха — при това доста упорито — да превърнат тези свои фантазии в реалност. Но в същото време им се налагаше и да признаят, че тя е не просто жена, а компетентен адвокат, тъй като останалите страни в съдебния процес — съдии и съдебни заседатели — вземаха решения, които недвусмислено показваха точно това.

Докато си вървеше през онази сутрин по Мидъл Темпъл Лейн, Алисън Хоуп се чувстваше наистина горда със себе си. Оставаше ѝ още доста дълъг път до успеха, но независимо от трудностите, с които се бе сблъскала, в края на краищата бе станала адвокат с име. Беше го постигнала. Отсега нататък само от нея зависеше накъде ще избере да поеме. Може би първо щеше да натрупа богата практика, а след това да се кандидатира за съдия, пък после — сви неопределено рамене, може би времето само ще ѝ подскаже. Но високомерието обикновено се заплаща скъпо, може би точно по тази причина не забеляза изкопаната на тротоара дупка, в която някакви водопроводчици поправяха тръбата. Стъпи точно в нея и падна в дупката. Когато се изправи, целият ѝ костюм бе в жълтеникава кал, а левият глезен я болеше ужасно.

Закуцука към аптеката на Флийт Стрийт, купи си еластичен бинт за превръзка, поизчисти костюма си, докато пътуваше с таксито към съда, и успя да проведе сериозна битка по време на процеса, независимо от неимоверната болка. След това обаче се предаде, прибра

се в дома си във Фулхъм, като се примири с мисълта, че все пак ще ѝ се наложи да си вземе ден-два почивка. Малката къща с огромна тераса бе първият и опит в областта на недвижимата собственост. Не бяха минали и шест месеца, откакто бе напуснала апартамента във Воксхол, където бе живяла под наем. Приличаше малко на къщурките, в които е живяла работническата класа в началото на века, сега поукрасена малко и построена в район, обитаван през последните двайсетина години от хора от средната класа: в резултат се бе превърнала в приятна кокетна постройка със слънчева градина.

Изглеждаше ѝ доста необичайно да е вкъщи през деня, при това в делничен ден, но след като си почина добре през първата нощ, глезенът вече не я болеше чак толкова, така че домакинстването започна да ѝ доставя удоволствие. След втората нощ реши да си остане вкъщи още един ден и да се върне на работа в петък. Мислеше да се опита да поправи креслото още от мига, когато го купи от някаква разпродажба преди година. Двата му крака бяха счупени, а дамаската му бе мръсна и износена. Попрехвърли „Жълтите страници“ обади се на няколко места, след което го сложи в багажника на колата си.

Той имаше малка работилничка на около два километра от дома ѝ, близо до гробището на Фулхъм Пелъс Роуд. Беше висок мъж, с широки рамене и засмени очи. Косата му бе гъста и къдрава, носеше малко смешни му стачки, а лицето му бе доста приятно, със силен тен от непрекъснатото стоене на открито. Двамата седнаха на столове с по три крака пред работилницата, наслаждаваха се на слънцето и отпиваха чай от големи чаши. Да, разбира се, ще поправи креслото ѝ — ще бъде готов с него до събота — освен това би могъл да ѝ препоръча майстор, който да го претапицира на добра цена. Някак съвсем естествено се прехвърлиха в близката кръчма, която едва ли се е променила особено от годините около войната — високи огледала, червени пейки покрай стените, метална облегалка за краката пред бара, тъмен плот отгоре, точно каквито бяха и масите.

Казваше се Дейвид. Беше завършил в Кеймбридж, след което започнал дипломатическа кариера, но само след пет години се оттеглил. Не му се искало да е част от властта, обясни ѝ с усмивка, чувства се по-близо до обикновените хора, които изкарват прехраната си с ръце. Припомни си новите мебели, които бе забелязала в работилницата му.

— Ти ли си ги направил? Много са хубави.

В събота ѝ докара креслото с два нови крака, които бяха обработени и боядисани така, че изобщо не се различаваха от останалите. Беше го направил съвсем майсторски, дори бе издълбал две-три лъжливи дупчици, подобни на онези, които оставят дървоядите. Този път не ѝ се стори толкова висок, но бе наистина очарована от веселото му настроение, от смеха му, от плахия начин, по който попита дали е заета вечерта.

Отидоха в друг викториански пъб, а след това се прехвърлиха в едно бистро на Парсънс Грийн. Въпреки упоритото ѝ настояване да плати своята сметка, той изобщо не желаше да я чуе. Когато я откара до дома ѝ с пикапа си, пълен с дървени плоскости, които миришеха приятно, Алисън побърза да му обясни, че рано на следващата сутрин трябва да поеме на север за едно дело, така че не може да го покани. И без това бе съвсем ясно какво би се случило, ако го поканеше. Той я целуна нежно.

След седмица се появи отново, като ѝ донесе каталог за дамаски и ценоразпис за претапицирането на креслото. Отидоха в същото бистро и изпиха доста голямо количество от най-обикновеното червено вино. Когато се върнаха в къщата ѝ, тя го настани в едно от белите си кресла и се сви на пода в краката му. Беше наистина смешно: адвокат по наказателни дела, шест години успешна кариера, пълна независимост, свободна жена, която винаги е имала много обожатели. И ето че само след миг щеше да попадне в обятията на беден дърводелец с доста широки устни. И което бе още по-лошо — не го правеше просто за да се позабавлява, а наистина си падаше по този дяволски мъж.

На следващата сутрин го остави да спи — приличаше на момче и през нощта бе установила, че изобщо не хърка и се приближи гола към прозореца в спалнята, като тайничко се надяваше, че той ще се събуди и ще я забележи как стои там. Неговото възхищение, искреното му и толкова земно желание и страст бяха започнали да събуждат у нея полузабравените чувства на гордост и увереност, свързани с физическите ѝ качества. Искаше ѝ се да му достави удоволствие, но докато спускаше завесите на прозореца с изглед към тихата улица, я обземаха съмнения. Дали навехнатият глезен я бе отвел при мъж, когото би могла наистина да обича и да уважава? Дали това бе

партньорът, който би могъл да направи наистина завършен доста успешния ѝ живот? Всъщност на нея ѝ харесваше единствено тази странна смесица от сила и нежност в него. И тялото му бе действително красиво, по-красиво от това на всеки друг мъж, когото бе познавала. Тези невероятни силни рамене, които се свеждаха над нея, ту застрашителни, ту обещаващи защита, широките му гърди, тесният таз, дългите, силни крака. Господи, колко ѝ бе приятно, когато я докосваше. „За бога, момиче — повтаряше си най-сериозно, — защо веднага не отидеш да вземеш студен душ, а след това да измиеш пода в кухнята? Всички тези неща можеш да ги прочетеш в евтините любовни романчета. Не ти трябва да ги преживяваш.“

И така през следващите два месеца Алисън постепенно започна да свиква с новата ситуация, позволяваше на Дейвид да се грижи за нея, да ѝ доставя удоволствие, като очакваше мечтата постепенно да избледнее и след това да умре. Но бедата бе там, че това не стана. Той се премести при нея и плащаше своя дял от разходите по домакинството, макар и да бе свършено ясно, че тя печели доста повече от него. Бе живяла сама цели пет години, но сега се чувстваше идеално в компанията на Дейвид. Понякога виждаше лицето му, докато бързаше към съда, а по време на досадна работа на бюрото, често бе принудена да признае, че с нетърпение очаква да настъпи вечерта, за да бъдат отново заедно. Той се интересуваше от онова, което тя вършеше, искаше да разбере повече за професията ѝ, макар че никога не ѝ досаждаше. Когато ѝ предстоеше първият случай, и когато защитаваше обвинен в убийство, Дейвид се опита да ѝ помогне, като целия уикенд се занимава с фотокопиране на разни документи и подреждането им в папки. Никога преди не бе имала помощник и това ѝ бе изключително приятно.

През уикендите ходеха на кино или в Инглиш Пешънъл Опера, пътуваха из Съсекс, обикаляха малки градчета и красиви места. Понякога в съботите се разхождаха покрай Темза, само на неколкостотин метра от къщата ѝ, стигаха по малката зелена пътека чак до Чисуик и Кю Гардънс. Познаваха се вече толкова добре. Майката на Дейвид живееше сама след смъртта на баща му в Уитстейбъл, а той самият бе учил в Кентърбъри. Имаше и сестра, тя не знаеше къде точно живее, всъщност никога не се срещна с близките

му. Един уикенд двамата отидоха до Абърдийн и Алисън го запозна с баща си.

Алисън прекара целия ден в съда във връзка с един случай, станал в Бат. Десетгодишната ѝ практика като адвокат я бе научила да се концентрира изцяло върху даден проблем в продължение на час-два, дори за цял ден, когато бе необходимо, за да може да изучи всички важни факти, да ги структурира и да ги представи във възможно най-благоприятна светлина. Това бе нещо като да практикуваш йога или пълна медитация — всички останали центрове като че бяха затворени, дори подозрителният доктор Джеванджи, скъпият Джордж и създаващият толкова проблеми Джефри Куин.

Докато пътуваше обратно, възникна проблем, който ангажира изцяло вниманието ѝ. Колата започна да ѝ прави разни номера. Всеки път, когато спираше, за да даде предимство или на червен светофар, моторът ѝ бързо изгасваше. След това ѝ се налагаше да прави огромни усилия, за да запали отново двигателя. При това натоварено движение предизвикваше истински задръствания, клаксоните свиреха нетърпеливо около нея, а услужливи минувачи ѝ предлагаха да я изтикат в края на платното, за да не пречи на останалите. С големи усилия успя да се добере до дома си, като последните сто метра по улицата до дома ѝ колата се движеше по инерция, след като моторът за пореден път бе изгаснал, а тя бе направо бясна и пот се стичаше по гърба ѝ.

Когато излезе от колата, с мъка успя да се въздържи да не тегли един як шут по вратата или да не хвърли запалена клечка кибрит в резервоара. Веднага щом влезе вътре, позвъни на сервиза, който се намираше на съседната улица и Денис, техническият гений, благодарение на който колата ѝ бе в движение, се съгласи да дойде и да прибере ягуара ѝ рано на следващата сутрин.

— Нека остане при мен през деня, госпожице Хоуп. Сигурно има някаква повреда в запалването — но не се съмнявайте, че до обяд ще оправя всичко.

Алисън се надяваше наистина да успее. Беше доста привързана към звяра, но ако се окажеше, че има някаква сериозна повреда, със сигурност щеше да ѝ излезе по-евтино да смени колата.

Беше вече прекалено изтощена, за да се концентрира, когато Джордж ѝ се обади по телефона.

— Появиха се нови неща за доктор Джеванджи, цветенцето ми. От най-сигурен източник. Тук е от двасет години. Репутацията му е доста съмнителна. И онова, което е наистина тревожно...

— Карай направо, скъпи — прозина се Алисън.

— Ами журналистката на свободна практика Хана Брейтуейт е натрупала доста богат файл за него.

— Да, ти вече ми спомена.

— Казват, че отишла при него и му обяснила с какво точно разполага, преди да го предостави на някакъв национален таблоид. Оттогава никой не я е виждал.

— Какво искаш да кажеш?

— Изчезнала е. Стаята ѝ, която е била наела в Хотуел, е празна. Няма и следа от нея. Била някъде около четирийсетгодишна. Живеела сама, явно няма семейство или близки роднини, затова и не се е вдигнал никакъв шум.

— Не бих казала, че този Джеванджи ми харесва особено, Джордж.

— Пообиколих мястото, където е живеела, дори влязох вътре. Няма никакви документи, нито компютър или дискети. Всичко е старателно прочистено.

Тази вечер Алисън не искаше да ходи на кръчма. Единственото ѝ желание бе да си остане вкъщи сама, на спокойствие, за да се опита да събере мислите си. Защо Куин така упорито я лъжеше, дяволите да го вземат? Защо бе напуснал болницата точно когато е бил толкова близо до успешна специализация и консултантско място? Защо изобщо не ѝ бе споменал за убийството на Ахмед Джеванджи в Ейвънмаунт? И какво общо има този дяволски негов чичо с цялата тази история? С каквото и да се бе занимавала Ники, със сигурност мъжът, който все още е живеел с нея, би трябвало да има някаква, дори и най-обща представа за него, или поне да е подозирал за какво става дума.

По дяволите. Всичко бе толкова сложно. Пикапът на Джордж също бе повреден, така че колкото и да не ѝ се искаше, трябваше да

поеме пеша към „Порт ъф Кол“, за да се срещне с него. Минаваше девет и се спускаше мъгла. Големият за мащабите на града квартал Даун приличаше на някакво изоставено място, сивкавата мъгла се стелеше бавно над него, сякаш призраци изскачаха от всички страни в тъмнината. Виждаше бледите светлини от къщите в далечината, но когато клоните на дърветата се свеждаха под напора на вятъра, дори тези светлини изчезваха и тогава се чуваше единствено мрачното пращане на приведените клони. Изведнъж почувства някаква грозяща я опасност и побърза да ускори крачките си. Съвсем скоро направо тичаше напред към осветената част на квартала.

Вечерта премина ужасно. Пийна повече от нужното, а след това дълго не можа да заспи. Лежеше сама в двойното легло, измъчвана от въпроси и съмнения. Когато най-накрая задряма, изведнъж я разбуди започналият отново силен дъжд, последван от шумни стъпки по паважа под прозореца. Някъде към пет призори лежеше с отворени очи под завивката, като броеше линиите, оформени върху тавана от светлините на уличните лампи отвън. Бе почти готова да стане и да се заеме с някаква работа, но след това отново потъна в дълбок сън, за да се събуди стресната едва към осем и десет. Някой упорито звънеше на входната врата. Явно изобщо не бе чула часовника, който трябва да бе звънял към седем. Ругаейки под нос, Алисън скочи от леглото, навлече халат и се затича към антрето.

На входа стоеше Денис, четирийсетгодишен веселяк, облечен в чиста синя престилка.

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожице Хоуп. Бихте ли ми дали ключовете от колата?

Алисън се върна и ги откри в кухнята, после остана на вратата, докато той запали. Трябваша му една-две минути, докато успее да включи двигателя, като звука при включването бе вече доста по-слаб. Явно акумулаторът се бе поизтощил след вчерашните й усилия. Наблюдаваше го как потегля внимателно. Колата първо се разтресе леко, но след това пое напред, мина покрай железопътните релси, после по уличката, от двете страни на която се издигаха солидни постройки, докато накрая зави надясно. Беше слънчева сутрин и

птичките радостно пееха в клоните на дърветата. Едно пухкаво врабче долетя и кацна на стълбите точно до крака ѝ.

Експлозията я стресна, но все пак не ѝ се стори особено силна. В началото си помисли, че може би две коли са се сблъскали на магистралата, която минаваше покрай Даун. После забеляза пламъците в края на улицата, последвани от топлия въздух, който връхлетя върху нея, точно както става при преминаващ с огромна скорост влак. Докато изтича по каменните стъпала, като си счупи нокът, опитвайки се да ги прескача по няколко, колата буквално изчезна в кълбо от оранжеви пламъци, които се извиха яростно нагоре към небето. Ушите ѝ заглъхнаха и вече почти нищо не чуваше. Имаше чувството, че наблюдава някакъв ням филм. Над пламъците започна да се образува гъст черен дим, а долу огънят бързо се разпространяваше към други паркирани коли и дори към някаква неясна фигура на случаен минувач по тротоара, който се опитваше да загаси пламналите си дрехи. В следващия миг ясно видя, че това бе пощальонът.

Следващите два часа преминаха като насън. Затича се към горящия човек, но когато успя да стигне до него, той вече бе мъртъв, тялото му бе почти напълно овъглено. Очите му гледаха право към нея, замръзнали в състоянието на страхотна болка и ужас, и от тази гледка стомахът ѝ се сви. Все още се въртеше около него, когато пристигна първата пожарна. Мъжете в жълти противопожарни костюми бяха много любезни, двама я отведоха настрани от огъня, а останалите обляха цялото пространство наоколо с пяна. Алисън се свлече безпомощно на стълбите, неспособна да продължи нагоре, нито да каже каквото и да било, притиснала с ръце коленете си и зареяла разсеян поглед напред, без дори да усеща, че черният ѝ халат се е поразтворил и бедрото ѝ се е оголило. Полицаят, който най-неочаквано изникна над нея, се поизкашля и тя се изправи, като побърза да се загърне с халата.

— Ще влезем ли вътре, госпожо? Може би имате нужда от чаша хубав чай?

Алисън разказа накратко на детектива от полицията какво се бе случило, седнала безпомощно на един стол край масата в кухнята, докато някакъв енергичен полицай на име Сам приготви чая, който тя

наля в големите чаши, които вече бяха наполовина напълнени от него със захар и мляко. Алисън бе твърде шокирана и твърде благодарна в същото време, за да им обяснява, че не пие чай и изобщо не слага захар в кафетата.

Едва сега беше осъзнала ужасната реалност. Този случай на Куин не само беше невероятно заплетен. Той се бе оказал и доста опасен. Съвсем неочаквано и най-съзнателно някой се бе опитал да я убие. Едва бе успяла да се докосне до някаква частица от истината по този случай, и те веднага се опитаха да я убият, сякаш ставаше дума за нещо толкова незначително, като да се смачка досаден комар например. И ако колата ѝ не се бе повредила, всъщност вече щяха да са успели. Някой смяташе, че разполага с опасна информация или се готви да предприеме действия, които биха били заплаха за него. И което беше дори още по-ужасно — тя на практика не знаеше нищо, не и нещо ясно, което да я насочи в действията ѝ. Нямаше представа дори защо са се изплашили.

В същото време изпитваше и гняв — към Куин, към Джордж, към Джон Форбс. Защото съвсем не бе попаднала сама в тази каша. Не, всичко беше толкова несправедливо, просто да не повярваш. Само че не се бяха опитали да вдигнат във въздуха Джон или Джордж. Може би Куин все пак бе казал истината, те действително се бяха опитали да убият и него... но каква бе ролята на Джеванджи в цялата тази история, дяволите да го вземат? Явно някой се опитваше да скрие нещо колосално. То беше достатъчно важно, за да убие Ники Куин, а може би и онази журналистка на свободна практика. Достатъчно важно, за да се опитва да влияе върху случая с Куин дори с цената на още едно убийство, така че останалите адвокати да получат съвсем ясно предупреждение, а и разследването да се проточи и да минат доста месеци, преди да се стигне до съд... Месеци, през които може би отново ще се опитат да се докопат до него, да го убият, а с това да ликвидират и опасността. Все още усещаше миризмата от горящата кола: дъха на изгоряла гума и на бензин, и не можеше да се освободи от образите на Денис и на пощальона. И двамата бяха нейни приятели, съвсем случайни хора, които нямаха нищо общо с това. Имаха семейства, които ги обичаха. Беше толкова тъжно и така несправедливо. Само че нямаше да успеят да я уплашат. Изобщо не

възнамеряваше да се откаже от случая на Куин. Нито да допусне да го пречупят.

След първоначалното задоволство от възхищението на Дейвид и от заразяващия му смях, Алисън все пак се позамисли. Ежедневната работа с разни мошеници и престъпници я беше научили на доста неща; съвсем не беше никаква наивна глупачка. Гордееше се с онова, което бе постигнала сама, и бе склонна да защитава свободата и независимостта си. Когато се сблизеше с някой мъж, скоро започваше да изпитва клаустрофобия, чувстваше се като хваната в капан, докато накрая ставаше раздражителна, ядосваше се и се стигаше дотам, че скъсваше с него.

Само че този път нещата се развиваха доста по-различно. Изобщо не се отегчаваше от Дейвид, а и той обикновено искаше от нея единствено онова, което бе готова да му даде. Остана си такава, каквато си беше, твърд адвокат, само дето понякога чувстваше слабост, но това доста ѝ харесваше. Естествено, тази връзка бе до голяма степен физическа, напълно физическа. Първоначалната възбуда и вълнението си бяха останали; продължаваше да ги изпитва дори когато стоеше до прозореца в кантората си и си представяше удоволствието, докато е гола в ръцете му.

Приятно ѝ беше да се събужда до него сутрин, както ставаше обикновено, да лежи притисната до топлото му тяло, заслушана в спокойното му дишане в тъмнината. Никога нямаше да забрави, когато за пръв път бяха заедно. Беше пропуснала да включи отоплението в спалнята и вътре бе невероятно студено, докато двамата се събличаха подобно на два бели призрака. Алисън се извърна с гръб към него, за да откопчае сутиена ѝ. След това изтича гола по стълбите, за да включи централното отопление, а когато се върна, запали нощната лампа до леглото, доволна, че под бледата ѝ светлина тялото ѝ изглеждаше с чудесен тен.

Господи, как бе искала да го целуне, да усети докосването на тялото му до нейното, това я караше да се чувства така жива, така желана.

Да, сексът бе наистина добър. Но онова, което ценеше най-много в края на краищата, бе чувството, че е желана, без това да създава

някакви затруднения: това бе една приятна близост, „една общност на взаимопомощта и спокойствието“, както се казваше в молитвеника на крал Джеймс. И нищо не можеше да наруши искреното взаимно уважение — дори дребните разправии по незначителни поводи. Съжителството с Дейвид дори й помагаше да се справя по-успешно в работата. Започна да го води със себе си на празненства, организирани от колегите й, като изпитваше удоволствие, докато наблюдаваше как се отнасят жените към невероятния му чар и изисканите му маниери. Започна дори да мисли за женитба и за деца. Всичко продължаваше вече осем месеца, а приближаваше Коледа. Бяха решили да прекарат празниците заедно във Фулхъм. Алисън никога не се бе чувствала толкова щастлива. Човек наистина би могъл да има всичко, ако е късметлия — добра кариера и партньор, който да те кара да се чувстваш превъзходно.

Вече беше четири часът следобед, когато Алисън най-накрая събра сили да напусне апартамента. Първата й мисъл бе да отиде при началника на полицейското управление Манинг. От една страна, несъмнено се нуждаеше от защита. От друга — този опит за убийство със сигурност би трябвало да даде нова насока на случая. Но в края на краищата все пак реши да посети най-напред Куин. Сама. Разпоредбите позволяваха това, ако вторият адвокат, който само даваше съвети на обвиняемия, без да има право да пледира в съда, в момента бе възпрепятстван. Форбс щеше да е възпрепятстван, защото просто нямаше намерение да му казва, че ще посети Куин. Така или иначе тези разпоредби бяха до голяма степен формални, като главната им цел бе да се гарантира достатъчно добре платена работа както за адвокатите с право да пледират в съда, така и за останалите.

След опита му за самоубийство Куин бе държан на силни успокоителни в продължение на седмица, което доста го бе променило. Изглеждаше по-приятелски настроен и в същото време различен: за пръв път долавяше в него нещо повече от сянката на красив и привлекателен мъж. В същото време му бе ужасно ядосана. Отвори бележника си, поставен върху масата, и го погледна, без да му се усмихва.

— Днес е денят, в който то трябва да престанем с увъртането, Джефри. — Той вдигна объркано очи към нея. — Още в самото начало ти обясних, че ще мога да те защитавам само ако си честен с мен.

— Наистина бях — нима вярваш, че съм ги убил?

— Не, смятам, че си невинен по обвинението в убийство. Но защо се опитваш да скриваш от мен толкова важни други неща, по дяволите? Неща, които биха могли да се използват в твоя защита пред съда? Дойде ми до гуша — или ми разказваш всичко, което би трябвало да знаеш, сега, още днес, или ще ти се наложи да си търсиш друг адвокат.

Той като че се стресна.

— Не можеш да го направиш. Не е професионално.

— Така ли смяташ? Тогава трябва да знаеш, че заради лъжите ти ми се наложи да направя някои проучвания, които явно доста са разтревожили някакви гадни хора. Тази сутрин се опитаха да ме убият. Бяха поставили бомба под колата ми. Един мой добър приятел загина, а също и друг съвършено невинен случаен минувач.

— Не ти вярвам.

— Най-добре ще е да започнеш да ми вярваш, Джеф, защото това е истина — а дори безкрайната ми отдаденост на клиентите си има своите разумни граници. Едва се отървах да не бъда разкъсана на парчета, така че най-добре ще е да започнеш да говориш. Защо не си ми разказал за убийството на Джеванджи преди осем години? Не ти ли е хрумвало, че участието ти тогава в онзи процес със сигурност има нещо общо с кашата, в която се намираш в момента? Защо дори не ми спомена за процеса срещу Бонифейс? Или за заплахите, които е отправил към вас? В какво по-точно се е забъркала Ники през последната година, дяволите да я вземат? Не обиждай интелигентността ми с тези твои твърдения, че нямаш ни най-малка представа за какво става дума. Защо се опитваш да играеш разни игрички?

Куин като че се ядоса:

— Не съм сигурен, че самият аз разбирам какво става. Споменах на Роджър Диксън за процеса срещу Бонифейс още преди ти да се появиш. Той като че не се интересува особено, но все пак предполагах, че ти е дал бележките си.

— Да, така е, но двамата след това сме разговаряли часове наред и ти нищо не ми каза.

— Смятах, че и ти си решила, че това няма значение, че едва ли е свързано със сегашния случай. Какво ли ти пука всъщност — ти не стоиш затворена в някаква дяволска килия по двацет и три часа в денонощието. Не дишаш мръсен въздух, от който главата непрекъснато да те боли, не ядеш отвратителна храна, от която да ти се повръща или да те присвива стомахът, не се превръщаш постепенно в някакъв получовек или побъркан, без на никого да му пука за това. Съжалявам, бях толкова шокиран, когато ме арестуваха, просто не можех да мисля разумно, не бях на себе си от тревога за децата си...

— Все още сме на същата начална позиция, Джеф — изгледа го изпитателно тя. — Все пак трябваше да ми кажеш — особено ако си излъгал под клетва по време на процеса срещу Бонифейс.

— Какво... — Изглеждаше наистина шокиран.

— Ами не постъпи ли по този начин?

— Откъде ти...

— Прилежно си подготвям домашното, Джеф, като всеки добър адвокат. Жалко е, че ти си толкова мързелив клиент. Но всъщност съвсем не става дума само за Бонифейс и за Джеванджи, нали? Нито за онова, в което се е забъркала Ники? Има още нещо, което се опитваш да скриеш от мен, признай си. И точно там е ключът. Да не би да е свързано с напускането на специализираната болница преди десет години? Защо се случи това, Джеф? Ти си бил само на крачка от получаването на работа като специалист, това би било върхът в професията ти. Какао се обърка? Да не би да са те изхвърлили, задето си се задявал с медицинските сестри или за финансови злоупотреби?

Лицето му потъмня и доброто му настроение в миг изчезна.

— Не се опитах сам да се убия преди известно време, вярваш ли ми за това?

— Да, напълно. — Но дълбоко в себе си Алисън като че не бе напълно убедена. — Джон ми каза, че си му обяснил, че са те нападнали.

— Да, бях нападнат. Опитаха се да ме убият. Тук, вътре. В самия затвор.

— Кой се опита да те убие?

— Нямам представа. Наистина е така, но от месеци ми отправяха заплахи. Знам, че това може да ти прозвучи налудничаво, Алисън, но аз не съм луд. Съвсем честно ти казвам, че нито знам кой го правеше, нито защо.

— Не ме прави пак на глупачка, Джеф. Никой не би те заплашвал, ако не е сигурен, че знаеш за какво става дума — кажи ми какво е станало?

— Вероятно смятат, че знам нещо компрометиращо — и че съм го споделил с теб. Защото се опитаха да убият и двамата ни.

Тя си пое дълбоко въздух. Чудеше се как да го притисне.

— Само че не им провървя и се провалиха. Добре, мога да приема, че в това има някаква логика. Но не бих могла да те защитавам на тази основа. Трябват ми още някои факти.

— Искат ми се да ги знаех.

— На мен също. Да започнем тогава с онова, което наистина знаем. По какъв начин те заплашваха тези мистериозни твои врагове, имам предвид, преди да бъдеш арестуван? С насилие ли?

Той поклати глава.

— Не.

— Тогава как точно, с разобличаване ли?

Куин избегна погледа ѝ; може би в края на краищата се приближаваше към истината.

— Все пак ще е най-добре да ми кажеш, нали разбираш? Така или иначе аз съм единственият човек, който все още е на твоя страна, а в момента си изправен пред риска и мен да изгубиш. — Алисън замълча за миг, протегна ръка и стисна неговата. — Кажи ми, Джеф, все още не е прекалено късно, а и това е единственият изход.

По Ектъв Хай Стрийт се изливаше силен дъжд, когато напусна Апелативния съд след скорошното решение на по-ниска инстанция за осъждането на Исаак Мадимджаба Бедният човек. Можеше да си представи как се бе почувствал, след като съдебният пристав и официалните съдебни представители се бяха появили, за да изхвърлят него, съпругата му и двете им деца от малкия им апартамент. Но все пак ужасните наранявания, които бе нанесъл на неканените гости с огромния, остър като бръснач нож, бяха ужасяващи.

Беше оставила палтото си в колата, паркирана на една странична уличка на около километър от тук, така че ѝ се наложи да се скрие от изливащия се дъжд в обществената библиотека, намираща се в една доста неприветлива сграда във викториански стил, която приличаше по-скоро на убежище на противници на англиканската църква. Отби се в справочната зала, където потърси името си в списъка на адвокатите с право да пледират в съда за миналата година. На съседния рафт имаше дълга редица с книги за випускниците на различни престижни университети и Алисън посегна към тази за Кеймбридж. Беше доста дебела червена книга, в която бяха изброени имената на завършилите този университет, подредени факултет по факултет за различните години заедно с имената на преподавателите им, а най-отзад бе списъкът на тези, които трябваше да се дипломират през тази година. Не, всъщност не бяха тези, които трябваше да се дипломират, а всички, които бяха учили там известно време, като съвсем точно бе отбелязано колко време точно са останали и в кой курс са били, когато са напуснали. Започна да търси на Робъртс, Дейвид Робъртс, но за съжаление не можа да го открие никъде. Внимателно прегледа всички страници с мъже и жени с фамилията Робъртс, за да провери дали не е поставен някъде по грешка, но не го намери. Нищо чудно, в толкова дълги списъци винаги може да се пропусне някое име.

Почти веднага забрави за това и приятните вечери продължиха, докато се стигна до деня, в който двамата отидоха на едно празненство

в Уайтхол. Беше прощално тържество, давано от един неин колега от колежа, който напускаше финансовото министерство и заминаваше на работа в Брюксел, затова се бяха събрали в една от заседателните зали на министерството. Дори заместник-министърът се отби и остана десетина минути. След това си тръгнаха по Кинг Чарлс Стрийт към Сейнт Джеймс Парк. Той посочи към задната част на Министерството на външните работи.

— Спомням си как минавах оттук за интервютата за започване на работа — толкова бях притеснен и объркан.

Някакъв алармен звънец зазвъня в главата ѝ, колкото и да ѝ бе неприятно това. Немалко от приятелите ѝ от университета бяха кандидатствали за работа във външно министерство, както и за други държавни длъжности. Всички знаеха, че тестовете и интервютата се провеждаха от Комисията за държавните служители, която наемаше кандидатите, а след това ги разпращаше по съответните министерства и учреждения. Намираще се в края на Уайтхол, близо до театъра. По този начин се избягваха всякакви опити за назначения по препоръки или с връзки, тъй като отделните ведомства изобщо нямаха думата при наемането на конкретните хора. Но бе възможно да са съществували и някои изключения.

— Да не би да си кандидатствал за шпионин или някаква специална служба? — засмя се тя. — Сигурно сега следиш мен?

— Не, скъпа, ставаше дума за досадната длъжност трети секретар, точно както започвах и всички останали.

Трябваше да разбере. Макар че се колебаеше как да постъпи. Колебанието ѝ продължи седмица. После две. Как би могла да прави проверка за мъжа, когото обича? Изобщо не беше цивилизовано, а и какво ли значение имаше в края на краищата? Но истината беше, че имаше значение. Не ставаше дума за конкретните факти, просто бе важно да възстанови доверието си в него. Почувства се ужасно, когато отиде в библиотеката на Темпъл и не го откри в нито един от зелените томчета със списъците на дипломатическите служители през последните десет години. Името му липсваше и в списъка на държавните служители. Прехвърли дори разни стари течения на „Таймс“, където все още се публикуваха имената на спечелилите

конкурсите за постъпване във външно министерство или на друга държавна служба. Прегледа всички списъци през лупа, но Дейвид не присъстваше никъде.

Беше бясна на себе си, загдето го бе направила, почувства се дори някак си измърсена. А след това ужасно се ядоса, че се бе оставила да я заблуди. Опитваше се да си повтаря, че това си е същият неин красив, вълнуващ и грижовен Дейвид. Беше невероятно добър в онова, което вършеше. Ако не бяха тези негови глупави опити да се представя за нещо повече от онова, което бе, без дребните му лъжи, пак щеше да го обича и да го уважава. Но защо, защо всичко, което ѝ бе разказал за себе си, се бе оказало лъжа? Може би е бил сирак и все още не е преодолял празнотите и болките от детството си? Започна дори да си фантазира, че може би е от специалните служби или работи под прикритие за МИ-5: след това обаче се засмя на всичко това. Просто трябваше да осъзнае истината. Беше се доверила на някакъв измамник или на неудачник, който си бе измислил историята за живота си, тъй като не бе в състояние да приеме реалността. Може и да страдаше от някакво психическо заболяване, макар че не бе забелязала никакво друго проявление на болестта му до този момент. Една част от нея като че му съчувстваше искрено, дори се безпокоеше за него. Но съществуваха също така и съмнения. Дали зад всичко това не се криеше някаква тъмна и ужасна тайна?

Искаше ѝ се да престане да се терзае за всичко това. По дяволите, толкова пъти бе лежала гола в ръцете му и нито веднъж не се бе почувствала разочарована. Нито веднъж, в продължение вече на осем месеца. И все още го желаше. Защо да се отказва от нещо, което все още ѝ служеше? Но истината беше, че всичко се беше променило. Събра кураж, за да поговори с него. Направи го една вечер, когато двамата се бяха настанили пред камината с бутилка бургундско вино и две чаши на малката масичка. Беше се опитала да бъде нежна и разбираща.

Но съжали още в мига, в който повдигна въпроса. В началото беше ядосан и стана доста агресивен, а след това като че ли в миг се преобрази и усмихнатият, силен Дейвид сякаш изчезна завинаги. Гледаше я напълно объркано: пребледнял и изплашен, с разширени от изненада и болка очи.

— Обичам те, Алисън. Никога не съм бил толкова щастлив — каза веднага. Не се извини, нито се опита да обясни нещо и гласът му бе странен, едва доловим, лишен от пламенност. — Съжалявам, не исках да... Всъщност щях да ти... моля те, не захвърляй с лека ръка всичко.

Тя взе ръцете му в своите и ги потупа успокоително.

— И аз те обичам, Дейвид, нямам никакво намерение да захвърлям каквото и да било. Само ми обясни защо го направи, скъпи. Не бих искала да те съдя, нито да се ядосвам на онова, което си направил, но ние не можем да живеем с подобни тайни помежду ни. Ти знаеш всичко за мен, дори изпитвах удоволствие да споделям какво ли не за себе си с теб — чувствата си, страховете си, надеждите си, дори тялото си. — Алисън се засмя, но той остана сериозен. — Наистина държа на теб, Дейвид — бих искала единствено да разбера защо си го направил, в момента не мога да си го обясня. Чувствам се доста объркана. Помогни ми, скъпи.

Но той само поклати глава и не каза нищо: не последва нито обяснение, нито самосъжаление, нито нападки. Сякаш всичките тези осем месеца, изпълнени с интимност и доверие, изобщо не бяха съществували. Настъпи напрегната тишина, след това той я избута настрана и скочи от мястото си. Когато Алисън чу да се блъсва външната врата, веднага изтича навън, но улицата бе вече празна. Влезе бързо вътре, за да си вземе ключовете, качи се в колата и пое към работилницата му, но тя беше заключена. Повъртя се там около половин час, след това се върна бавно към къщи с премрежени от сълзи очи. Беше объркала всичко, изостави го точно тогава, когато имаше най-голяма нужда от нея. Остави външната врата отключена, убедена, че той все пак ще се върне. Седна вътре в очакване; толкова ѝ се искаше да го притисне към себе си и да го накара да се успокои.

Най-накрая заспа направо на пода и се събуди към четири часа сутринта. С усилия навлече палтото си и се върна при колата си, качи се и бавно пое по пустите улици към работилницата му. Преди да се срещнат, той живееше в една малка стая на горния етаж, вероятно се бе прибрал там. Сигурно се чувстваше ужасно самотен.

Този път вратата на работилницата беше затворена, но не и заключена. Когато я отвори, лунната светлина проникна вътре, а тя потрепери цялата от студената влага в помещението. Нямаше нужда да

включва лампата, за да разбере, че Дейвид се е обесил на горната греда. Краката едва доловимо се полюшваха над разпилените дървени плоскости по пода.

На Алисън ѝ се искаше да изкрещи, за да се отърве от ужасните призраци, които като че се нахвърляха върху нея от всички страни в тихата стая за посещения, но все пак успя да се овладее и да се върне към действителността. Куин продължаваше да я наблюдава изпитателно, а тя не бе пустила все още ръката му.

— Това ще бъде само между теб и мен, ясно ли е? — започна след няколко минути той. — И няма да го използваш без изричното ми съгласие, нали?

— Добре. Ако реша, че това е единственото нещо, което би ми помогнало да те спася, веднага ще ти кажа.

— Но крайното решение ще бъде мое?

— След като така искаш.

— Да, така искам. Една от причините, поради които го скрих в началото от теб, бе, че бях сигурен, че ще получа доживотна присъда, така че изпитвах неприятното предчувствие, че тази информация едва ли би помогнала. Дори напротив, можеше да влоши нещата.

Алисън се напрегна, но се опита да запази гласа си спокоен:

— Продължавай, Джеф.

— Накратко казано, преди десет години убих един пациент — обяви доста спокойно той. — Проявих небрежност и некомпетентност, а след това покрих всичко. Точно затова напуснах специализираната клиника. Имах късмет, че още тогава не попаднах в затвора, макар че това така или иначе все пак ми се случи сега.

Последва потискаща тишина.

— Продължавай, Джеф — нетърпеливо го подкани Алисън.

Той въздъхна.

— Не ми е лесно отново да си спомня за това дори след толкова време, дори на подобно място... случи се наскоро след женитбата ни с Ники, но не беше в Бристол. Работех вечер извънредно, за да получа малко повече пари и да изплащам ипотеката за къщата, вземах нощни дежурства в местната болница в Глосестършир. Тя вече е затворена. И тогава не трябваше да работи, представляваше стара и зле оборудвана

сграда в отвратително състояние. Но тогава ставах достатъчно пътни произшествия, така че в района трябваше да има отделение за спешна помощ.

В стаята отново настана пълна тишина, сякаш изведнъж изчезна шумът от стъпките по коридора, както и всякакви останали шумове в затвора.

— Беше един уикенд, когато направо едва се държах на краката си. Мисля, че не бях мигнал в продължение на четирийсет и осем часа и в никакъв случай не би трябвало да бъда допускан дори само да се приближа до някой пациент. И точно тогава се появи един странстващ музикант със силни болки в корема, без никакво съмнение с възпален апендиксит. Обясни ми, че се казвал Чарли Браун — това, естествено, изобщо не беше истинското му име, тези хора живеяха на ръба на закона и непрекъснато си сменяха самоличността, опитвайки се да заблудят властите, административните органи в болниците, управителите на приютите за бездомни. Всъщност ти по-добре от мен си наясно с всичко това. Така или иначе го оперирахме още в следващия час, мина успешно, дори събрах сили да разкажа няколко вица по време на операцията, за да ободря екипа. След това се прибрах вкъщи и спях цели дванайсет часа.

— И какво се случи?

— Обадиха ми се на следващата сутрин. Беше вдигнал висока температура, имаше треска и остри болки. Дадох му успокоителни, а той почина още същия следобед. Тогава неочаквано най-ясно си припомних всичко. Бях забравил един тампон в корема му, преди да го зашия. Беше напоен с кръв и гной от апендикса му, в резултат на което най-вероятно възпалението се бе разнесло из целия корем. — Усмихна се едва доловимо. — Бях напълно шокиран.

— И какво направи?

— Трябваше веднага да докладвам за случая.

— Какво щеше да се случи, ако го беше направил?

— Щеше да започне разследване, изслушване в дисциплинарната комисия. Може би щяха да ме изхвърлят от специализираната клиника, но едва ли щяха да ми забранят изобщо да практикувам. Нямам представа, не посмях да докладвам за случая. Паникьосах се.

— Не беше ли направена аутопсия?

— Да, беше извършена най-надлежно от друг лекар на почасова работа. Някакъв патолог от Бирмингам на едноседмичен договор.

— И как успя да потулиш всичко?

— След аутопсията бедният стар Чарли беше зашит от патолога и аз подписах документите за кремация. Нещастният скитник нямаше никакви роднини, никой не задаваше въпроси, никой не тъгуваше за него. По-късно същата седмица се състоя около петминутната погребална церемония, на която присъствахме само ние двамата със свещеника, преди тялото да замине за пещта. Чарли бе поставен върху изтърган чаршаф в някакъв евтин ковчег.

Очите на Алисън се замъглиха и лицето на Куин започна да ѝ се струва някак деформирано, като че не на фокус. С мъка успя да си поеме дъх, докато си припомняше как самата тя бе стояла мълчаливо до един ковчег, макар че ѝ се бе искало да крещи с все сила.

Не можа да открие майка му в Уитстейбъл. Като че изобщо нямаше никакви близки и роднини. Тъй като сама бе намерила тялото, точно тя се обади на 911. Полицейската кола и линейката пристигнаха бързо. Тялото бе открито в болницата на Фулхъм Пелъс Роуд, а двамата униформени полицаи придружиха Алисън до дома ѝ, за да я разпитат. Бяха съвсем млади, мъж и жена, държаха се доста грубо и не проявиха никакъв такт, след като разбраха, че двамата с Дейвид са били любовници.

Когато си заминаха, тя си остана целия ден вкъщи и не можеше да престане да плаче. Най-накрая, когато не ѝ останаха повече сълзи, тя се опита да се разсее, като почисти къщата, след това се отпусна в едно кресло, изпълнена отново със съжаление и чувство за вина. Пристигна някакъв полицаи, без да се е обадил предварително и я помоли да отиде в болницата, за да идентифицира трупа на Дейвид. Алисън не бе подготвена за това и може би трябваше да поиска да го отложат за по-късно, но без да се замисли, се запъти като автомат към полицейската кола. Когато слезе от нея, едва се държеше на краката си. Очакваше, че ще отидат в моргата, където телата на мъртвите бяха прибрани в метални чекмеджета към шкафове, подредени покрай стените. Но Дейвид всъщност се оказа в малката църква в съседство, беше плътно увит в чаршафи, за да се прикрият дълбоките рани от

аутопсията. Вратът му бе охлузен, очите му бяха изцъклени; изобщо не приличаше на спокоен мъртвец. Всъщност той бе твърде различен от онзи Дейвид, когото бе познавала: душата му бе излетяла и вече не бе останал никакъв живот в това тяло, значи го нямаше и Дейвид.

— Това ли е Дейвид Робъртс? — попита бързо младият полицай, който също се чувстваше доста неудобно. Алисън кимна, като с мъка успя да сдържи сълзите си. Полицаят я прегърна, притисна я силно и я потупа окуражително по гърба. — Хайде, скъпа, съжалявам, че се наложи да ви подложим на всичко това. Но вие бяхте наистина много смела. Искате ли да останете за малко насаме с него?

Алисън поклати глава.

— Не, не мисля. Смятах, че ще ми се иска да го направя, но той всъщност не е там, нали? Нищо не е останало от него.

Разследването бе съвсем кратко, Алисън и полицаите бяха единствените свидетели. Категоричното заключение бе, че става дума за самоубийство, следователят от отдел „Убийства“ заяви, че ужасно съжалява, каза го така, сякаш бе вярно. Някои от съдебните репортери проявиха интерес към случая и на другия ден се появиха малки информации за самоубийството в редица национални вестници. Не би могло да се каже, че се бе вдигнал шум около случая, но все пак написаното бе достатъчно, за да обиколи веднага колегията. Шефът ѝ в кантората прояви любезност.

— Искаш ли да си вземеш седмица-две отпуск, Алисън? Явно си преживяла огромен шок и всички най-искрено ти съчувстваме.

Ама че съчувствие, дяволите да ги вземат: всички шушукаха зад гърба ѝ. Преуспялата адвокатка, прелъстена от някакъв мошеник.

Защо се беше самоубил? Просто така ли? Не можеше да си го обясни, никога дори за миг не си бе помисляла, че е толкова нестабилен. Наистина тя се беше отнесла зле с него, бе засегнала нещо дълбоко в него, това беше грешка, за която щеше да съжалява до края на живота си. Чувстваше своя провал като жена, а също и като адвокат. А Дейвид все още се намираше в моргата и очакваше някой да се погрижи за погребението му.

Всеки следващ ден водеше до все нови и нови разкрития и нещата изглеждаха все по-зле. Дейвид практически не притежаваше нищо, така че липсата на завещание не представляваше особен проблем. Изиска удостоверението му за раждане, където фигурираше

единствено името на майка му, и ѝ изпрати съобщение на записания там адрес — в Дерби. Единственият резултат от това бе телефонно обаждане, при което се изясни, че жената очевидно е била наемател на този адрес, когато в къщата са се давали апартаменти под наем преди около двайсетина години. Сегашният собственик на сградата изобщо не бе чувал за нея. Пусна няколко кратки съобщения в някои от националните вестници, а също и в местните в района на Уитстейбъл и Кентърбъри, но не получи никакъв отговор. В края на краищата организира и плати за скромна церемония и кремация, но тъй като нещата доста се бяха проточили, те трябваше да станат или в деня преди Бъдни вечер, или чак в началото на януари. Тя предпочете всичко да мине в деня преди Бъдни вечер, където стоеше сама в крематориума „Мортлейк“, докато тялото на Дейвид изчезваше през вратите на пещта.

Застанала отвън, все още съвсем сама, тя дори нямаше сили да плаче. Ако беше минал някой случаен човек, той със сигурност щеше да забележи млада жена, облечена в черно, която бавно се насочва към паркинга, свила силно устни, без да поглежда назад. Трябваше да започне отначало. Но когато седна в колата си, не успя да сдържи сълзите си. Дали го беше убила? Нима сама бе унищожила собственото си бъдеще? И кой всъщност беше той? Кой беше той, за бога? Откъде ли беше дошъл Дейвид и какво ли се опитваше да скрие? Беше ѝ толкова трудно да понесе всичко това. Човекът, когото най-силно бе желала в живота си, вече се бе превърнал в купчина пепел и никога нямаше да разбере истината за него.

13

Направи усилия да се овладее. Куин продължаваше да ѝ говори нещо.

— Така приключи всичко — социалните служби платиха за погребението, а доказателствата бяха унищожени.

Алисън с усилие успя да се концентрира върху онова, което ѝ говореше.

— А какво стана с доклада от аутопсията?

— Той беше написан на ръка и оставен в запечатан плик с разяснителна бележка, адресирана до болничната управа. Възползвах се от благоприятната възможност и го откъгнах от кутията за пощата. През нощта просто напечатах нов доклад, който в общи линии бе същият, само дето не се споменаваше нищо за тампона. Причината за смъртта също не бе променена — постоперативно възпаление. Фалшифицирах подписа. Имаше известен риск, но все пак бях доста спокоен. На следващата сутрин просто прибавих доклада от аутопсията към медицинския картон на пациента и прибрах всичко в папка. Изгорих обяснителното писмо до управата, в което се обръщаше внимание върху грешката. Моята грешка.

— И никой ли не разкри измамата? Ами патологът?

— Той изобщо не се върна повече на работа в тази болница. Нито се поинтересува какво се е случило. Беше пакистанец, пристигнал на специализация в Англия, и се надявах, че няма да остане да работи тук. Оставих папката в архива около месец, в случай че някой започне да задава въпроси, а след това един уикенд след дежурството си изкъгнах всичко, занесох го вкъщи и го изгорих. След това се почувствах съвсем сигурен.

— И никой друг не знаеше нищо?

— Никой в болницата не ми бе споменал, че е забелязал забравения тампон. Вероятно е имало и технически сътрудник при аутопсията, но съвсем не е било нужно да му се обяснява каквото и да било. Всички документи бяха унищожени и това бе единственото,

което беше от значение. Все пак си помислих, че ако остана на същото място, не е изключено да плъзнат клюки; човекът все пак бе починал и бе напълно възможно най-неочаквано да се появят някакви роднини. Бях загубил вяра в собствените си възможности, така че вече съвсем не се чувствах като в свои води в специализираната клиника. Затова реших да се откажа от хирургията и да се преместя в Ейвънмаунт.

— Значи това е краят на историята?

Куин поклати глава с горчива усмивка.

— Не съвсем, Алисън. Всичко се стовари като ужасен кошмар отново върху мен две години по-късно, след убийството на Джеванджи.

— Какво се случи тогава?

— Е, нали вече знаеш, че ми се обади приятелката на Ахмед Джеванджи?

— Да.

— Убийството на Джеванджи съвсем не се осъществило според предварителните предвиждания. Било е планирано той и приятелката му да бъдат намерени мъртви, при това не веднага. Бях се озовал не където трябва и още на следващата сутрин, докато пътувах с колата си през Ейвънмаунт, бях спрял от двама души. Бяха двама яки мъже, с костюми и копринени вратовръзки, съвсем прилични на външен вид. Отидохме до едно тихо местенце, за да поговорим. Не бих казал, че се държаха заплашително с мен, и когато ме запитаха, ясно им обясних какво съм видял — така или иначе и без това щях да разкажа същото и на полицията и това щеше да се запише като официално свидетелско показание.

— Да не са били пакистанци или кипърци?

— Не ми заприличаха на такива.

— И?

— Казаха ми, че ще получа десет хилядарки, ако свидетелствам, че съм видял Бонифейс да напуска местопрестъплението в белия мерцедес. Отвърнах им да вървят по дяволите — вече знаех разни подробности по случая и наистина предполагах, че Бонифейс е в дъното на всичко, но той не беше в онази кола.

— Откъде си толкова сигурен?

— Уличното осветление действително не работеше, но фаровете ми осветиха мерцедеса достатъчно дълго, за да видя лицата на мъжете

вътре. Успях да разгледам добре и тримата.

— Тримата ли? Доколкото разбрах, те са били четирима.

— Да, били са.

— Но Бонифейс може би си с тръгнал сам преди това, така ли?

— Възможно е, просто не беше в онази кола, която тръгваше от местопрестъплението след убийството.

Изведнъж ѝ хрумна друга мисъл.

— Но защо имаха толкова голяма нужда от теб? Момичето не даде ли показания?

Куин поклати глава.

— Може би и те са разчитали на нея, но след убийството тя беше в пълен срыв, бе загубила паметта си и изобщо не си спомняше каквото и да било от онази вечер. Още преди да насрочат процес, момичето бе прехвърлено в психиатрична клиника. Не беше свидетел, на когото би могло да се разчита.

— Нима изобщо не те заплашваха?

— Не, тръгнаха си. Но след седмица в хирургията пристигна голям кафяв плик за мен, като отгоре специално бе написано: „Лично и поверително“. За щастие секретарката ми не го бе отворила — вътре имаше фотокопие на оригиналния доклад от аутопсията, онзи, който бе написан на ръка. Патологът очевидно си е запазил копие, за което изобщо не съм знаел. Един Господ знае защо го е направил, а и изобщо не мога да си представя как се озовало в чужди ръце.

Алисън си задаваше същия въпрос.

— А на мен не ми се струва чак толкова странно. Ако той е искал да остане в страната, вероятно си го е запазил като осигуровка — нещо, което би могъл да използва, за да изнудва един хирург, когато започне да търси работа...

— Но не той, а хората от семейство Джеванджи започнаха да ме изнудват.

— Възможно е новината да се е разнесла из пакистанската общност, по-специално между по-интелигентната ѝ част — лекари, адвокати — и съвсем не е чудно, че някой от семейството също я е чул и си е спомнил отново за това по-късно, след убийството. Веднага са се активизирали и са издирили патолога, като са купили доклада от него. Не бих се учудила, ако той им е бил някакъв роднина дори.

Куин кимна.

— Телефонните обаждания започнаха още същата вечер.

— Заплахи ли?

— Съвсем ясни и недвусмислени. Късно всяка вечер чувах все един и същи глас, добре обигран, но явно фалшив.

— Мъж или жена?

— Мъж. Просто повтаряше едно и също съобщение. Десет хиляди за свидетелстване против Бонифейс, разорение, ако не се съглася.

— Защо не съобщи на полицията?

— За бога, Алисън, та моето деяние бе също престъпно. Давах си сметка, че може би първо ще ми благодарят и ще ми осигурят протекция, но след това със сигурност щяха да ме разобличат и да ме осъдят. Истината е, че бях просто един страхливец.

— Така че накрая отстъпи?

— Точно така. Свидетелствах в съда и за една нощ се превърнах в местен герой.

— И не изпитваше угризения, че си изпратил невинен човек зад решетките, така ли?

— Не говори глупости. Наистина имах известни угризения, макар и да бях напълно наясно, че не е невинен. Може и да не бе убил Джеванджи — макар да съм сигурен, че точно той бе поръчал това убийство — но бе замесен в достатъчно други тежки престъпления. Така че наистина трябваше да бъде прибран зад решетките.

— И платиха ли ти?

— Да, десет хиляди в употребявани банкноти. Дадох ги анонимно за благотворителни цели — при различни кампании в помощ на болни деца.

Алисън се засмя и престана да пише.

— Радвам се, че си постъпил по този начин. Значи след това настъпи тишина в продължение на осем години?

— Допреди шест месеца.

Куин се поколеба и тя отново го подкани.

— Какво стана?

— Нов кафяв плик.

— Къде се получи?

— Този път вкъщи.

— И какво съдържаше?

— Друго фотокопие на доклада от аутопсията; а също и банков документ, потвърждаващ изтеглянето на десет хиляди лири на едри купюри.

— И никакво съобщение?

— Не.

— Нито телефонни обаждания?

— Не. Нищо. Беше толкова разстройващо, направо бях шокиран. Предполагам, че някои бе убеден, че става дума за заплаха, която би трябвало да разбере — но аз нямах ни най-малка представа за нея.

— Е, може би все пак си се досещал за какво се отнася?

— Ами реших, че сигурно по някакъв начин би трябвало да е свързано с Ники. Вече бях напълно сигурен, че тя се занимава с нещо, правеше го от месеци — често отсъстваше с часове вечер, а понякога не се прибираще по цяла нощ, и когато най-накрая се върнеше, изглеждаше гузна. Настоявах непрекъснато да си изясним отношенията, но тя само ми се присмиваше. Твърдеше, че съм ужасно отегчителен, че с брака ни е свършено, и ще се разведе и хубавичко ще ме нареди, когато му дойде времето. В същото време продължаваше да си живее по този свой начин. Направо не знаех какво да правя.

— Защо не я проследи? Можеше да използваш частен детектив...

Куин я изгледа недоумяващо.

— Действително се опитах да я проследя веднъж, но я изгубих в натовареното движение някъде около пристанището. Изобщо не ми бе хрумвало, че цивилизованите хора могат да наемат частни детективи, за да следят най-близките им.

— Сигурно би се учудил, ако знаеше колко много хора прибягват до това... но както и да е, продължавай.

— Тя несъмнено криеше нещо — предполагам, че става дума за любовна връзка — но по времето, когато получих фотокопието от доклада по пощата, вече доста се бе променила. Продължаваше да ми се надсмива, не криеше презрението си към мен, но беше също така и ужасно уплашена.

— От кого? И от какво?

— Нямам представа. — Куин млъкна и се наведе над масата, като подпря с ръце главата си. Последва продължителна пауза. Алисън усещаше, че тихичко ридеа. — След това отново започнаха късните телефонни позвънявания. Когато аз вдигнех слушалката, настъпваше

тишина и онзи, който бе отсреща на линията, бързо прекъсваше. Когато Ники се обади, говореше твърде бързо и почти шепнешком, защото явно не искаше да чуя. Някой я заплашваше, сигурен съм в това. Но тя не искаше нищо да сподели с мен.

— А защо ти бяха изпратили онова копие от доклада?

— Предполагам, че са смятали, че Ники ми е разказала всичко, така че знам нещо опасно, и затова бяха решили да заплашат и мен.

— А ти наистина ли не знаеше нищо? — Той отчаяно поклати глава. — Не се ли опита да поговориш с нея, да я попиташ какво става, да ѝ предложиш помощта си? Не се ли опита да изясниш дали това не те засяга и теб по някакъв начин?

— Да, непрекъснато правех всичко това. Не спирах да я питам дали няма някаква любовна връзка и дали не я заплашват. Но тя упорито продължаваше да ми се присмива, без да ми казва нищо. Имах чувството, че тази нейна демонстрация, желанието ѝ да ме смята безполезен, ненужен, несвързан вече с нея, бе единственото удоволствие, което ѝ бе останало, единственото нещо, което я крепеше.

— И ти приемаше това? Не можа ли да изкрещиш, да я притиснеш, за да ти каже истината?

— Опитвах се. Но с това нещата не се променяха.

Алисън го погледна право в очите.

— Това ли е всичко, Джеф? Наистина ли не си пропуснал абсолютно нищо?

— Не, това наистина е всичко, което знам. През последната година Ники се бе добрала до нещо, което здравата изплаши някого, толкова силно го изплаши, че се почувства принуден да я убие. Бях прекалено слаб, за да разбера какво е то, докато беше жива. Постъпих ужасно глупаво, но сега вече е твърде късно да съжалявам.

Бе станало вече тъмно. На няколко километра отпред къщите в Пил бяха облени от светлина. Преди време Пил бе просто малко селце, разположено съвсем близо до тинестите наноси на Ейвън, съвсем близо до морето. Сега високо над него се издигаше гигантският мост М-5, опрян на тънки метални опори, подобно на огромен скакалец, а фаровете на непрекъснато преминаващите коли обливаха

пространството наоколо в светлина, която оформяше красива арка на фона на тъмното небе.

Полицейската кола бе спряла зад редицата от сгради, над които се носеше непрекъснатият шум от движението отгоре. Някакви деца бяха забелязали тялото, затрупано с дървени дъски в тинята, която се събираше покрай брега на реката. Една жена полицайка се бе навела над мястото, опитвайки се да хване и да издърпа голото рамо. Цялата потрепери, когато го докосна; побърза да запали фенера си и забеляза, че плътта е станала сиво-синя и мека при докосване, сякаш всеки момент можеше да се разпадне. Коремът беше подут, а наоколо вонеше ужасно, миризмата напомняше на развалена риба. Като се приведе и разгледа внимателно трупа, полицайката установи, че той е на жена. Почуди се колко ли време е престоял тук, а след това изтръпна цялата, когато забеляза, че както главата, така и ръцете на трупа бяха отрязани.

За пръв път, откакто бе поела случая на Куин, Алисън се събуди с ясното съзнание накъде вървят работите. Не ѝ стигаше напрежението по това дело, ами през следващите два дни имаше и други рутинни случаи, всички извън Бристол. Беше взела под наем един роувър, като се надяваше, че застрахователите ще покрият щетите, преди да ѝ се наложи да си купи нова кола. Така че побърза да поеме с наетия роувър към Таунтън, а след това щеше да продължи към Екзетър и Труто. Любезният и винаги засмян учител, който живееше в съседния апартамент, щеше да храни Хамиш. Макар че ѝ се искаше веднага да се заеме с обобщаване на всичко, което вече бе научила, в известен смисъл изпитваше облекчение, че за малко ще се измъкне от невъзможните за разрешаване проблеми на Джефри Куин, да не говорим за Джордж Кристиянсен.

След като си бе тръгнала от затвора „Мери Чърч“ миналата вечер, Алисън прекара около час с Джордж, за да направят план за понататъшните му проучвания и проследявания на хора. После той я бе завел на вечеря в един от любимите ѝ ресторанти — „Мюсет“, който се намиреше в Клифтън. Храната беше наистина превъзходна, но настроението ѝ се развали, защото той пи твърде много, преди да я откара до апартаментата ѝ. Обикновено ѝ беше приятно двамата да се притискат един към друг, обичаше усещането за топлота и интимност. След това то се прехвърляше в леглото. Смееше се и въздишаше дълбоко, когато я докосваше. Близостта на нечие чуждо тяло до нейното винаги я наелектризираще, а проникването му дълбоко в нея ѝ доставяше неописуемо удоволствие.

Наистина имаше нужда от него. Това ѝ създаваше по-голямо самочувствие като жена, да не говорим каква опора ѝ бе, за да се справи с този ужасен случай с Куин — това се превръщаше в най-важния случай в живота ѝ досега, защото можеше да утвърди или напълно да унищожи кариерата, която бе градила цели десет години. Изпитваше нужда безрезервно и без срам да отдаде тялото си на мъжа,

когото обичаше и от когото се възхищаваше. Джордж ѝ бе протегнал приятелска ръка и ѝ бе върнал самочувствието и самоуважението след трагедията с Дейвид. Но снощи поведението му бе направо отвратително. Вонеше на бира още преди тя да бе успяла да отпие от чашата си с вино. Хилеше се, почукваше по чашите — този ужасен Джордж, толкова мил и приятен, но понякога така дяволски ненадежден.

Джордж седеше зад бюрото си в скромния си кабинет. До него се стигаше по стъпала от улицата, където бе поставена и метална табелка с надпис:

Джордж Кристиянсен и съдружници
Частни разследвания и охранителна дейност

Лиз, неговата секретарка, както и двамата детективи, които бе наел, бяха в една по-голяма стая, която гледаше към улицата. Тесният кабинет на Джордж бе отделен от тях с дървена преграда и стъклена врата. Махмурлукът ужасно го измъчваше, така че изражението му бе доста тъжно, приличаше на куче, което току-що е било изритано встрани. Някой ден със сигурност щеше да я ядоса здравата, дано вече не бе успял да го направи, и като нищо щеше да го напусне, а тя беше толкова ценна за него, че просто не бе готов да я изгуби. Нямаше представа дори къде ще отседне през следващите две нощи, за да може да се обади и да ѝ се извини. Но както и да е, трябваше да се заеме с Куин. Загледа се в подчинените си от другата страна на стъклената врата. Джоан, която бе напуснала на трийсет години Английската женска спомагателна служба на военноморските сили с някакъв доста нисък чин, сега се занимаваше главно със семейни скандали и побои. Това бе истинска почивка за нея, след като бе преподавала две години в едно от най-строгите средни училища в града. Пийт бе на петдесет, вече бе започнал да оплешивява. Наскоро се бе пенсионирил от полицията. На бюрото му бяха натрупани купчина случаи за разследвания за разводи и за застрахователни измами, но може би все пак щеше да поеме и някоя допълнителна задача. Джордж много

искаше да се добере до съществена информация преди завръщането на Алисън.

Но Джоан и Пийт категорично отказаха да му помогнат, така че накрая той сам се поразходи из Абътс Лейг след обяда. Потропа на не по-малко от петнайсетина врати, но не научи нищо полезно.

На следващата сутрин опита отново. Господи, това бе наистина ужасно място — почти непрекъснато валеше, така че стана вир-вода още преди да мине и шест къщи. Дори когато дъждът престана, водата продължи да се стича по клоните на дърветата, а също и от козирката на шапката му. Преминавайки покрай църквата „Света Мария Богородица“, побърза да се вмъкне през малкия вход на изградената с червени тухли сграда и остана десетина минути вътре, за да се поизсуши.

След това отново продължи нататък, като вече бе стигнал в имитиращата провинциален пейзаж част от квартала, където бе живял Куин. Когато почука на първата врата, пред него застана около осемдесетгодишен мъж, облечен с раздърпана жилетка и стари пантофи. Джордж му показа разрешителното си.

— Добро утро, сър. Аз съм частен детектив и работя за адвокатите, които са поели защитата на вашия съсед, доктор Куин.

— Дъщеря ми я няма. По-добре е да дойдете по-късно — отвърна твърде високо старецът, който явно не чуваше добре. Джордж опита отново, но бе направо безнадеждно; човекът не можеше да чуе и дума от онова, което се опитваше да му обясни. — Да не би да си от Свидетелите на Йехова или от някоя друга секта? — изкрещя старецът. — Аз съм привърженик на торите и съм атеист!

Джордж бе принуден да се откаже. Тръгна си, докато старото момче се хилеше победоносно.

След десетина минути, след като бе преминал през две други врати, на които никой не му отвори, той се приближи към голямата къща, леко скрита зад висок жив плет, която се намиреше непосредствено до дома на Куин. На вратата се появи енергичната жена, с която бе разговаряла и Алисън: онази с жълтия лабрадор, който се наричаше Оскар.

— Да?

— Аз съм частен детектив — обясни отново едрият мъж. — Работя за адвокатите, които са поели защитата на доктор Куин, вашия съсед, обвинен в убийство. Нали не бихте възразили да ви задам някои въпроси?

— Какви по-точно въпроси?

— Ами например със сигурност би ни помогнала информация за това, което евентуално сте забелязали в деня на предполагаемото убийство. — Тя го наблюдаваше с неприкрита враждебност. — Нали си бяхте у дома в периода между пети и девети септември?

— Полицията вече ни разпитва за това, предполагам, че знаете — отвърна доста рязко жената, като недвусмислено му показваше, че е най-добре да се маха. Джордж си помисли, че вероятно обичаше да унижава и мачка всички около себе си. В същото време имаше прекрасна кожа, искрящи сини очи и красива коса. Като млада със сигурност е била невероятна и все още бе запазила приятния си външен вид.

— Имате ли изобщо право да ми задавате подобни въпроси?

— Разбира се, мадам. Макар че и вие имате право да не ми отговаряте.

— Ами, какво да ви кажа, ние — съпругът ми и аз — бяхме къщи на датите, които споменахте. Естествено, излизахме, не сме стояли непрекъснато вътре. Съпругът ми ходи на работа, а аз — да пазарувам.

Посегна напред, сякаш бе готова да затвори вратата, но Джордж я задържа.

— Познавахте ли доктор Куин и съпругата му?

— Не съвсем. Трябва да знаете, че хората в Абътс Лейг живеят доста изолирано.

Да, болките в краката и празният бележник ясно подсказваха на Джордж, че това е самата истина.

— Но сте ги виждали да излизат и да се прибират, имате представа как изглеждаха?

— Разбира се.

— Може ли да вляза само за десетина минути, госпожо...

— Сейърс. Ребека Сейърс. Да, ако наистина се налага — съгласи се с нежелание и го поведе към спретнатата всекидневна, обзаведена с

викториански старинни мебели и с няколко красиви картини по стените. — Но не мога да ви отделя много време.

— Много ви благодаря — отвърна Джордж, като се настани на самия ръб на твърде висок стол. Свали си мокрия каскет и го постави в скута си. — Ще ви бъда особено благодарен, ако успеете да си припомните онези пет дни, както и всяко движение, което сте забелязали през тях в къщата на семейство Куин. Всеки човек или машина, които са пристигнали там, всеки човек или машина, които са излезли от нея. Може ли да започнем с пети септември?

— Едва ли ще мога да ви помогна с нещо, освен това вече разказах всичко на полицията. Имам чувството, че го видях да излиза с колата някъде около осем сутринта. След това тя заведе децата на училище с другата им кола към осем и четирийсет и пет. През останалата част от деня не си бях вкъщи. Прибрах се, след като вече се бе стъмнило.

— Каква марка кола кара той?

— Една от по-малките модификации на „Пежо“, ако не се лъжа. А съпругата му имаше „Фолксваген Голф“.

— А какво ще кажете за шести септември?

— Доколкото си спомням, същото се повтори сутринта. Не съм забелязала някой да е идвал или излизал от къщата, след като те тръгнаха сутринта, дори не си спомням да я видях да се връща, но следобед бях на посещение при едни приятели и се върнах много късно вечерта.

— Добре. Следващият ден беше събота, нали така?

— След като вие твърдите това. Ще ме извините ли за момент да си взема дневника, за да проверя?

— Това със сигурност би ми помогнало.

Тя стана и започна да рови между книжата върху старинното бюро в дъното на стаята, след това излезе за малко в коридора.

— Сигурно съм го оставила в кухнята — подхвърли през рамо.

Джордж се изправи, за да пораздвижи гърба си, и погледна към бюрото, но тя почти веднага се върна.

— Да, наистина е било събота. Дватамата с Артър излизахме и се прибрахме по различно време, но изобщо не си спомням да съм забелязала някакво движение в къщата на семейство Куин. Истината е,

че не забелязах никакво движение около къщата до понеделник, когато пристигна полицията.

— Благодаря ви, госпожо Сейърс, наистина много ми помогнахте. — Джордж се изправи и се насочи към коридора, където бе закачил палтото си. — Между другото, вие срещали ли сте се някога лично с доктор Куин и съпругата му?

— Разминавали сме се по улицата. Но никога не сме имали по-близки контакти.

— Благодаря ви.

Джордж пое бавно надолу към пътя, а след това покрай зелената трева и високите тъмни дървета към вратата на следващата ограда. Всичко наоколо бе така добре поддържано и изглеждаше толкова луксозно, че се чувстваше съвсем не на мястото си. Но Ребека Сейърс знаеше каква точно кола бе карала Ники, назова модела ѝ. Освен това бе напълно сигурен, че на моменталната цветна снимка, наполовина скрита под някакво съобщение от банката, бе видял Ники Куин, широко усмихната, явно е била снимана по време на някакво празненство. Странно наистина, да притежаваш снимка на човек, за когото твърдиш, че почти не си го познавал.

Последната къща бе най-луксозната, с висока стена около нея и плувен басейн в задната част, върху който можеше да се спуска и покривало. Вратата отвори някаква жена в синя престилка, вероятно беше от прислугата.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър?

— Да, скъпа — избоботи Джордж. — Чия е тази къща.

— На господин Алън Мар, сър.

— Бихте ли занесли визитката ми на господин Мар. Съобщете му, че го моля да ми отдели няколко минути.

— Разбира се, сър. Моля влезте вътре и изчакайте.

Джордж пристъпи върху белия килим в четвъртитото преддверие. Веднага се виждаше, че са дадени доста пари за къщата и обзавеждането ѝ. Мар ли? Изведнъж като че си спомни откъде му бе познато името. В същия миг домакинът се появи: красив, снажен мъж на около четирийсет години, с добре оформена черна коса. Джордж веднага го позна: той бе известен местен бизнесмен, който притежаваше верига от супермаркети, няколко вестника и местната радиостанция.

— Алън Мар — протегна му той ръка с приятелска усмивка. Имаше едва доловим шотландски акцент. — С какво мога да ви помогна?

Когато Джордж му обясни за какво става дума, домакинят го поведе навътре към голяма с тая, обзаведена като кабинет, с изглед към плувния басейн.

— Ще се радвам да ви помогна, господин Кристиянсен — започна веднага, като посочи на Джордж модерно черно кожено кресло, а сам се настани зад бюрото си. — Честно казано, отдавна се надявах, че някой ще се обърне с молба за информация към мен. Познавам Джеф Куин, свестен човек е и съм напълно сигурен, че в никакъв случай не е убиец. Точно същото казах и на полицаите, но копелетата изобщо не искаха и да чуят.

Джордж се засмя и се отпусна. Може би най-накрая бе попаднал на следа.

— Какво смятате, виновна или невинна е подсъдимата по повдигнатите срещу нея обвинения?

Председателстващият съдебните заседатели беше фермер, със зачервено лице и потънал в пот в явно неудобния му костюм от туид.

— Невинна, сър.

Алисън въздъхна с облекчение и погледна към своята клиентка: тя беше на нейната възраст, с доста нагло изражение върху изопнатото лице. Естествено, че беше виновна, при това Алисън отлично го знаеше, но се бе постарала да изтъкне силни аргументи по време на защитата, като успя да предизвика съмнение и объркване у съдебните заседатели — осем мъже и четири жени, които не се отличаваха с особено остър ум, тъй като по-интелигентните хора съзнателно избягваха да предлагат услугите си като съдебни заседатели през последните години.

Съдията обясни със сдържана усмивка на госпожа Скинър, че е свободна, и Алисън се почуди, дали областният съвет ще се съгласи да я върне обратно на същото място и да ѝ даде възможност да продължи да върши същото. В продължение на две години тя тайничко бе успяла да откъдне повече от десет хиляди лири. Със сигурност я подозираха, но едва ли щяха да посмеят да я изхвърлят, след като официално бе обявена за невинна. Алисън прекоси съдебната зала, за да се ръкува с клиентката си и да ѝ пожелае всичко най-хубаво. Даваше си сметка, че наистина бе успяла да впечатли съдията и колегите си адвокати: те бяха склонни по-скоро да се възхищават на професионализма ѝ, отколкото да я упрекват за несправедливата победа.

Тръгна си от съдебната зала, без да се спира да разговаря с когото и да било, нагъна набързо робата в една синя торба и се спусна бързо по стълбите на модерната бяла сграда на съда в Труро. Беше си свършила работата, сега ѝ се искаше да остане сама, далеч от шума и безсмислените разговори в клуба на адвокатите, където вероятно повечето от колегите ѝ щяха да се отбият да хапнат тази вечер.

Само два-три часа по-късно Алисън вече напускаше града с наетата кола, пътува няколко километра покрай реката Труро, докато стигна в Малпас. Тук реката се срещаше с друг, по-малък поток, който идваше от Тресилиън, и Алисън спря колата си точно на мястото, където двете реки се срещаха. Вече бе започнало да притъмнява и светлините в малката кръчма бяха запалени, когато тя се насочи през калта към Сейнт Клемент.

Искаше ѝ се никога да не се бе захващала със случая на Джефри Куин. Не само защото бе невероятно сложен, макар че и това доста я вбесяваше, но и защото я принуждаваше непрекъснато да задава неприятни за околните въпроси. Дали щеше да прекара остатъка от живота си като адвокат по наказателни дела без кой знае колко клиенти в Бристол? И какво трябваше да направи с Джордж, дяволите да го вземат? Беше любезен и свестен човек, дори чудесен в леглото. Но проблемите възникваха, след като се събудеше на сутринта. Не можеше да бъде изцяло близка и напълно свободна с човек, който явно се опитваше да прикрива истинската си природа и се преструваше на домошар. Можеше да бъде толкова умен, разбиращ и нежен, но след това направо проваляше всичко, като се напиеше точно в най-неподходящия момент. Когато някой друг, по-традиционен човек, като Джон Форбс например, се появеше в живота ѝ и несъмнено я харесаше като жена, тя трябваше да вземе правилното решение. Явно, че имаше нужда от по-предвидим човек.

В Сейнт Клемент бе почти тъмно, но все пак можеше да различи рибарските лодки, обърнати в калния нанос от реката. От малките къщи наоколо струеше бледа жълтеникава светлина, но навън не се виждаше никакъв човек. Само някаква котка притича пред нея, а наоколо се носеше мирис на изгорели дърва. Реката бе доста далеч, отвъд калния нанос, така че не се чуваше шумът от водата. Алисън имаше чувството, че е заобиколена от тъмнина и от тишина; всичко наоколо бе така тихо и спокойно, в пълен контраст с онова, което ставаше в главата ѝ. Дали наистина бе така? Дали трябваше да е сама, за да се оправя по-добре?

Тръгна назад, като осветяваше пътя си между дърветата с малкото фенерче, което бе взела от комата си. Стана ѝ студено и вдигна яката на палтото си. Беше объркана. Защо изпитваше толкова силна нужда от мъж? Ето тази вечер щеше да си спи сама в хотела, но си

даваше сметка, че би се чувствала много по-добре, ако можеше да почувства силни мъжки ръце около себе си.

В Бристол брадатият мъж с каскета паркира колата си пред блок с апартаменти в Редланд и изтича нагоре по стълбите към първия стаж. Апартаментът там бе по-малък от този на Алисън и най-обикновено обзаведен; заприлича му малко на каютата в кораба, където беше живял по време на плаване. След невероятния скандал беше твърдо решен да открие нещо, което да ѝ помогне за освобождаването на Куин.

Бе посетил почти всички къщи в Абътс Лейг, но не научи нищо важно. Повечето от живеещите в квартала твърдяха, че не знаят нищо за семейство Куин. Алън Мар може би би могъл да помогне с нещо, а Ребека Сейърс направо го излъга. Това бе единствената следа, на която бе попаднал. Но твърде неясна, трябваше да си го признае... Можеше да захвърли всичко и непрекъснато да следи семейство Сейърс в продължение на няколко дни, но това бе всичко. За пълно следене му трябваха дванайсет души, които да работят по трима на осемчасови смени, в краен случай можеше да се задоволи с осем души, работещи на две смени. А всъщност разполагаше единствено с Джоан и Пийт в агенцията си, но знаеше откъде би могъл да намери останалите. Щеше да излезе ужасно скъпо и никак не беше сигурен, че ще си получи обратно парите, но ако успееше, в никакъв случай не би съжалявал за цената. Отвори си кутийка със светла бира и се настани в старото кожено кресло до телефона, като отвори бележника си.

В пет часа на следващата сутрин отново се върна в Абътс Лейг. Повечето от къщите бяха потънали в мрак, всичко вътре бе добре скрито зад високите огради от храсти и плътните завеси по прозорците. Заедно с него в пикапа му седяха четиримата от първата смяна, спряха до малка зелена площ недалеч от църквата. Лицата им се осветяваха от бледия фенер, поставен на пода. Всеки разполагаше с радиопредавател на къси честоти, скрит под палтото му.

— От къщата има само един-единствен изход — през входната врата. От всички други страни къщата опира в чужда собственост, като отделните участъци са преградени с високи огради. Не ми се вярва да може да се промъкне някъде отзад. Затова Пийт и Джоан ще

наблюдават предната врата на смени, като паркират колата си наблизко. Джоан ще бъде заедно с Дугъл, а Пийт — с Алис. Тук наоколо всичко е скрито зад високи огради, така че не ми се вярва някой да ви забележи. Два дни съм обикалял наоколо, изпокъсах си обувките, така че съм напълно наясно, че в Абътс Лейг хората живеят съвсем изолирано, без да поддържат кой знае какви контакти помежду си.

— Какво ще правим, ако излезе? — попита Дугъл, който беше около трийсетгодишен, със слабо лице, облечен в дебело сако. — Господи! — Започна веднага да кашля; кучето току-що се бе изпуснало на пода на пикапа. Джордж знаеше, че в момента Дугъл работи за някаква частна охранителна фирма, след като десетина години преди това е бил и разузнаването. Беше доста интелигентен и се ориентираше изключително добре на улицата.

Джордж потупа кучето и то веднага се смъкна обратно долу и заспа.

— Ще я последвате, кретени. Ако тръгне пеша, двама от вас ще поемат след нея — един ще я изпревари, а другият ще я следва отзад, ще държите връзка с помощта на радиостанциите. Другите ще я следват с колата си. Ако излезе с автомобил, всички тръгват след нея. Бих искал да знам къде точно е ходила и доколкото това е възможно — с кого се е срещала. Щом я забележите, че разговаря с някого, независимо дали са навън или я виждате през прозореца — веднага направете снимка. Всички разполагате с фотоапарати.

Джордж ги остави да заемат позиции под проливния дъжд и се върна в Редланд. Не беше мигнал през цялата нощ, така че бързо си взе душ и си легна. Леглото му се стори толкова празно сега. Само преди няколко нощи Алисън не тук при него, беше се свила на кълбо и бе заспала само докато заключи входната врата и загаси лампите в апартамента. Когато го усети, понамести гърба си към него, така явно й бе по-топло и приятно. Въздъхна и се поразмърда, когато я целуна по врата и я прегърна, като нежно докосна гърдите й. Тя обаче не се събуди, а само след няколко минути и той вече бе заспал.

Сега всичко беше толкова различно. Леглото му се стори студено и празно. Не можеше да се отпусне и веднага да заспи, затова дълго лежа буден, потънал в черни и нерадостни мисли. Развиделяваше се, когато най-накрая сънят го пребори.

Алисън се прибра от Корнуол малко преди полунощ толкова уморена, че побърза да си легне, без да има сили да прегледа купчината писма, които бе извадила от кутията на вратата. На сутринта установи, че между тях имаше грижливо напечатан доклад от Джордж, в който се съдържаше основното, което бе успял да научи от Мар и Сейърс, а в послеписа, добавен на ръка отдолу, ѝ се извиняваше и я канеше на вечеря. Докладът му беше полезен, но сърцето ѝ остана студено към извиненията и поканата. Макар че имаше и някои добри черти, той си беше един негодник и вече ѝ бе писнало от него.

Мар ѝ се стори доста интересен и дори ѝ се искаше да се срещнат веднага, но успя да се свърже с него едва следобед, когато се разбраха тя да го посети в дома му към шест. Нямахше желание да се вижда преди това с Джордж, така че пое сама с колата, като караше доста нервно зад някакъв ръждясал пикап. Брунейският подвижен мост винаги ѝ се бе струвал наистина ужасен с този тесен път между двете скали и реката, която се намираще толкова ниско долу. Мостът се люлееше леко под напора на вятъра и докато го пресичаше, човек имаше чувството, че лети.

Преди да тръгне, беше телефонирала на Джон Форбс:

— Здравсти. Какво знаеш за Алън Мар?

— Мар ли? Ако става дума за онзи, който живее отвъд клисурата, той е доста заможен. Има сравнително добра репутация. Преместил се е на юг от Арктик още докато е бил съвсем млад, след което се устроил окончателно тук. Създал е скромно богатство от супермаркети и местни вестници. Беше женен за Луси Кинг.

— Наследницата на Куекър? Цигари? Шоколад?

— Точно така. Ако не се лъжа, той е работил известно време за баща ѝ. Тя почина преди около година, бяха женени отскоро, беше нещастен случай — инцидент по време на ски. Предполагам, че и от нея е наследил немалко, но доколкото знам, в момента живее сам и работи като луд. Никакви вълнуващи пороци. Уважавана личност в

общността на деловите хора, понякога участва в благотворителните кампании на града, но, общо взето, с доста затворен, смятат го за саможив.

Мар сам ѝ отвори външната врата. Плувният басейн бе осветен от кръгли лампи на дъното и светлината играеше с променящи се оттенъци нагоре по водата. Мирисът на хлор се усещаше през затворената двойна врата на кабинета на Мар. Стената в края на басейна бе обгърната в лоза и черните чепки грозде ясно се виждаха. Беше наистина красиво.

Двамата седнаха до басейна и Алисън поиска чаша малцово уиски.

— Радвам се да срещна друг шотландец, който цени малцовото уиски — засмя се Мар, като наля и на себе си. — И така, как смятате, че бих могъл да ви помогна, за да помогнете вие на Джеф?

Алисън веднага се изпълни с подозрителност. Имаше чувството, че той се опитва да играе някаква роля — дали защото просто не беше наясно как би трябвало да се държи, или се опитваше да скрие нещо?

— Откъде познавате доктор Куин и съпругата му? — попита го и забеляза, че разглежда краката ѝ.

— Е, не се познавахме много добре — сви рамене домакинът. — Бяхме просто съседи. Организирах разни нетрадиционни празненства и те понякога се отбиваха. А и децата им идваха да ползват басейна заедно със свои приятели.

— А Ники и Джеф придружаваха ли ги?

— Понякога той ги довеждаше, друг път тя — хлапетата бяха наистина страхотни. Джес беше красиво момиче и вече бе доста добра плувкиня, беше добила увереност, а и физиката ѝ беше подходяща за този спорт. Том също беше симпатяга. И двамата бяха добре възпитани, отнасяха се любезно с възрастните, но бяха много жизнени и немирни. — Той се засмя; може би не бе права с тези свои подозрения — в момента домакинът говореше съвсем непринудено и искрено и на Алисън ѝ се стори, че не лъже.

— Казали сте на Джордж, че сте си били вкъщи между пети и девети миналия месец, когато се е случило всичко това?

— Да, тук бях. Не съм наблюдавал с бинокъл какво става у тях, нали разбирате, но все пак имам някаква представа.

Алисън се опитваше да определи по акцента му къде точно е прекарал детството си — струваше ѝ се като някаква смесица между типичния говор в Единбург и в някои райони на Хайланд.

— Разполагам с бележките на Джордж — каза тя. — Последния път, когато сте видели Ники или Джеф Куин, е било в петък.

— Сутринта видях и двамата да излизат. Не съм забелязал някой от тях да се е връщал. Струва ми се, че вечерта, когато се връщах от Бирмингам — може би някъде около осем часа — ми се мерна някаква кола, стори ми се, че беше неговото пежо. Скоро след това се качих в спалнята си, която е с изглед към предната част на къщата, и тогава забелязах една отдалечаваща се кола. Не съм виждал никого от семейството до понеделник, когато се появи полицията.

— Разбрахте ли защо бяха дошли полицаите?

— Май някой от съседите забелязал, че през комина изниза дим, докато в същото време млякото вече от няколко дни не било прибирано от вратата. Помислил си, че това е доста странно, и им се обадил.

— Да, горе-долу такава бе и версията, оповестена от полицията. Джордж си е записал, че ви се е сторило, че виждате някакъв пикап да спира пред къщата през уикенда.

— Доста размишлявах върху това и ми се струва, че не съм съвсем сигурен. Възможно е това да е било някой друг ден. Но все пак ми се струва, че видях един син пикап „Лутоп“ в събота сутринта.

— Не обърнахте ли внимание дали имаше някакви надписи по него — или може би на регистрационния му номер?

— Спомням си само, че бе тъмносин на цвят — засмя се домакинът. — Но мисля, че дори не съм погледнал към регистрационния номер, камо ли да го запомня.

Алисън продължи да го разпитва още десетина минути, а след това премина на въпроси, свързани със семейство Куин.

— Добре ли познавахте моя клиент?

— Вече ви обясних — просто като съсед. Но всъщност живея тук от пет години, така че би могло да се каже, че го познавам сравнително добре.

— Казаха сте пред Джордж, че не можете да си го представите като убиец. Защо?

— Казах на Джордж, че той не е убиец, госпожице Хоуп. Сигурен съм в това.

— Само дето всички останали са на противоположното мнение, да не говорим за полицията.

Алън Мар наля още от малцовото уиски.

— Човек просто си създава някакво мнение за околните, не смятате ли? Той беше свестен, интелигентен мъж. Грижеше се за жена си и за семейството си — веднага се виждаше, че не е способен на жестокост и насилие. Беше мек и любезен. Мисля, че точно в това е въпросът. Просто не мога да си представя, че е в състояние да навреди на някого.

— Не смятате ли, че е възможно да е станало случайно — просто я е бутнал, тя е паднала по стълбите и си е счупила врата, а той се е уплашил?

— Но защо да се плаши и да изпада в паника? Той съвсем не беше такъв човек. Не мога да си представя дори, че я е бутнал, а камо ли да я ударил или хвърлил съзнателно надолу. Но ако наистина се е случило и това е довело до фатален край, защо да не извика линейка и да не каже, че е станало случайно?

— Когато започне процесът, ще се съгласите ли да дадете показания за онова, което сте видели, както и за характера на Джеф?

— С удоволствие. Сигурен съм, че е невинен, така че ще направя всичко възможно, за да му помогна. Искаше ми се да бях в състояние да кажа нещо повече.

Отново изпита подозрения, но все пак успя да ги прикрие.

— Знаете ли, че сте единственият жител на Абътс Лейг, който казва подобно нещо, господин Мар? Никой друг не признава, че е видял нещо, нито че познава някой от семейство Куин. Това ми се стори доста странно.

— Да, хората тук, в Абътс Лейг, не общуват кой знае колко помежду си — засмя се той. — Това е снобски квартал, но мен ме устройва — през останалата част от деня се срещам с достатъчно много хора, така че наистина тук мога да си почина. Затова отношението на съседите не ме учудва, но безразличието на полицията наистина ме изуми, трябва да ви призная това. Разказах на едно ченге, което се появи на входа на къщата ми, точно същите неща, които споделих и с вас, но никой от тях не прояви интерес. Дори не поискаха

от мен показания. Вече се чудех какво да правя, когато вашият човек Джордж се появи. Дали полицаите са толкова сигурни във вината на Куин, или просто някой им плаща?

— Все още не знам, но имам намерение да го разбера, по дяволите. Кажете ми, вие смятате ли, че той се е грижел за семейството си? Сигурна съм, че е било така, но дали двамата с Ники са се разбирали достатъчно добре?

Мар не отвърна веднага, замълча, загледан в синята вода на басейна. Алисън се почуди дали би било проява на непрофесионализъм, ако следващия път си донесе и бански костюм.

— Как би могъл да разбере човек какво става в дадено семейство, госпожице Хоуп? Изглеждаше ми, че всичко е наред, когато ги наблюдавах заедно, но какво точно се е случвало в края на деня, не бих могъл да кажа.

По-късно същата вечер и Джордж се намираше в Абътс Лейг, беше се притиснал към стената на църковния двор и наблюдаваше през пътя къщата на Ребека Сейърс, която се намираше точно насреща. Наближаваше единайсет и бе станало вече съвсем тъмно. Останалите му сътрудници спяха доста по-удобно настанени в колите си, едната от които бе паркирана малко след къщата, а другата близо до ъгъла, където започваше друг път, осветяван от светлините на града. Когато купуваше радиостанциите, работещи на къси вълни, от един склад за военни излишъци, той се бе сдобил и с три най-съвременни съоръжения, които се използваха от снайперистите за оръжията им през нощта. Бе монтирал едното, беше го насочил към прозорците в къщата на семейство Сейърс и в момента то филтрираше светлинните отражения, като даваше забележително добър образ в зелено и черно. Вече четирийсет и осем часа бе продължило непрекъснатото следене на госпожа Сейърс, през това време тя бе ходила да пазарува, на посещение при разни дами на средна възраст, беше се отбила в библиотеката и отделяше доста време да работи в градината си. В момента се подготвяше да си легне, очевидно двамата със съпруга ѝ спяха в отделни спални, тъй като горе светеха лампи в две стаи. Намираше се в банята, където завесите бяха само наполовина пуснати, така че можеше да я види как навлича златиста нощница върху остриите

си рамене. Когато светлините изгаснаха, Джордж въздъхна и се почеса по крака. Може би следенето на Робска Сейърс щеше да се окаже загуба на време.

Наблюдението щеше да продължи през цялата нощ и на следващата сутрин, като новите смени щяха да застъпят в шест. Всички добре си знаеха работата, така че можеше да остави изпълнението на операцията в ръцете им; знаеше, че ще му се обадят на мобилния телефон, ако се случи нещо необичайно. Затова реши да използва времето си за нещо друго.

Познаваше Ели Фридмън от доста време и винаги беше добре дошъл в спретнатата му работилница, разположена зад магазина му в центъра на града. Магазинът беше за скъпи златни и сребърни бижута, както и за луксозни съдове от сребро. Съвсем не беше лошо за човек, напуснал Будапеща като студент през 1956 година в опит да избяга от разправата на руснаците с участниците в унгарската революция, и пристигнал в Уайтчапъл като беглец без пукнато пени в джоба си. Но унгарците по принцип успяваха да се справят с всякакви трудности. Особено унгарските евреи. Така че работата му като бижутер и майстор на сребърни съдове му бе донесла доста приходи през последните трийсет години.

Двамата седяха на високата маса и отпиваха малки глътки от силното турско кафе. Фридмън беше нисък и набит мъж с огромен нос и все по-изтъняващи бели кичури от двете страни на главата.

— Как си, Джордж?

— Добре, благодаря. В момента съм доста зает.

— О, разбирам. И аз имам много работа. Затова оставам до късно вечер. Това посещение на любезност ли е, Джордж, или се нуждаеш от нещо? — попита домакинът, като се понаместа на стола и Джордж си помисли, че безупречният му тъмен костюм и сивата вратовръзка наистина му придаваха респектиращ вид.

Джордж леко се усмихна.

— Нима е толкова очевидно? Да, имам нужда от помощта ти — ти чуваш доста неща, които не достигат до мен.

— Вярно е, че имам известни връзки — отвърна съвсем скромно Фридмън. Това бе твърде далеч от истината; той не само познаваше всяко кътче от подземния свят на Бристол, но в същото време бе и един от известните „свободни масони“, а беше и близък с някои от висшите

офицери в полицията. Може би точно поради това никога не си бе имал неприятности със закона. — Е, за какво са приятелите, ако не за да си помогнат — сви рамене той.

Джордж пое риска да му разкаже абсолютно цялата история — за убийството, за Куин, за разправата с Джеванджи преди осем години, за Карсуел, за Ребека Сейърс. Унгарецът го слушаше мълчаливо, като замисленото му лице се осветяваше от бледата зелена лампа в работилницата, доми о останалата част от помещението бе почти тъмна. Накрая предложи на Джордж една пура и обряза крайчето на друга за самия себе си.

— Не познавам никого от тези хора, Джордж — с изключение на Джеванджи, естествено. Това е човек, който създава сериозни неприятности.

— В какъв смисъл?

— Известен е на подземния свят. Но никой не знае нищо със сигурност, носят се само разни слухове. Твърдят, че се занимава с наркотици, а може би и с нелегална търговия с оръжие.

— Кажи ми какво по-точно знаеш, Ели.

— Не знам никакви подробности, Джордж — отвърна веднага той, като потърка многозначително огромния си нос с показалеца на дясната си ръка. — Просто се носи някаква неприятна миризма, нали разбираш какво искам да кажа? Твърди се, че урежда пратки с оръжие от Чили, Швейцария и Швеция. Контейнерите най-вероятно изобщо не се приближават до територията на Великобритания, а се отправят директно към Близкия изток. Доколкото знам, всичко е с напълно редовни документи, но специалните служби май не смятат така. — Той дръпна силно от пурата си. — Но напълно е възможно и това да са само слухове.

— Знаеш ли, иска ми се да науча нещо повече за този Джеванджи, Ели. Можеш ли да поразпитаеш?

— Разбира се, но не бива да смяташ, че полицаите са глупаци, Джордж. Щом те не могат да открият нищо конкретно срещу него, не ми се вярва ти да можеш да го направиш. Как е твоята приятелка, Джордж? Искаш ли да ти предложи нещо за нея? Имам един превъзходен тъмен нефрит, малък камък на златна верижка, изключителна изработка. — Той му намигна съучастнически. — При това на специална цена, като за добър приятел.

Алисън и Форбс посетиха Куин на следващия ден. С умоляващ поглед той ги попита най-напред за децата си, както правеше всеки път. Алисън му обясни, че е наела детективи, които правят проучвания, но все още не са открили нищо, а след това насочи разговора към Алън Мар и Ребека Сейърс. Куин потвърди, че двамата с Ники са се срещали понякога с Мар, но заяви, че лично той е знаел твърде малко за него. Познавали са и Ребека Сейърс, защото е живеела в съседната къща, но тя никога не ги била канила в дома си, нито те нея в своя.

— Възможно е Ники да е поддържала по-близки връзки с нея, тъй като по цял ден си беше вкъщи.

— Джордж смята, че е забелязал снимка на Ники върху бюрото на госпожа Сейърс.

— Така ли? Доста странно, наистина. Може би двете са ходили някъде заедно, докато съм бил на работа, но не си спомням Ники да ми е споменавала за това.

— Според Джордж тя като че крие нещо, имаш ли представа какво може да е?

— Просто не знам.

Още докато напускаше затвора, Алисън отново бе обзета от чувство за безнадеждност. Щом се прибра в апартамента си, си наля джин с тоник и седна до прозореца, загледана към градината, като потупваше по гърба Хамиш, който се бе събудил още при появяването ѝ и веднага бе скочил в скута ѝ. Сега мъркаше от удоволствие и я гледаше предано с жълтите си очи.

— Добър котарак — измърмори тя. — Верен котарак, просто не знам какво бих правила без теб, скъпи.

И това бе вярно. Хамиш бе винаги до нея, спокоен и доволен, без да създава проблеми и да предявява никакви претенции. Той имаше нужда от нея и тя от него. Всичко останало бе толкова безнадеждно. Когато телефонът иззвъня, тя първо реши да не вдига слушалката. Вероятно беше Джордж, а все още не бе готова да се срещне с него, все още не бе взела решение след онази ужасна вечер, която бяха прекарвали заедно.

Но ако случайно се обаждаха от затвора, ако Куин отново бе направил опит да се самоубие и този път бе успял? Или пък звъняха от

полицията, защото са открили човека, взривил колата ѝ? Ами... Побърза да вдигне слушалката.

— Алисън Хоуп.

Мекият шотландски говор направо я шокира.

— Алън Мар е. Бих искал да поговоря отново с вас. Мислих за някои неща.

Тя бързо дойде на себе си.

— Разбира се, нека се уговорим. Какво ще кажете за утре?

Той замълча, сякаш обмисляше предложението ѝ.

— Всъщност утре ми е доста напрегнат ден, Алисън, но не бихме ли могли да обединим работата и удоволствието? Знам, че може би ще ви се стори малко неочаквано, но защо не вечеряме сега заедно, ако нямате никакви други планове?

Алисън се поколеба. Не би трябвало да я виждат в компанията на Мар. Ако той станеше неин свидетел, можеха да последват обвинения, че го е манипулирала. Но в същото време беше заинтригувана. Дали беше искрен, или се опитваше да я изиграе? Трябваше да внимава с тези студени сини очи, каза си най-сериозно. Все пак имаше само един начин да разбере истината — така поне нямаше да си прави нереалистични планове.

— Не, нямам планове, тъкмо се прибирам. Какво предлагате?

— Мога ли да мина да ви взема след около половин час, да кажем?

Алисън изпъшка, когато на вратата се позвъни в осем часа на следващата сутрин. Вечерята беше чудесна, в дискретно избран ресторант на доста голямо разстояние от града, а и двамата с Мар се бяха застояли там почти до два след полунощ, поръчаха си бутилка малцово уиски и дълго разговаряха, като в края на краищата у нея остана чувството, че може би все пак е искрен. Изпъшка отново, когато видя кой е застанал на прага ѝ.

— Господи, Джордж, знаеш ли колко е часът?

— Времето, по което би трябвало да се подготвяш за работа, скъпа. Мога ли да вляза?

Алисън се прозя.

— Предполагам, щом се налага.

Той я последва в кухнята.

— Добре ли си, Али?

— Добре съм, надявам се, че и с теб е същото. — Господи, този каскет и този анорак ужасно я дразнеха. — Виж, Джордж, снощи си легнах доста късно, а трябва да бъда в съда едва в десет. Какво искаш?

Веднага забеляза, че въпросът ѝ го нарани.

— Ти ме помоли да работя по случая Куин, нали не си забравила?

— Да, разбира се. — Всъщност почти бе забравила, независимо от старателно подготвения от него доклад, който бе получила.

— Изпратих ти доклад, Али. Сега разполагам с още нещо. — Измъкна от джоба си голям плик, отвори го и разпръсна по масата като карти множество черно-бели снимки. Тя взе една от тях, а след това объркано го погледна. На нея се виждаха две жени в леглото, съвършено голи, които очевидно правеха любов. Снимките бяха направени от отвратителен ъгъл: лицето на едната от жените ясно се виждаше, личеше си, че съвсем не бе младо, а другата жена бе с гръб към фотоапарата, но несъмнено притежаваше страхотно тяло.

— Кои са тези жени, Джордж?

— Жената, чието лице се вижда на снимката, е Ребека Сейърс, една от съседките на семейство Куин. Пред мен твърдеше, че никога не се е срещала със съпругата на Куин, но веднага усетих, че ме лъже, така че организирах непрекъснато наблюдение над нея. Бях споменал за всичко това в своя доклад, но Дугъл е успял да направи тези снимки снощи — едва не си счупил врата на някакво дърво в градината пред една къща в Уестбъри. Проследил я дотам, където се организирано празненство, и наистина страхотно му провървяло: тя просто се оказала в някаква стая без спуснати завеси, така че успял да използва фотоапарата си с нощния филтър, монтиран на него.

— Джордж, не мога да повярвам — значи ти ме събуди толкова рано сутринта само за да ми покажеш някакви снимки на скапани лесбийки в леглото? — извика тя и веднага си даде сметка, че е несправедлива към него. — Съжалявам, отлично знам за твоето убеждение, че тя крие нещо, може би си напълно прав. Наистина не разполагаме с кой знае какви следи, за да се захванем за нещо, но все пак ми се струва, че Ники е била по-скоро гуляйджийка, а не лесбийка.

— Нямам доверие на тази Сейърс. Тя знае много повече, отколкото казва. Ако успея да я притисна с тези снимки, може и да си признае.

— Да я притиснеш ли? Но това е твърде опасно — предупреди го веднага, докато наливаше кипяща вода в кафеварката. — Ами ако грешиш? Това може да предизвика скандал, който да ме лиши от адвокатските ми права.

— Наистина ли, Али?

— Нямам представа. Може би ще е по-добре да поговориш най-напред с Алън Мар.

— С Мар ли?

— Да, двамата разговаряхме вчера. Той знае доста неща, а и един от репортерите в негов вестник разполага с материали, които могат да потвърдят всичко това. В началото не му се доверявах особено, но данните му се оказаха толкова полезни, че вече съм готова да поема риска. Все пак ми се иска да вярвам, че искрено се опитва да помогне.

Джордж като че не одобряваше това и се готвеше да каже нещо, но внезапно се спря и само сви рамене.

— Добре, скъпа. — Замълча за миг, явно изпълнен с колебание. — Имаш ли нещо предвид за тази вечер.

Тя също се поколеба.

— Да, Джордж, опасявам се, че вече съм заета.

Офисът на Мар се намираше в търговската част в южния край на града. Представляваше голямо, съвременно помещение в триетажна сграда с изглед към две дълги постройки с плоски покриви. Едната беше склад за веригата му от супермаркети, а в другата работеха репортерите от няколкото местни вестника, които издаваше. Долу се намираше и печатницата. Застанал до прозореца само по риза и с яркочервени тиранти, той покани с жест Джордж да се настани в близкото кресло. Секретарката му, грижовна жена някъде над петдесетгодишна, влезе почти веднага с поднос с кафе.

— По телефона ми казахте, че има нещо, което бихте искали да обсъдите с мен, Джордж.

Джордж го наблюдаваше изпитателно, докато Мар седна на отсрещното кресло. С тези арктическо сини очи и с красивото си лице той изглеждаше точно такъв, какъвто го бе описала Алисън — твърд, но откровен човек със значителен афинитет към парите. Все пак не бе напълно сигурен относно искреността му. Не можеше да си представи, че Мар ще направи нещо просто така, без никакъв личен интерес, освен това му приличаше на човек, който е свикнал да получава онова, което иска. Джордж не би желал да му е противник.

— Да, интересувам се да науча нещо повече за Ники Куин, поспециално за начините ѝ на забавление. Алисън ми спомена, че разполагате с нещо за бурни купони, с много секс и наркотици; чудехме се дали и другата ви съседка, Ребека Сейърс, не е замесена в тях?

— Знае ли човек? — възкликна Мар и с мекия си акцент му заприлича на първокласен старомоден провинциален доктор — естествено, напълно фалшив. — Лично аз не разполагам с такава информация, но това за купоните е истина. Имаме една дяволски добра репортерка във вестника, която най-случайно бе попаднала на тях. — Той натисна едно копче на вътрешния телефон на бюрото си. — Здравсти, Джина, Алън е. Можеш ли да ми отделиш минута-две, вземи и папката с информацията за Хел Файър Клъб.

След малко се появи цветнокожа жена. Тялото ѝ се открояваше под тънката бяла блуза и дългата, шарена пола. Мар се изправи и ѝ посочи близкия стол, като се държеше точно като вестникарски шеф, но между тях като че прехвърчаше някакво електричество, което накара Джордж да се почуди дали връзката им е само служебна.

— Това е Джордж Кристиянсен. — Не последва никакво обяснение какво работи или защо е тук, но като че ли то не бе и очаквано. — Интересува се от клуба. Както и всички ние.

Тя отвори папката.

— Всъщност това не е клуб в истинския смисъл на думата, господин Кристиянсен, а място, където срещу заплащане се получават определени услуги. Открих го, когато проследявах някаква напълно рутинна автомобилна катастрофа. Ставаше дума за известна личност, на която бе установено по-високо от допустимото количество алкохол в кръвта, но не последваха никакви обвинения. — Имаше нисък, приятно плътен глас, подобно на оперна певица. — Оказа се, че доста хора в този град са готови да плащат за секс, както и за добре организирани партита в частни къщи, което създава условия за чудесен бизнес за онези, които са готови да се заемат с това. Всичко се прави по съвсем цивилизован начин. Поканваш група дискретни хора в някаква отдалечена къща извън града, подготвяш достатъчно храна и напитки. Все едно че организираш сватбено тържество.

— И всички гости са готови да платят за това?

— Разбира се.

— И какво по-точно получават в замяна?

— Каквото пожелаят. Май в повечето случаи става дума за кокаин — за него се знае, че повишава сексуалните способности. Но също и екстази, наркотици, предизвикващи халюцинации — всичко, което оказва влияние върху чувствата и енергията. — Тя погледна към Мар, сякаш за да разбере дали се справя достатъчно добре. Той кимна. — Обикновено има на разположение и доста млади жени — никакви стари повлекани, повечето са студентки, които се нуждаят от средства за следването си, след като стипендиите станаха толкова мизерни, а една малка част са медицински сестри. Те са предназначени за мъже на средна възраст, отегчени от жените си вкъщи и желаещи неща, които трудно биха могли да получат от красивите си секретарки. При всички

случаи да го правиш на специално организирани партита е много по-безопасно отколкото у дома си.

— Значи става дума преди всичко за обикновен секс и наркотици, така ли?

— Да, но може да се задоволят и някои по-специални желания.

— Значи на тези купони можеш да получиш точно същото, което предлагат и проститутките в Клифтън или Сейнт Пол? Тогава какво им е толкова привлекателното?

— Всичко е много по-изискано, почти е изключено да те измамат или някой да ти свие портфейла. По-приятно е и в същото време доста по-безопасно — висококачествена стока. Освен това се срещаш с хора със сходни интереси, което означава, че нещата придобиват един различен характер. Човек може да похарчи парите си, когато реши, в напълно цивилизована обстановка на чаша качествено вино. Това е доста голямо предимство. — Тя се усмихна. — Проучванията ми показват, че ако човек търси секс, като прибягва до списанията за контакти и до телефонните услуги, това наистина е доста рисковано и дяволски скъпо при това. Но както и да е, всъщност наркотиците са в основата на всичко. Точно към тях се стремят повечето от участниците в тези купони. Кокаин и секс.

Джордж си спомни за бедната и наивна Хана Бейтуейт, измъкната съвсем гола от тинята край реката в Пил.

— Доставчиците на твърди наркотици са опасни хора — вие явно поемате доста сериозен риск с това разследване.

Журналистката кимна с глава.

— Да, знам.

— Естествено, никой от участниците в тези купони не би искал информация за това да се появи в пресата, но до каква степен те са незаконни?

Мар пое нещата в свои ръце:

— Джина и редакторът ѝ решават какво точно да се публикува във вестника. В наше време повечето от тези неща съвсем не са толкова необичайни. Не бихме желали да се бъркаме в частния живот на разни хора, които по никакъв начин не вредят на останалите — някои от нашите читатели биха реагирали отрицателно, ако го направим. На други това със сигурност би им харесало, но аз не издавам такъв род вестници. Но наркотиците са нещо наистина

незаконно, а освен това в тази работа са замесени твърде много изтъкнати хора. Някои доста известни бизнесмени и медийни босове, част от местните политици, оказва се, че сред тях има дори и една национална политическа фигура, но все още не сме изяснили за кого става дума. — Мар замълча, докато напълни лулата си, като вземаше тютюна от луксозна кутия „Свон Вестас“. — Има и още нещо, при това доста отвратително. Някои от тези типове проявяват интерес към малолетни момичета — тринайсет-четиринайсетгодишни... дори към по-малки деца от двата пола. Не знам дали всички останали са наясно с това, но тези неща хвърлят тъмна сянка на всичко. — Той изгледа въпросително Джордж. — Наркотиците и сексът с малолетни е наистина сериозно нарушение на закона. Точно това разследваме в момента. Не сме публикували нищо във вестника и не сме информирали никого за разследването си, включително и полицията.

Мар кимна на Джина и тя подаде на Джордж списък с имена, някои и без фамилии, а други с адрес и професия. Той подсвирна изненадано.

— Някой изнудвач би могъл да спечели цяло състояние от това.

— Разбира се, но ние не се занимаваме с подобни неща. Джина вече месеци наред събира материалите, добира се до всяка една информация с огромна мъка. Решила е, че всичко това трябва да стане обществено достояние. Вече получи някои заплахи, телефонни обаждания, имаше случаи, когато забелязваше, че разни мъже я следят, когато се прибира вечер. Тези хора са доста опасни.

Джордж се бе загледал към прозореца. Двама мъже в сини престилки разтоварваха някаква печатарска машина от един камион.

— Всички, които са замесени, ще загубят както богатството, така и положението си, ако нещата излязат наяве. Ще отидат дори в затвора. При това става дума за сериозни богатства и високо обществено положение. Дали биха били готови да убият, за да запазят тайната си?

— Кой може да каже със сигурност, Джордж? Според мен един от тях е в състояние да го направи, а това ще е напълно достатъчно.

— Замесен ли е някой си доктор Джеванджи в тази история?

— Знам кого имате предвид — намеси се Джина. — Намекнаха ми няколко пъти, че може би той е снабдителят, дори може би главният снабдител. В тези среди се използват доста псевдоними и според мен той се крие под името Селим.

— Но не знаете дали Ники е била замесена в това?

— Нямам ни най-малка представа.

— Ами Ребека Сейърс?

Джина поклати глава.

— Но ако са били замесени, това обяснява заплахите срещу Куин, защото може да се предположи, че организаторите си мислят, че той знае нещо за това. По този начин може да се обясни и опитът за убийството на Алисън. Това са наистина опасни хора. Мога ли да прочета цялата информация в папката?

Алън Мар дръпна силно от лулата си и кръгче сивкав дим се насочи нагоре към тавана.

— Както сам казахте, Джордж, това е опасна работа, но тя може да се превърне в особено важен материал за нас. Все пак ако смятате, че тази информация би могла да помогне по някакъв начин на Джеф или на Алисън — нямам нищо против да я проучите. Само че ще трябва да прочетете всичко тук, не бих искал никакъв документ да излиза извън тази сграда. Има една празна стая в дъното на коридора, която бихте могли да използвате. Ако нещо ви се стори свързано с вашия случай, отделете го и после ще обсъдим какво да правим с него. Така е съвсем честно, нали?

Жената лежеше гола върху пластмасово легло до басейна. Но всъщност нямаше никакво слънце: четвъртитото странство, изпълнено със силно хлорирана вода, се намираще в приземния етаж на голяма къща в Бакуел, малко селце, разположено недалеч от града.

След като доста дълго бе измъчван от съмнения, Джордж в края на краищата се реши да провери предоставената му от Мар информация. Все още не се доверяваше напълно на този човек, но наистина повярва на Джина и на брилянтното ѝ разследване. Беше твърдо решен да не се връща при Алисън с празни ръце. Тя със сигурност би побесняла, ако отпрати обвинение срещу Ребека Сейърс и нещата след това се объркат, така че реши преди това да провери един друг човек от списъка. Беше паркирал пикапа си на някакъв полуселски път, скрит под сянката на дърветата, които се извисяваха от двете му страни и оформяха покрив, подобен на този на катедралите. Къщата не се отличаваше с особен стил, беше строена сигурно някъде през трийсетте. Имаше наклонен покрив, покрит с червени керемиди, и красиво обрасли в зеленина тухлени стени.

Когато натисна звънеца, установи, че всичко е грижливо поддържано и в идеален ред. Имотът със сигурност струваше някъде около половин милион. Почуди се какъв ли е този Денис, за да може да си позволи всичко това. Момчето на тийнейджърска възраст, което отвори вратата, имаше издължено, малко отнесено лице, което му се стори доста бледо: с жълтеникавата си коса и раздърпания пуловер приличаше на нещо средно между Христос и вехтошар от улицата.

— Кво?

— Мога ли да говоря с Денис, моля?

— А-ха — отвърна момчето и му посочи с небрежен жест към стълбите, като явно бързаше да се върне по-скоро в стаята си, откъдето гърмеше силна музика в стил хеви метъл. — Тя е там, долу.

Каменните стълби се извиваха покрай стени, боядисани в яркочълто. В края им подът преминаваше в синя мозайка, след което

Джордж попадна под свод, обрасъл с цъфнало пълзящо растение. Неочаквано се почувства твърде облечен.

— Здравсти — усмихна му се тя така, сякаш мъже с каскети непрекъснато влизаха при нея, когато е напълно гола. — Ела насам и седни.

Джордж тъкмо се готвеше да се извини за неочакваното си посещение, но реши, че няма смисъл да си прави труда. Вместо това си свали каскета и се настани на един стол близо до пластмасовото легло за слънчеви бани. Тя се протегна като котка, като направи многозначителен жест с глава и изпъчи гърдите си, а след това се обърна по корем и бързо ги скри. Може би беше някъде около четирийсетгодишна, с класическо, но доста арогантно лице, опъната кожа с прекрасен тен, яркочервен лак на ноктите на краката. Дългата ѝ руса коса всъщност беше боядисана. Тя отметна един кичур и отново му се усмихна.

— Съжалявам — шокирах ли ви? Децата ми непрекъснато пускат хора по този начин. С какво мога да ви услужа? Желаете ли питие или нещо друго?

Отоплението вътре бе доста силно, така че Джордж вече усещаше как се изпотява под анорака. Побърза да го съблече, като веднага нави и ръкавите на ризата си.

— Не, благодаря, засега не искам нищо. Младежът, който ми отвори вратата, ми съобщи, че мога да намеря Денис тук.

— Бил е Бенедикт, моят син — поясни тя, като махна с елегантната си с прекрасен тен ръка. — Тук няма никой друг, както виждате. Аз съм Денис.

— Тогава явно би трябвало да говоря с вас — каза Джордж, като извади визитната си картичка и ѝ я подаде. — Както виждате, аз съм частен детектив.

Лицето ѝ не издаваше никакви емоции, но ушите ѝ леко порозовяха, а освен това ясно видя как мускулите на врата и раменете ѝ се напрегнаха.

— Не съм сигурна, че разбирам съвсем ясно. Какво всъщност искате от мен?

— Нает съм от адвокатите, които защитават доктор Джефри Куин, обвинен в убийство, и доколкото разбрах, вие сте се срещали със съпругата му Ники Куин.

— Не е вярно — отвърна жената, като седна на леглото, издърпа някакъв халат на цветя от пода от другата страна и бързо се покри с него. Беше престанала да се усмихва.

— Предполагах, че може би сте се срещали с нея на някое празненство, организирано вероятно в подобна къща извън града?

Веднага си личеше, че е ужасно уплашена, макар че се стараше да не го показва. Помълча известно време, сякаш се опитваше да си припомни, след това поклати глава.

— Не, съжалявам, но може би грешите. Не съм чувала за жена с подобно име.

— Сигурна ли сте, госпожо...

Тя се поколеба, но все пак си даде сметка, че името на стопанина на една голяма къща в малко селце лесно може да се научи.

— Ланг.

Джордж изведнъж направи двойно разкритие. Първо, Джина я бе записала под друга фамилия — фалшива, — а истинската в миг като че задейства някакъв тревожен сигнал в главата му.

— Ние действаме съвсем дискретно, госпожо Ланг. Просто бих искал да разбера подробности от последните няколко месеца от живота на госпожа Куин. Сигурна ли сте, че никога не сте се срещали?

Тя кимна отсечено, но по челото ѝ с идеален тен се виждаха съвсем ситни капчици пот, а пръстите ѝ несъзнателно барабаняха по книгата, която четеше, преди да се появи неканеният гост.

— Напълно. А сега, ако нямате никакви други въпроси към мен, ще трябва да вървя, тъй като е време да прибирам по-малкото си дете от училище.

Джордж беше наясно, че го лъже, но нямаше никакъв смисъл да я притиска повече. Позволи ѝ да го придружи по стълбите и да го изпрати до входната врата, все така очарователна, все така засмяна и все така ужасно уплашена.

Веднага щом се качи в пикапа си, той побърза да се обади в агенцията си по мобилния телефон.

— Здравей, Джоан, Джордж е. Би ли потърсила за едно лице в справочника „Кой кой е“? — Само десет минути по-късно вече бе напълно наясно, че съвсем правилно се бе досетил. Добрият справочник сочеше като лейди Денис Ланг, дъщеря на виконт, високопоставено лице при торите, омъжена преди двайсетина години

за Чарлс Ланг, който от дълго време бе член на парламента. Винаги бе представител на Уилтшир. След дългогодишна вярна служба бе получил мястото на държавен министър по обществените поръчки в областта на отбраната. Отговаряше преди всичко за купуването и продажбата на оръжие. След победата на Блеър бе освободен от тази длъжност поради подозрения за мръсни и нечестни сделки — тези подозрения още повече се потвърждаваха от факта, че веднага след освобождаването му от поста той е станал член на директорския съвет на един от оръжейните производители, като по този начин си е осигурил заплащане не по-ниско от депутатската заплата. Ланг бе доста подозрителен и уязвим, дяволски уязвим.

Докато раздрънканият пикап се включваше в движението към Бристол, на Джордж направо му се искаше да се обеси от яд. Бе попаднал в опасен капан. Ако съпругата на Чарлс Ланг беше доста разюздана, той, естествено, в никакъв случай не би искал това да получи публичност във вестниците. А ако се позамисли човек, дали и самият Ланг не бе член на този дяволски клуб? Явно бе попаднал на златна мина, но много по-умно бе да проучи най-внимателно списъка на Джина, преди да се появява пред някой от членовете на клуба. Сега не му оставаше нищо друго, освен да се опита бързо да действа, преди те да са успели да реагират.

Само час по-късно Джордж паркира близо до църквата в Абътс Лейг и пое енергично по алеята пред къщата на госпожа Сейърс. И точно тогава нещата съвсем се объркаха.

Тя сама отвори вратата.

— Да? — погледна го недоволено.

— Мога ли да вляза, госпожо Сейърс? Има нещо, което бих искал да обсъдя с вас.

Тя държеше вратата едва-едва открехната, като бе показала само лицето си през отвора.

— Кой сте вие, та да смятате, че имате да обсъждате нещо с мен?

— Аз съм частен детектив, госпожо Сейърс, смятам, че отлично си спомняте това от предишното ми посещение, а онова, което бих искал да ви кажа, ще бъде най-добре да го чуете само вие.

Тя не се помръдна, за да му направи път да влезе.

— Много съм заета, трябва да знаете това. А и изобщо не си спомням за вас. Обадете ми се предварително по телефона, за да уточним удобно време за среща.

Джордж въздъхна, бръкна в джоба си и измъкна плика с черно-белите фотографии. Показа ѝ една от тях. Все едно че ѝ удари силна плесница. Очите ѝ се разшириха и тя пребледня толкова силно, че Джордж имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Облегна се несигурно назад и му направи знак да влезе.

Във всекидневната едва се довлече до канапето и се отпусна в него, като затвори очи. Всичко това напомняше на Джордж на сцена от лоша телевизионна адаптация на роман от Джейн Остин — но само докато тя дойде на себе си и започна да му крещи:

— Откъде си взел това отвратително нещо? Копеле мръсно! Абсолютно копеле! — Очите ѝ бяха изпълнени с омраза, но също и със страх. — Какво искаш от мен, дяволите да те вземат?

Джордж я гледаше строго. Показа ѝ и останалите снимки, стискайки ги като колода карти.

— Не искате ли да ги разгледате всичките?

Тя започна да се възстановява, като трескаво се опитваше да преодолее обзелия я страх.

— Колко искаш за тях? — извика, останала почти без дъх, поради което ѝ бе наистина трудно да говори. — А също за негативите?

— Значи признавате, че са истински?

Отпуснатите ѝ в скута ръце силно трепереха.

— Нима това има значение за жалък изнудвач като теб?

— Не съм дошъл тук, за да ви изнудвам, госпожо Сейърс.

— А какво искаш? Какво искаш, по дяволите? — Ребека Сейърс поклати с ненавист глава. — Веднага ми кажи колко искаш за негативите.

— А, да. Негативите. — Джордж измъкна бележника си. — Идвах вече преди време у вас и съм сигурен, че добре си спомняте. Нает съм от адвокатите, които защитават доктор Куин, обвинен в убийство. Зададох ви някои въпроси, но вие не ми казахте истината. Не ми казахте какво знаете за убитата госпожа Куин. Пропуснахте да споменете, че заедно сте посещавали едни доста необичайни социални сбирки, както и че сте се познавали много добре.

Очите ѝ се разшириха от страх, но явно беше и ужасно ядосана.

— Нима това има някакво значение, по дяволите! Тя е мъртва, нали? И той я е убил. Не знам нищо повече.

— Възможно е, но затова пък познавате доста добре Ники Куин, госпожо Сейърс, макар да разбирам колко неприятно е за вас да ви разпитвам за някои ваши действия, които сте вършили тайно от съпруга си и в нарушение на законите в тази страна.

Тя се отпусна и направо зариде.

— Никога не съм вършила нещо незаконно. Не можеш да отправиш абсолютно никакви обвинения срещу мен.

— Нищо, освен опит да се възпрепятства правосъдието може би, но все пак се надявам, че ще се решите да ми разкажете всичко, което знаете за Ники, нали?

— А как бих могла да ти се доверя?

— Едва ли имате особено голям избор. Ако откажете да говорите, тези снимки ще отидат направо в местните вестници. Още днес.

— Но нали след това ще ми дадеш негативите — както и всички извадени копия?

— Разбира се. Можете да разчитате на думата ми, госпожо Сейърс. В момента работя за известен представител на адвокатската колегия и кариерата и на двама ни ще бъде приключена, ако не държим на думата си. Изнудването е криминално деяние. — Джордж лекичко посегна към вътрешния джоб на сакото си, за да включи касетофона, който бе скрил там. Микрофонът бе прикрепен към карфицата на вратовръзката му. — Така че разкажете ми всичко от самото начало. Кога за пръв път се срещнахте с Ники?

Ребека Сейърс не отговори, сякаш все още преценяваше рисковете, на които би могла да се изложи. После неочаквано започна да разказва съвсем тихо, като гледаше през прозореца, сякаш Джордж изобщо не беше в стаята.

— Преди три години, струва ми се. И двете живеехме на това място вече от доста време, но до този момент изобщо не я бях забелязала. Преживявах криза с Артър, чувствах се изнервена и отегчена. Тя беше по-млада и толкова красива, но имах чувството, че е изправена точно пред същите проблеми.

В началото Ники Куин смяташе госпожа Сейърс за изключително неприятна. Тя преминаваше бързо по улицата облечена по последна мода с онова смешно кученце. Гледаше на децата, които крещяха и се караха в градината на Ники, с такова отвращение, сякаш бяха някакви опасни гадинки. Непрекъснато се представяше за нещо много повече от околните, за човек от висшата класа.

Но в същото време Ники тайничко ѝ завиждаше за стила и за самочувствието ѝ. Беше учудена и в същото време поласкана, когато един ден Ребека Сейърс я спря пред вратата и ѝ се усмихна доста приятелски. През следващите няколко седмици често се спираше, за да си поприказват, дори отиде и още по-далеч.

— Поканила съм няколко приятели да пийнем по чашка преди вечеря в петък. Чудех се дали вие двамата със съпруга ви бихте искали да дойдете?

Джеф беше на работа до късно. Той бе непрекъснато зает с тази своя дяволска работа. Но Ники извика едно момиче, което да остане при децата, и отиде сама. След като сервира на децата чай, тя се отпусна в топлата ароматизирана вана за половин час, след това облече семпла, но доста скъпа къса черна рокля, сложи си и дълги сребърни обици. Вълнистата ѝ тъмна коса се спускаше върху загорелите ѝ рамене и ясно си даваше сметка, че изглежда прекрасно. Сигурно щеше да се окаже, че тези тъй наречени приятели са само някакви досадни стари дебелаци, които се облизват около онази стара мръсница, но Ники цяла вечност не бе излизала от къщи, така че бе готова да се забавлява с когото ѝ падне.

Точно това и направи. Макар да бе само на неколкостотин метра от хаоса в собствената ѝ кухня, това бе едно малко елегантно парти. Веднага разпозна някои лица, които доста често се появяваха в местните вестници: преуспели бизнесмени, местни политици, един бивш кмет, водещ по местния телевизионен канал. Всички се изсипаха през френските врати на красивата всекидневна направо навън в градината.

Ребека Сейърс бе внимателна домакиня, непрекъснато сновеше между групичките, които веднага се оформиха, запознаваше новите си приятели със старите, пълнеше чашите на гостите, непрекъснато се усмихваше. След като най-накрая си бе свалила този неизменен

копринен шал, с който бе винаги, когато излизаше на улицата, сега тя се стори на Ники много по-привлекателна. Артър Сейърс бе доста по-възрастен, вече с посивяла коса, сигурно отдавна бе прехвърлил шейсетте. Той се появяваше само от време на време, сякаш гледаше телевизия в някоя стая в къщата. Несъмнено това бе празненство на Ребека, не негово. Тя хвана Ники под ръка и я отведе в дъното на градината.

— Толкова съжалявам, че съпругът ви не можа да дойде. Той сигурно работи до късно, след като е лекар?

Ники се усмихна.

— Да, така е. Понякога ми омръзва да стоя непрекъснато вкъщи само с Джесика и Том, макар да знам, че не съм права. Хората разчитат на него, а и освен това прекрасно знаех каква е професията му, когато се омъжвах.

— От колко години сте женени, Ники?

— От седем. Още от самото начало живеем тук. — В миг се почуди защо ли Ребека бе чакала цели седем години, за да я покани на гости в дома си. — Това е чудесно място за отглеждане на деца.

— Да, макар че моите вече са пораснали. — По-възрастната жена отново хвана по-младата под ръка. Това бе неочаквано вълнуващо преживяване, освен това я накара да се почувства по-привлекателна и ценена — бе изпълнявала толкова дълго време ролята на съпруга и майка, че направо бе забравила какво е това да се докосне до някоя друга жена. Ребека я поведе към една прекрасна леха, цялата в цъфнали рози; наоколо се носеше чудесен аромат. Намираха се доста далеч от останалите гости.

— Моите много обичаха да си играят в Лейг Уудс и да плуват, когато бяха по-малки, а вашите?

— О, да. Но със сигурност би ми било приятно да ходя понякога на басейна с още някой възрастен — и без това не им служи за нищо друго, освен за спасител.

— Аз обикновено посещавам басейна в спортния център. Плуването е прекрасен спорт. Но също предпочитам да бъда с приятел. Защо не дойдете с мен? Доведете и децата.

Двете отидоха на басейна два дни по-късно, след като децата свършиха училище. Дотогава Ники вече беше наясно, че единственото, което би могло да накара Ребека да я покани на тържеството, след като

цели седем години преди това я бе пренебрегвала, е свързано с това, че я е видяла, докато Ники си е играела с децата по доста силно изрязани бикини в градината в някой от горещите дни. Вече не си правеше илюзии, че предложението за басейна е дошло спонтанно. Но изобщо не ѝ пукаше. Ники отчаяно се нуждаеше от подкрепа и одобрение, от близка приятелка, след като Джеф вече почти не ѝ обръщаше внимание. Освен това имаше нещо доста ласкателно във вниманието, което Ребека ѝ оказваше.

Децата се смееха и викаха, докато подскачаха по изкуствените вълни, които се разбиваха в края на модерния басейн. След това се преместиха да си играят на дългата извита пързалка, като оставиха двете жени да лежат върху хавлиите си, постлани под сянката на една палма, издигаща се над песъчливата почва. Ники погледна към плоския си корем и дългите си крака, чудесният ѝ тен ясно се открояваше на фона на белия бански. Съзнаваше, че изглежда прекрасно. За жена, която сигурно вече бе надхвърлила петдесетте, Ребека също имаше забележителна младежка фигура. Бе започнала малко да се позакръгля единствено около талията, но гърдите ѝ бяха все още стегнати, а краката — дълги и стройни. Ники се изви настрана, за да погледне какво правят децата, и изведнъж се стегна, щом почувства нежно докосване по гърба. Отначало бе готова да се отдръпне рязко, но после само се изви и легна по корем, като прикри с ръце лицето си, изненадана от вълнението, което бе изпитала. Докосването от друга жена се оказа доста възбуждащо, то я изпълни с вълнение, каквото никога не бе очаквала. Внезапно ѝ се прииска ръката да се смъкне по-надолу, да докосне хълбоците ѝ, а след това да се спусне по бедрата, но нежните пръсти се придвижиха нагоре по раменете, а след това по ръцете ѝ.

— Ти не си щастлива, нали, скъпа?

Ники се протегна силно като котка и въздъхна. Каква ли развратница беше тази Ребека? Колкото и странно да изглеждаше, това изобщо не я интересуваше — чувстваше се желана, без да бъде заплашена от каквото и да било, и това чувство беше прекрасно.

— Наистина съм доста самотна напоследък. Джеф през цялото време е на работа, а децата направо ме подлудяват. Бях свикнала доста да се забавлявам и да се наслаждавам на живота, преди да се оженим.

— Ще го превъзмogneш, сигурна съм. Обожавам моите момчета, но не съжалявам, че изхвърчаха от гнездото. Артър също непрекъснато работеше, а да бъдеш майка е наистина доста изолиращо и самотно. Но когато човек си има няколко добри приятелки, нещата изглеждат съвсем различни.

Сега вече пръстите ѝ наистина се спуснаха по-надолу, като преминаха по бедрата на по-младата жена. Ники потръпна и поразтвори лекичко краката си, като в същото време се надигна малко нагоре, най-безсрамно приканвайки Ребека да пъхне ръката си между тях. Тя веднага отвърна на поканата, прокара нежно пръсти навътре и Ники направо настръхна от обзелата я възбуда. Това беше истинска лудост — внезапното спиране на разговора, смелото настъпление, което недвусмислено показваше всичко. Но Ники изобщо не се безпокоеше — и Ребека като че бе очаквала, че ще бъде точно така. Струваше ѝ се дори още по-вълнуващо, тъй като в момента бяха заобиколени от много хора, едва-едва прикрити зад мъглата от пара, надигаща се над топлата вода: струваше ѝ се, че е както, когато правеха любов с Джеф преди много години сред скалите в Дорсет.

През следващите седмици двете ходиха няколко пъти на басейна; после пазаруваха заедно в Бристол. Като я опозна, Ребека започна да ѝ се струва нежна и сърдечна. В очите ѝ често проблясваше пламъче, което ясно подсказваше, че не води скучен живот. Беше някъде в началото на септември, когато предложи следващата стъпка. Двете обядваха в един мексикански ресторант недалеч от Парк Стрийт.

— Какво правиш през уикендите, скъпа?

— Ами често водя децата по магазините, за да им купувам дрехи. Джес например ми иска нови дънки от седмица. Каним техни приятели вкъщи. Водя ги при майка ми или някъде другаде — усмихна се тъжно Ники. — Общо взето, това е главното ми занимание през уикендите.

— Джефри често ли е на работа?

— Дежури в болницата всяка събота. А след това обикновено трябва да е на разположение при повикване. Телефонът непрекъснато звъни. Хората в днешно време очакват толкова много от личния си лекар — когато бях дете, никой не смееше да се обади, освен ако наистина не бе зле.

Ребека замълча и се замисли.

— В събота отивам на едно празненство, организирано от приятелките ми. Защо не намериш някое момиче да гледа децата и не дойдеш с мен?

— Джеф няма да може.

— Не, нямам предвид Джеф. Само ти.

Ники очакваше някаква лесбийска сбирка, затова бе доста нервна, когато роувърът на семейство Сейърс се появи пред къщата в осем часа в събота. Беше се облякла убийствено. Новата тясна рокля, идеално подчертаваше фигурата ѝ. Беше дълга някъде малко над коленете, но тя се бе въртяла доста дълго пред огледалото, докато се убеди, че краката ѝ са достатъчно хубави за тази дължина. Ребека ѝ се усмихна, докато ѝ отваряше предната врата на колата, за да седне до нея.

— Изглеждаш страхотно, скъпа.

Лицето на Ники грейна от удоволствие.

— Ти също, Ребека. Къде отиваме?

Навън бе започнало да притъмнява, а Ребека Сейърс не бе включила никакво осветление в къщата. Седеше свита в края на канапето и само в очите ѝ проблясваше някакъв живот. Все още приличаше на дете, което беше много, много уплашено. Джордж като че ли я потискаше с грамадното си тяло, макар че изобщо не се бе изправял от мястото си. Лицето му бе съвсем сериозно и напрегнато.

— Това беше първото участие на Ники, доколкото разбрах? Първото от множество други?

Тя кимна. След проявената агресивност и демонстрация на смелост домакинята най-накрая се бе предала.

— Това беше първият ѝ път. Съжалявам, съжалявам, толкова съжалявам, че не ти казах още в началото. — Замълча за миг и избърса сълзите от лицето си, след което подсмръкна доста неприлично. — Изобщо не съм и предполагала, че може по някакъв начин да е свързано — искам да кажа, нали тя вече е мъртва, мъжът ѝ я е убил, така че няма никакво значение какво е правила преди това... — Гласът ѝ заглъхна. — Съжалявам, но наистина ли това е важно?

Джордж се изправи и запали лампите.

— Да — отвърна рязко. — Има значение. При това може да се окаже, че е твърде важно. — Погледна към нея, без да се приближава, но самият му ръст бе така застрашителен. Изпитваше съжаление към тази жена, но не можеше да я остави на мира. Беше сигурен, че е открил голямата тайна на Ники; както и че точно тази тайна би могла да го отведе при убиеца ѝ.

— Добре, да продължим нататък! — каза и гласът му ѝ се стори като свистене на камшик. — Къде точно я заведохте?

Поеха на юг и скоро напуснаха града, като се отправиха към хълмовете на Съмърсет, докато накрая Ники напълно загуби представа за посоката, в която се движеха. Бе вече съвсем тъмно, когато Ребека се

отклони по една странична алея, обградена от високи дървета. Къщата изобщо не се виждаше от главния път. Бе строена или в джорджиански стил, или бе съвременна имитация — Ники не можа да прецени това в тъмнината — но бе впечатляваща. На входната врата висеше осмоъгълен фенер, който хвърляше жълтеникава светлина върху покритата с чакъл алея отпред, където бяха паркирани коли. Ребека спря в единия край и двете влязоха в къщата през кухнята.

Ники беше изненадана, че изобщо не бе представена на домакините, но това бе някакво грандиозно тържество. Мъжете бяха в официално вечерно облекло, а жените с много скъпи дрехи. Сервитьори в бели сака непрекъснато разносяха подноси с питиета в двете големи помещения, едното ярко осветено от кристален полилей, а другото с дискретно мъждукащи свещи, което му придаваше мистериозно притъмнена атмосфера. Вътре имаше не по-малко от петдесетина души, така че шумът бе направо оглушителен.

Ребека я поведе през тълпата, като я представяше на някой мъж тук, на друга жена там. Използваше само малките имена, което изглеждаше странно за подобно изискано празненство. Ники разпозна някои от присъстващите — някаква жена, един член на парламента, популярен радиоводещ, а също доста известни местни бизнесмени, както и някакъв адмирал, чиято снимка, направена при посещението му на пристанището в Бристол, бе публикувана тези дни във вестниците. Ники се чувстваше някак не на място, но една жена на име Джудит успя бързо да ѝ създаде отлично настроение. Беше на средна възраст, но много привлекателна, с нежни очи. Всичко по нея бе изискано и скъпо — идеално подстриганата коса, модната рокля, златното колие на врата ѝ, както и начина, по който се повдигаха и смъкваха гърдите ѝ, докато дишаше. Диамантите и смарагдите по нея със сигурност бяха истински, а изработката на колието вероятно бе отпреди повече от сто години. Усмивката ѝ бе сърдечна.

— За пръв път ли ти е?

Ники доста се обърка.

— Не съм идвала преди. Ребека ме доведе — и честно казано, не знам дори чия е тази къща.

— Така ли? — засмя се окуражително Джудит. Малко по-късно Ники се качи на горния етаж и разгледа наоколо, търсейки банята. Коридорът беше боядисан в бяло и първата дървена врата, която се

опита да отвори, беше заключена. Усмихна се, като чу твърде показателните звуци, които се носеха отвътре: мъжки глас, който изричаше нежни слова, и женски писъци от удоволствие. Май цялото това празненство бе доста по-интересно, отколкото си го бе представяла. Следващата стая бе отключена и празна, а във въздуха се усещаше доста тежка миризма. Марихуана? Е, това си беше нещо съвсем безобидно.

Когато слезе долу, стаята вече бе почти тъмна, като се изключат диско лампичките, просветващи по тавана: червени, сини, зелени, яркооранжеви. Оркестър свиреше силно в стил хеви метъл. Някои от гостите танцуваха и крещяха. Един мъж, който до този момент изпълняваше ролята на диджей, напусна поста си и я хвана за ръката, после бързо я притегли към себе си. Все още носеше черната си вратовръзка и бялата риза, която блестеше под разноцветните светлини като фосфор във вода. Ники отвърна инстинктивно на жеста му, притисна бедрата си към него. Косата ѝ се развя, когато я завъртя в кръг. Не можеше да види лицето му в тъмнината, но усещаше силата на тялото му и отвърщаше на сигналите от него. Чувстваше се страхотно.

Той ѝ крещеше нещо, като се опитваше да надвика шума наоколо.

— Невероятна танцьорка си, наистина ли ти доставя толкова огромно удоволствие, както изглежда?

Дори за Ники това бе малко грубовато, но тя се помъчи да не обръща внимание и инстинктивно отвърна:

— О, да, това ме кара да се чувствам толкова жива. Когато танцувам, имам чувството, че всичко в тялото ми пулсира. — Млъкна и се изчерви. — Глупаво ли прозвуча?

— Не, за мен е напълно разбираемо.

Ребека бе изчезнала някъде. Ники изобщо не се съмняваше, че се е качила горе с някой мъж — а по-вероятно с някоя жена. Навсякъде наоколо се бяха оформили толкова много двойки, сексът се приемаше за нещо съвсем естествено, така че щом Ребека бе решила да се възползва, можеше да ѝ пожелае само късмет. Ники престана да танцува и позволи на партньора си да ѝ донесе питие — висока чаша, пълна с шампанско и много ягоди, които плуваха най-отгоре. Все още не можеше да види лицето му на слабата светлина от свещите, нито го

беше попитала за името му. Веднага се бе ориентирала в правилата на този клуб.

Може би вече приближаваше един часът след полунощ. Онези, които не се бяха качили горе, се бяха прехвърлили в стаята, ярко осветена от кристалния полилей. Оркестърът бе престанал да свири и хората се разхождаха спокойно наоколо и разговаряха тихо. Усещаше се, че всички са в трепетно очакване. Но внезапно един сравнително млад мъж стъпи на стола си и удари с нож по чашата си, за да привлече вниманието им.

— Съжалявам, но току-що се обади Андреа. Забавила се е, защото е катастрофирала с колата и мускулът на крака ѝ е срязан. — Някой в дъното на стаята се изкиска. — Така че няма да може да се изяви тази вечер.

Отново се разнесе хихикане, а след това някой прошепна:

— Готов съм да се обзаложа, че със сигурност се изявява някъде другаде!

Всички се засмяха.

Ники погледна въпросително към жената до себе си.

— Коя е Андреа?

Тя лекичко се усмихна.

— Стриптийзъорка. Възбужда страхотно мъжете, а и жените също, макар че не всички имат нужда от това. Все пак се смята за нещо като връх на тази част от вечерта.

Ники трескаво разсъждаваше. На тази част от вечерта ли? Ясно си представяше какво би трябвало да последва. Беше си пийнала малко, но в никакъв случай не беше пияна; неочаквано ѝ хрумна как би могла за един миг да се прослави в тази странна компания. Спомняше си поредицата от рисунките в някакво хумористично списание, което веднъж най-случайно си бе купила на гарата, носещи веселото заглавие „Как да се съблечете пред собствения си съпруг“. Нещастният Джеф — като че ли никога не се стигна до момент, в който да ѝ се струва, че си заслужава да го направи заради него.

Докато коментарите по съобщението продължаваха, тя си проправи път към мъжа на стола.

— Бих могла да опитам аз, ако не възразявате да го направи аматьорка — заяви бързо, доволна, че думите ѝ прозвучаха напълно естествено и изпълнени с увереност, макар че бе изтръпнала от ужас.

Той я изгледа с преценяващ поглед и повдигна многозначително вежди.

— Страхотно, но наистина ли го искаш?

Ники тръсна рамене и размърда елегантно цялото си тяло.

— Струва ми се, че съм в добра форма — засмя се малко наперено тя. — Може би е най-добре да започваме веднага, преди да съм се разколебала.

— О, разбира се... съжалявам, но не знам името ти?

— Ники. Просто Ники.

Мъжът плесна с ръце, за да накара всички да млъкнат.

— Дами и господа, тази красива млада жена, неотразимата, талантива и чувствена Ники бе така любезна да се съгласи да замести Андреа.

Двама мъже придърпаха широка полирана маса към средата на стаята. Ярката светлина бе заменена с едва доловими бледи отблясъци, а оркестърът отново зае мястото си. За момент Ники имаше чувството, че ѝ прилошава и бе готова да избяга, но след това си помисли за Джеф и веднага осъзна колко много би искала да направи нещо, което щеше силно да го нарани. Господи, това направо щеше да го убие, ако някога наистина разбереше какво е сторила. Или може би щеше да го накара най-накрая да я оцени. Така или иначе, нещо все пак щеше да се промени. Ники не бе сигурна какво точно, но беше доволна.

Коленичи бавно върху гладката повърхност и умело се изтегли напред. После се изпъна силно нагоре, за да прикрие страха си, и махна за поздрав на всички. В отговор получи бурни окуражителни аплодисменти и неочаквано забеляза Ребека сред тълпата. Тя изглеждаше малко разтревожена, но все пак ѝ се усмихна.

Оркестърът започна някаква бавна мелодия и Ники се приведе към масата. Като че трепереше леко, но все пак успя да извие тялото си бавно и чувствено. Тълпата притихна, само тук-там се чуваха ръкопляскания и одобрителни възгласи, особено когато започна бавно да смъква червената си рокля, а след това я хвърли към публиката. За щастие си бе обула чорапи, закопчани на колан, а не чорапогащник. Останалите инструменти в оркестъра бяха замлъкнали, единствено саксофонът звучеше в такт с движенията ѝ, а наблюдаващите я не спираха да ръкопляскаат, докато Ники се въртеше и извиваше тялото си, усмихваше се загадъчно на разни лица от последните редици и явно

изпитваше истинско удоволствие от показването на тялото си, импулсирана от изключителната атмосфера наоколо. Не познаваше почти никого от хората около себе си, но ги чувстваше като истински приятели.

Когато се освободи от нервното напрежение, Ники се хвърли в ритъма на музиката. Някой услужливо постави стол в края на масата и тя веднага вдигна крака си върху него, за да си разкопчае чорапите. Всички ръкопляскаха в такт, обстановката бе наелектризирана с възхищение и страст. Ники бе в невероятно настроение, чувстваше се като богиня, като нещо съвършено и цялостно, вече не се съмняваше, че е прекрасна. Събличането явно ѝ доставяше удоволствие, харесваше ѝ да показва тялото си, като влагаше във всяко движение невероятна енергия и женственост.

Представлението ѝ продължи цели двацет минути, като приключи по традиционния начин — изви се с гръб към публиката и бавно смъкна плътните си бикини. Когато след това се изправи, провокативно поразтвори краката си и вдигнала ръце нагоре, така че тялото ѝ оформяше някакво издължено X, усещането в стаята бе наистина невероятно. Всички ръкопляскаха като луди и я поздравяваха с радостни възгласи. След като скочи напълно гола от масата, веднага бе заобиколена от множество хора, които изразяваха възхищението си. Ребека я хвана за ръката.

— Беше невероятна, скъпа, толкова се гордея с теб.

Ники Куин бе вече друга жена.

Малко по-късно, след като оркестърът и сервитьорите бяха изчезнали, приятният мъж, с когото бе танцувала, я отведе горе. Наричаше се Чарлс.

— Ребека бе права — ти си направо невероятна — прошепна ѝ тихо, а очите му горяха от възхищение и Ники изпита истинско удоволствие да се съблече отново само заради него. Двамата се свлякоха съвсем голи на пода; той измъкна някакъв бял прах и ѝ показа как да го поеме. Ефектът беше моментален. Изведнъж напрежението и гневът от последните месеци изчезнаха. Тялото ѝ като че потъна в някаква безкрайност, умът ѝ се замъгли; а когато започнаха да се любят, чувствата изригнаха като вулкан.

Ребека Сейърс се бе отпуснала в ръцете му и неудържимо ридаеше. Джордж я потупа успокоително по главата.

— И винаги ли беше по същия начин? Празненство, което се превръща в щур купон със секс и кокаин? — Тя кимна ужасено с глава. — Но защо го правехте, госпожо Сейърс? Защо? Не разбрахте ли, че всички поемате риск — при това страхотен риск?

— Предполагам, че именно в това бе част от удоволствието. Опасността превръщаше тези сбирки в нещо необикновено вълнуващо. А освен това изобщо не ме интересуваше. Мислех си, че Артър щеше да си получи заслуженото, ако ме хванат — може би всички, които се събираха там, са имали по някой свой Артър, на когото биха искали да отмъстят, всъщност нямам представа. — Повиши глас и гневът ѝ като че се върна. — Как би могъл да разбереш ти това, за бога? Първо, ти си мъж. Бях добра съпруга и майка в продължение на трийсет години — трийсет години не преставах да се старая Артър и момчетата да получат всичко, каквото им бе необходимо, грижех се за удобството им, за кариерите им, за удоволствията им. Пропилях целия си живот в тези безкрайни усилия за тях — можеш ли изобщо да си представиш как се чувствах? Никой друг не желаше да участва. Е, знам, естествено, че Артър ни е издържал, но той е един скучен съпруг, никога не разговаряме, никога не сме правили вълнуващ секс. Само някаква студена тишина и съвсем по младежки непохватен секс с мъж, който ме смята просто за част от мебелировката — можеш ли да си представиш всичко това? И преди всичко нищо за мен самата. Абсолютно нищо. — Лицето ѝ се изкриви от горчивина, докато тялото ѝ се тресеше от безпомощен гняв. — Не бях истински човек, докато не попаднах в групата. Там за пръв път срещнах хора, които искаха да се чувстват живи. Научих се отново да се смея, почувствах се оценена, започнах да изпитвам гордост от тялото си, научих, че притежавам сексапил, беше наистина чудесно.

— Любихте ли се с Ники?

Тя поклати тъжно глава.

— Не, за съжаление. Ники не прояви интерес, а бях длъжна да уважавам това. Сега ми се иска да бяхме го направили. Това шокира ли те?

— Не, не, разбира се. Ники продължи ли със стриптийза?

— О, да, беше наистина много добра. Същинска професионалистка. Упражняваше се в моята къща — имаме огромно огледало върху целия вграден гардероб в спалнята — а аз ѝ давах разни указания. Започна дори да получава поръчки от разни места. Няколко затворени мъжки клуба я ангажираха да се съблича на маса пред членовете. Това ѝ харесваше — доставяше ѝ не по-малко удоволствие, отколкото на тях. Вземаше по сто лири на сеанс. — Госпожа Сейърс престана да плаче и го изгледа изпитателно. — Е, нима е кой знае колко по-различно, отколкото да си седи и да си бъбри?

— И съпругът ѝ не знаеше нищо за това? Дори не се досещаше?

— Предполагам. Той непрекъснато работеше. Но все пак на нея ѝ се искаше той да разбере. Но нямаше намерение да му казва сама — предпочиташе да се изнерви, да го измъчват разни подозрения, а след това да открие истината и да се почувства силно наранен.

— Все пак той вероятно се е чудел къде скита по цяла нощ?

— Ами и него често го нямаше през нощта, непрекъснато го викаха на разни адреси. Невероятно е наистина, че един твърде зает човек може да приеме толкова много посещения при приятелки от училище, срещи в училището на децата, пътувания при роднини в други части на страната и какво ли още не. Не забравяй, че до неотдавна имаше и едно момиче, което гледаше децата.

— Онова по програмата „О Пер“ ли?

— Да, някаква югославянка на име Весна. Тя напусна преди известно време, за да си потърси по-добра работа в Лондон, но знам, че Ники се надяваше скоро да се върне.

Джордж си записа нещо.

— Да уточним още някои неща около купоните. Колко струваше всичко това?

— Плащаме само по петдесет лири и отделно за наркотиците; лично аз съм опитвала само кокаин.

За да се стигне до онези невероятни, достойни за „Оскар“ оргазми, помисли си Джордж.

— А какво друго се предлагаше? Екстази? Наркотици, предизвикващи халюцинации?

— Нямам представа, но предполагам, че са задоволявани претенциите на всички.

— И кой организираше всичко? На кого плащате?

— Парите давахме на трима души, които се занимаваха с доставката на всичко. Имената им бяха Селим, Джудит и Том. Но никога не съм знаела кой всъщност организира купоните. Всичко се пазеше в дълбока тайна. Селим или Джудит трябваше да дадат съгласието си, преди да бъде доведен някой нов човек... След като веднъж те приемеха, вече те смятаха за един от групата и те информираха кога ще е следващата сбирка. Никакви телефонни разговори, нищо, написано на хартия.

— Значи наистина не знаете кой е организаторът?

— Не. Давах си сметка, че би било опасно да се опитвам да разбера това, всички бяхме наясно, че наркотиците са нещо незаконно.

— Но не става дума само за наркотиците, нали? — изглежда я въпросително Джордж. — Имаше и още нещо, нещо, което не ви харесваше особено — и което не сте ми казали?

Уплахата отново се появи на лицето ѝ.

— Да, но в началото изобщо не знаехме, смятахме купоните за безобидна веселба. Е, малко разюздани наистина, но без нищо непочтено.

— Без нищо непочтено ли?

Госпожа Сейърс се изчерви.

— Сигурна съм, че знаеш какво искам да кажа. Наистина не знаехме, че съществува тази друга, тъмна страна. Кълна се, че изобщо не сме се досещали за това.

— За кое, госпожо Сейърс?

Тя отклони поглед, за да не срещне неговия.

— Ами онова, което сигурно вече си научил — то не беше почтено.

— Значи отново ми говорите за „почтеност“, госпожо Сейърс? — Джордж въздъхна. — Струва ми се, че имате предвид, че е имало и нещо, което не би могло да се нарече точно секс — независимо дали хомо или между мъж и жена, не е било между възрастни хора, които са били в състояние сами да вземат решения за себе си?

Тя се взираше в пода.

— Да — отвърна едва чуто, явно все още можеше да изпитва срам от нещо, макар че не ѝ се искаше да му го покаже. — Нещо такова.

Когато погледна към него, в очите ѝ се четеше ужас. Бе засегнал една явно доста чувствителна тема и веднага се виждаше, че това е нещо, което отдавна я измъчва и я кара да се страхува. Беше наясно в какво всъщност се е забъркала; направо се разкъсваше след смъртта на Ники. Наясно беше и с последиците, ако нещо се объркаше. Вътрешно направо стенеше от ужас и Джордж знаеше защо. Представяше си как би се чувствала една уплашена жена на средна възраст, ако бъде изпратена в затвора, заобиколена от разярена тълпа, за която тя ще е просто участничка в насилие върху деца. Ясно виждаше как пускат водата в банята, за да не могат надзирателите да чуват, как пъхат бутилки във влагалището и в ануса ѝ, как я удрят през лицето и стискат гърдите ѝ, как бодат с остри предмети очите ѝ, докато накрая я оставят почти безжизнена или направо мъртва върху плочките, където са се забавлявали с нея. Господи, тя знаеше, че я дебне такава опасност.

— Там имаше и деца, нали, госпожо Сейърс? — попита съвсем тихо Джордж. Нямаше смисъл да я притиска повече.

— Да — едва чуто прошепна тя. — Имаше деца, но изобщо не съм подозирала това доста дълго време, почти до самия край — лично аз не съм се занимавала с тях, кълна се, че нямам нищо общо.

— Значи деца са били принуждавани да извършват сексуални сношения, върху тях е бил упражняван физически и психически натиск? На колко години бяха те всъщност, госпожо Сейърс?

— Нямам представа. Никога не съм ги виждала. Кълна се, че никога не съм участвала във всичко... това.

Джордж се опита да прикрие отвращението си, седна до нея и ѝ заговори:

— Разбирам ви, но нали сте били под същия покрив?

— Не, никога! Сигурна съм, че това не е ставало, когато и аз съм била там — започна отчаяно да вика тя, после забеляза решителното изражение върху лицето му и разбра, че е наясно, че лъже. Отново започна да плаче.

— Вие сте били под същия покрив. И не сте направили абсолютно нищо, за да го спрете. Не сте съобщили на полицията,

макар да сте знаели, че това е сериозно престъпление. Можете да отидете в затвора за няколко години заради това. Едва ли ще се отнесат особено снизходително към вас.

Тя потрепери.

— Знам, о, Господи, знам!

— Значи ще се опитате да ми помогнете, госпожо Сейърс, в противен случай ще се погрижа още до довечера да се окажете в затворническата килия. При това нещата наистина са сериозни — изобщо не се надявайте, че съпругът ви ще може да ви измъкне под гаранция.

Тя изглеждаше напълно безпомощна, като само му кимна едва-едва. Продължаваше тихичко да ридае.

Джордж трескаво размишляваше. Все още не можеше напълно да подреди мозайката, нещо не се връзваше. Снимката, която Дугъл бе направил на Ребека в леглото с другата жена, беше от скромна къща в предградията, а не на някое от местата, за които му бе разказала. Той посегна и хвана ръката ѝ. Тя се тресеше, а очите ѝ го гледаха умолително, с надежда, че ще се съгласи да ѝ помогне.

— Има още нещо, нали? Кога Ники беше в клуба за последен път?

— Преди около шест месеца.

— А вие?

— Също.

— Какво се случи тогава? Защо спряхте да ходите?

Настъпи тишина, която продължи около минута. После домакинята преодоля колебанието си и започна с монотонен глас:

— Дадохме си сметка какво става всъщност. — Отново замълча и го изгледа тъжно. — Не, не бих искала да ме разбираш погрешно. Наркотиците и сексът ни харесваха. Обаче бяхме разбрали, че някои от участниците прекрочват всякаква граница — вече бяха замесени и деца. И двете се почувствахме ужасени и уплашени.

— И какво направихте?

— Не бързай, нещата и без това са толкова объркани. Дотогава Ники си имаше един постоянен приятел, двамата бяха силно влюбени един в друг. Казваше се Чарлс, съпругата му беше много готина, но предполагам, че Ники му е доставяла удоволствие — тя беше невероятна.

— Чарлс кой, каква му е фамилията?

— Нямам представа.

— Така ли?

— Всичко се пазеше в дълбока тайна, всеки от нас бе поел сериозен риск, така че Ники се придържаше към правилата. — Тя се поколеба за миг. — Струва ми се, че беше член на парламента. В началото Ники беше много щастлива, но след това разбра за участието на деца в купоните и веднага започна да го разпитва.

— И?

— Той се ядоса и й каза веднага да забрави всичко. Но тя продължаваше да настоява, че това е жестоко и нечовешко, че е нарушение на закона, така че непрекъснато си мисли дали да не отиде в полицията. — Ребека едва-едва се усмихна. — Всичко това се бе случило, докато двамата са били в леглото във вилата му в Уилтшир. Накрая тя направо побесняла — трябва да знаеш, че Ники беше наистина сърцата жена — и най-демонстративно си тръгнала. Дори не се спряла, за да се облече, това би развалило ефекта. Просто сграбчила някакви дрехи и избягала гола от къщата, като ги навлякла чак навън, на полето. Само по джинси и риза вървяла около дванайсет километра под проливния дъжд, докато стигнала до Труубридж. Позвъни ми оттам и аз отидох да я докарам.

— И какво последва, разделяне на пътищата, а?

Тя поклати глава.

— О, не, за съжаление. Щях да се радвам, ако бе станало така. Ники се беше разприказвала доста, това здравата ги уплаши. Страхуваха се, че ще разкаже цялата история на пресата или на полицията.

— Вие откъде знаете?

— Още на следващия ден някакъв непознат се е появил в къщата на Ники, когато била сама. Казал й да забрави за Чарлс, да забрави за всичко. Заплашил я, че разполагат с документи, които могат да разорят съпруга й, да го пратят в затвора, а освен това да направят така, че тя да изгуби къщата, да изгуби всичките си приятели и да се озове в някакво тясно апартаментче под наем без никакви средства. Направо й казал, че тя не е нищо друго, освен една проститутка и разполагат с документи, за да я изобличат. И накрая я предупредил, че ако само посмее да се приближи до полицията или до пресата, те ще я убият.

— Как се отнесе Ники към това?

— Беше ужасена. Не се съмняваше, че онези никак не се шегуват.

— И ви разказа всичко това?

— Да.

— Но не спомена нищо пред съпруга си?

— Не, сигурна съм, че не е продумала пред него. Направо не знаеше какво да прави, не беше на себе си. Намираше се все още в шок, когато... я убиха.

— Те са я убили?

Робска кимна, като го гледаше уплашено.

— А кой друг?

— Значи вие през цялото време си седяхте тук и наблюдавахте как арестуват съпруга ѝ по обвинение, че я е убил?

— Опасявах се, че може да убият и мен.

Джордж се изправи. Изпитваше съжаление към нея, но то бе примесено и с отвращение.

— Бих искал да дойдете с мен до агенцията ми, където може би ще свършим за не повече от час. Ще ми трябва списък на всички онези хора, които са участвали в сбирките, а също и адресите на тези, които знаете.

— Не мога да го направя. Те ще ме убият.

— Съмнявам се, госпожо Сейърс — опита се да я успокои, но сам би искал да можеше да повярва на тези думи. — Все пак ако към вас бъдат предявени обвинения и ви изпратят в затвора дори само до насрочването на процеса, нали знаете какво ще направят с вас останалите затворници?

Тя кимна, очите ѝ отново бяха изпълнени с ужас. Когато ѝ донесе палтото, Ребека почти автоматично го навлече и го последва навън.

Нямаше още осем часът, когато на следващата сутрин Алисън се срещна с Бил Тейлър в празната приемна на строителната фирма.

— Съжалявам, че се наложи да ви безпокоя толкова рано.

— Няма проблем — усмихна ѝ се сърдечно той. — Почти всеки ден се опитвам да бъда тук по това време. Така имам един спокоен час за работа, преди да започнат да звънят телефоните. — Когато двамата се изкачиха с асансьора до дванайсетия етаж, той я заведе при прозореца и ѝ показа прекрасната гледка навън — острите покриви на къщите в централната част на Бристол, пристанището и началото на долината Ейвън. Специално ѝ посочи дългата сива подводница, пуснала котва до кея.

— Прекарах в нея три или четири дни като реклама на флота — съвсем скоро ще се напълни с деца от едно училище, които ще направят пътешествие с нея.

— Страхотно — как умеете да уреждате всичко! Строителната фирма винаги ли се е помещавала в тази сграда?

— Господи, не. Лично убедих управителния съвет да построим тази кула, беше някъде преди осем години; дотогава имахме някакви ужасни офиси точно зад Куин Скуеър.

В момента офисите им в никакъв случай не бяха ужасни, помисли си Алисън, след като той ѝ предложи да се настани на скъпото кожено канапе в кабинета на изпълнителния директор. Модерен климатик едва доловимо бръмчеше близо до бюрото му; цялото обзавеждане бе изработено от светъл дъб и с изключително елегантен дизайн, вероятно беше внос от някоя от скандинавските страни.

— Посещавали ли сте Джеф напоследък?

— Да, отбих се при него снощи. — Тейлър си бе свалил сакото и тя не можеше да не забележи силните мускули по гърдите и раменете му под снежнобялата му риза. Явно, когато бе със сакото, човек се заблуждаваше за телосложението му. — Доста се е отчаял, нали?

Алисън кимна утвърдително.

— Да, но се надявам заедно да успеем да изградим една убедителна защита. — Тя извади бележника си и набързо прегледа записките си от предишните им разговори: обърна внимание на срещите между Тейлър и Куин през последните три години, датите, местата, часовете. След като преповториха някои от нещата, накрая включи в разговора и името на Алън Мар. Не можеше да си обясни защо точно, но вечерята в ресторанта, както и неочакваното му предложение да помогне, доста я бяха пообъркали, като в същото време продължаваше да изпитва и сериозно съмнение в искреността му.

— Той е един от членовете на ръководството на строителната фирма, нали? — попита, като се постара въпросът ѝ да прозвучи като нещо най-обикновено. После допи кафето си и започна да прибира бележника в чантата си.

— Да, така е.

— Бизнесът му стабилен ли е? Има ли някакви проблеми?

За миг Тейлър като че доста се посмути и обърка.

— Той има също така и сметка при нас. Така че не бих могъл...

— Погледна я и се усмихна. — Но при всички случаи може да се каже, че бизнесът му е стабилен.

— Работата е там, Бил, че имам намерение да го призова за свидетел, когато се стигне до съдебен процес. Бих искала да съм наистина сигурна, че няма за какво да бъде атакуван. Да проверяваш хората, които са на твоя страна, е доста неприятна работа, но просто съм длъжна да го направя... — Тя съзнателно се спря, като че ли бе разколебана, но Тейлър не каза нищо. — Не съм чувала нищо лошо за Алън, освен някакви малко странни слухове за смъртта на съпругата му.

Тейлър веднага се опита да го защити:

— Да, говореха се какви ли не неща. Но все пак става дума за инцидент, докато е карала ски, така че разбирате... Чух, че си е счупила гръбнака при падането, докато двамата са били на почивка в Австрия. Били съвсем сами на пистата и както разказва Алън, и двамата паднали в някаква пропаст, след това му били нужни часове, за да се добере обратно до хотела за помощ. Тя била вече мъртва, когато хеликоптерът пристигнал, за да я откара в болница.

— И така?

— Според мен са само разни зловни клюки, но все пак се говори, че тя щяла да оживее, ако той е успял да доведе по-бързо помощ, някои дори твърдят, че нарочно я е бутнал. Изобщо не вярвам на това, макар че ми е ясно защо те... — Отвърна очи от Алисън, като насочи поглед към огромния прозорец. — По онова време бизнесът му наистина беше в тежко състояние, а след смъртта ѝ наследи доста крупна сума. Но след като е имала всичките тези пари, защо не се е опитала да му помогне преди това? Какви ли всъщност са били отношенията им? — Той замълча и сви рамене. — Никога няма да разберем това, нали?

— Всичко е станало преди около година, така ли?

— Да, горе-долу.

— А съществувала ли е някаква връзка между Мар и семейство Куин?

— Живееха съвсем наблизо, но Куин никога не е споменавал нещо за Алън Мар. Нямам представа дали изобщо са се познавали.

— Значи не вярвате на слуховете?

— Бих искал да помогна на Джеф, Алисън. Но Алън Мар ми е приятел и член на управителния ми съвет. Просто не бих могъл да го обсъждам повече. Сигурен съм, че можете да ме разберете.

След като си стиснаха ръцете и всеки се върна към своите задължения, тя се замисли върху това колко многозначително прозвучаха в края на краищата думите му. Дали не се бе опитал да ѝ отправи някакво скрито послание?

Върна се в кантората си и още се чувстваше доста обърквана, когато ѝ позвъни Джордж. Щом чу гласа му, изведнъж настръхна и зае отбранителна позиция. Той явно разбираше защо реакцията ѝ е такава, но независимо от това се почувства огорчен. Опитвайки се да скрие гнева си, Джордж ѝ заговори доста студено и официално:

— Виж, Алисън, нямам представа какви играчки ми разиграваш в момента, а може би се досещам и това никак не ми харесва. Но все пак още работим заедно, нали? Затова ми кажи, моля те, кога точно ще приключиш в съда.

— Някъде около дванайсет.

— Добре. Ще бъда там по това време. В кантората ти, искам да кажа. Не говори нищо сега. Съгласна ли си?

На Джордж му се стори, че Алисън наглежда малко отнесена. Беше седнала до прозореца в кантората си и гледаше замечтано навън, към огряното от слънцето гробище. Беше облечена в бледосиня рокля, която я правеше дори по-бледа, отколкото беше обикновено. Лицето ѝ беше напрегнато, кожата някак по-опъната, особено на скулите, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Искаше му се да я целуне и да я притисне към гърдите си, но с нежелание седна настрана от нея.

— Какво прави онова ченге пред вратата ти, дете се разхожда уж най-случайно по Флийт Стрийт с разсеян поглед, но отдалеч си личи какъв е? — попита, като се изтегна на креслото.

— Охраняват ме след онзи инцидент с взривяването на колата ми — обясни тя с тон, сякаш говореше за нещо, което малко я интересуваше. — Не стои през цялото време пред кантората, а през нощта патрулиращата кола просто минава няколко пъти покрай апартамента ми за всеки случай, но освен това са ми дали и пейджър, за да им сигнализирам, ако се наложи. Голям жест от тяхна страна, като се има предвид колко бандити съм отървавала от затвор, след като преди това те са се мъчили с месеци да ги заловят.

— Някой се опита да те очисти, хлапе — и тяхно задължение е да ти осигурят охрана по двайсет и четири часа в денонощието.

Алисън сви рамене.

— Ами обясниха ми, че са ужасно претоварени, така че не могат да направят нищо повече. Лично аз не се оплаквам.

Бе пристигнал в приповдигнато настроение след успеха си от предишния ден, но нейното униние като че бе заразително. Затова и когато ѝ показа печелившата си карта, триумфът, който го изпълваше доскоро, като че се бе изпарил.

— Виж, Али, струва ми се, че разкрих всичко.

— Така ли, Джордж. А на мен нещата ми изглеждат толкова безнадеждни.

— Вчера имах сериозен разговор с Ребека Сейърс. Накрая направи писмени самопризнания. Всичко е потвърдено и подписано

напълно според изискванията. — Той ѝ подаде две написани на машина с граници. — Прочети ги, според мен това променя всичко.

Двамата седяха мълчаливо, докато Алисън прегледа набързо документа.

— Дали казва истината?

Независимо от любовта и загрижеността, които го изпълваха, Джордж бе готов да я удари в този момент.

— Боже господи, разбира се, че казва истината! Нямаш представа какво преживя, докато накрая се реши да ми разкаже всичко. В момента жената е направо разбита. — Бръкна ядосано в джоба си и измъкна поръждясалата си табакера, извади цигара и я запали. Тя набръчка нос, а очите ѝ заблестяха и за миг всичко беше както преди.

Но изражението на Алисън съвсем скоро стана отново скептично.

— Добре, де, една жена, която най-спокойно по-късно би могла да каже, че си упражнил натиск върху нея, е подписала писмени признания, които потвърждават онова, което и без това вече знаем, че е съществувал нелегален пазар на наркотици, както и тъй наречен клуб, организиращ сексуални оргии, че Ники е била замесена във всичко това. Да, наистина е чудесно, би могло много да ни помогне, но Ребека е просто един свидетел. Какво ще стане, ако отрече всичко в съда? Или ако успеят да се доберат до нея? Ако се откаже изобщо от свидетелстването? Смяташ ли, че ще се съгласи да се появи в съда?

— Не гори от желание да го направи, но можеш да ѝ изпратиш призовка.

— Да, естествено. Но само един Господ знае как ще се държи по време на кръстосания разпит...

Джордж скочи ядосано.

— Какво повече искаш, по дяволите? Това е едно съвсем приемливо обяснение за убийството на Ники. Следата, която ни трябваше. Да не би да твърдиш, че не е така?

Тя го погледна в очите и едва-едва се усмихна.

— Чудесно е, Джордж. Наистина. Сега вече сме абсолютно сигурни, че Ники действително е била свързана с тези комедианти. Не сме наясно как точно е станало, но без съмнение доста хора са имали основателни причини да искат тя да замълчи, особено когато е

започнала да създава проблеми. Ланг е можел да загуби твърде много. Също и Джеванджи, макар и в друго отношение.

— Единственото нещо, което не мога да разбера, е защо са се опитвали да я изнудват с онова, което са имали срещу Куин.

— А на мен ми се струва, че това ми е ясно. Но виж, Джордж, все още сме по средата на пътя. Добре, вече няма съмнение за връзката на Ребека Сейърс и Ники с онези диви купони, но ни трябва доказателства, че именно Джеванджи и/или Ланг са убили Ники. Не става дума просто за подозрение, а за нещо, което по категоричен начин ги свързва с убийството и с унищожаването на трупа.

Джордж кимна тъжно.

— Да, права си. Колко време ни остава?

— Съдебният процес е насрочен след две седмици, в понеделник, получих съобщението тази сутрин.

Сега на Джордж му стана ясно защо бе толкова потисната.

— Няма ли да можеш да го отложиш?

— На какво основание? Ако става дума само за чисти спекулации и непотвърдени факти, едва ли ще се съгласят.

Докато вървеше към пикапа си, Джордж изведнъж се сети какво трябва да се направи. За да се намерят достатъчно доказателства, им трябваша някои по-категорични факти за онова, което Джина бе нарекла Хел Файър Клъб. Ребека Сейърс му бе дала още няколко имена, както и места, които според нея вече не се използват. Сега оставаше да се направи следващата стъпка: непременно трябваше да се проникне в клуба. Само по този начин биха могли да открият нещо или някого, който да им послужи като достатъчно стабилно доказателство.

Джина си беше в редакцията на вестника в Бедминстър и той я покани в една кръчмичка, където тя си поръча само кафе, което го накара да се чувства малко виновен, че може да си позволи традиционната си обедна бира. Джина му обясни, че все още не знае къде точно се организират сбирките, била само чувала, че те са обикновено в големи къщи извън града, често далеч навътре в Съмърсет.

— Мислех си дали няма да успея да проникна сред тях — засмя се тя и тръсна буйната си коса. С дългата си шия с чудесно златно

колие на нея и изправената си стойка тя му приличаше на африканска принцеса, макар че прекрасно знаеше, че е родена в Сейнт Пол. — Но просто не знам как да го направя. За да попаднеш сред тях, трябва да бъдеш поканен от някого, който вече е един от групата. И честно казано, при всички случаи трябва да си бял.

— Да, де, трябва да си от висшата класа и бял, за да те поканят като гост на сбирката, но нали там все пак има и сервитьори, и кухненски персонал?

— Предполагам, че има, просто никога не се бях замисляла за това.

Джордж изпи бирата си и направи знак на бармана.

— Да си взема ли още една или бързаш?

— Е, ще мога да остана още малко. Виж, да се проникне вътре като член на персонала е едно решение, но все пак не бих искала да ме разкрият. — По красивото ѝ лице премина тъмна сянка. — Те май вече са убили една жена — освен това се опитаха да взривят Алисън в колата ѝ.

— Няма да е никак лесно. Обслужващият персонал със сигурност се осигурява от някаква фирма, която е поела ангажимент да пази всичко в дълбока тайна. Може би това се върши от някого, срещу когото имат нещо и по този начин са си гарантирали мълчанието му. Предполагам, че самите сервитьори изобщо нямат представа къде се намират — това е просто ангажимент извън града, за който получават доста добро заплащане, а освен това си тръгват, преди истинската веселба да е започнала.

— Добре, де, как смяташ, че можем да открием този тайнствен снабдител в Бристол, Джордж?

— Никога не съм ползвал подобна услуга, просто съм представител на друга социална класа. Господи, явно стотици хора наоколо си изкарват хляба по този начин в един сравнително голям град като Бристол.

Джина се изправи.

— Чакай да ти донеса още една бира, докато ти мислиш. — Той се опита да протестира, но тя му махна с ръка да замълчи. — Това се нарича пълна свобода, човече. Няма начин да не си чувал за това, след като приятелката ти е адвокатка.

„Господи, как ли се е досетила!“, почуди се той, докато я наблюдаваше как се приближава грациозно към бара. Стройното ѝ дълго тяло ясно се очертаваше под роклята в електриков цвят. Само след минута се върна с още една бира и с кафе за себе си.

Той взе халбата.

— Наздраве.

— Наздраве, Джордж. И така, кой още има нужда от дискретни снабдители?

— Може би ти по-добре от мен знаеш това — поклати глава той.

— Ами Свободните масони например. Обикновено те провеждат сбирките си в Темпъл на Парк Стрийт, продължават до късно и накрая винаги им се сервира вечеря. Всичко при тях също се пази в дълбока тайна, макар и някои да твърдят, че дейността им е доста по-открита напоследък. Познаваш ли някой масон, Джордж? Все пак съществува вероятност обслужващият персонал да се осигурява от една и съща фирма.

— Знаеш ли, най-случайно познавам един — отвърна веднага той, ухили се и сърдечно я разцелува. — Това е то, скъпа Джина, браво на теб, дето се сети!

Трябваше само да позвъни на Ели Фридмън и това бе всичко.

— Ще видя какво мога да направя, Джордж.

Обади му се отново след около два часа.

— Опасявам се, че списъкът е доста дълъг. Може би ще е по-добре да ти го изпратя по факса.

Въоръжен с фалшива препоръка от Фридмън, напечатана на специална бланка с логото на фирмата му, Джордж започна да звъни поред на шефовете на фирмите за обслужване, като предлагаше услугата си на най-обикновен келнер. Заплащането бе доста ниско — най-често под четири лири на час — освен това се очакваше, че всеки сам ще си осигури съответното облекло, така че не беше кой знае колко трудно да бъде нает. Изминаха десет дни, през които Алисън продължаваше да се мръщи, а Джордж Дайър, както вече се представяше, най-накрая пристигна тържествено, за да сервира на сватбено тържество на някакви доста високопоставени хора. На обяд работата му главно бе на бара в една голяма къща в Крифтън, а вечерта сервира на масонска сбирка в Темпъл. Но и това не доведе до някакво разкритие и вече почти бе готов да се откаже, когато господин Суит му позвъни вкъщи. Суит беше собственикът на фирмата, който го бе наел да сервира на сватбата. Беше плешив, доста пълен мъж, винаги облечен в плътно прилепнал, явно отеснял му, черен костюм. Този път му предложи друга работа.

— Отбий се при мен сутринта, Джордж. Тази поръчка е малко по-специална.

Фирмата му „Таун&Кънтри Кетъринг“, създадена през 1923 година, се помещаваше в един двор зад няколко магазина в Монпелие. Самият офис представляваше нещо като каравана. Дребният господин Суит му обясни, че този път ще осигурят напитки и мезета за една изискана частна сбирка.

— Много важни хора, Джордж. И те имат нужда да се поотпуснат, както и всички ние. — Той му намигна съучастнически, после го погледна право в очите и поразтърка носа си. — Така че трябва да си напълно дискретен, нали разбираш какво искам да кажа?

Джордж също му отвърна с намигане.

— Разбира се, шефе.

— Добро момче. Е, не става дума за някаква оргия или нещо друго непозволено, просто сбирка, на която се сервират напитки, това е всичко. Трябва да я забравиш в мига, в който си тръгнеш оттам, ясно ли е? Ти вече си работил в масонската зала, нали? Видях го в препоръките ти.

— Да, неведнъж.

— Е, тук е същото. Не бива да споделяш с никого кой е присъствал там. Знам, че няма да ме разочароваш, Джордж...

— Разбира се, че няма, шефе.

— Чудесно. Не ми достигат двама души, всъщност те предпочитат сервитьорите да са мъже. Не познаваш ли някого, на когото би могло да се разчита, като освен това да е и дискретен, нали разбираш?

— Имам един приятел на име Дугъл, той е с богат опит в тази работа, дълго е бил сервитьор в едно парашутно поделение. Смяташ ли, че ще ти е от полза?

— Ами кажи му да намине. Тези, които са били дълго време във войската, са доста съобразителни и много чисти. Заплащането този път е двайсет и пет лири за вечерта, добри пари са — просто хората плащат и разчитат на дискретност. — Той го изгледа изпитателно. — Но ако случайно не оправдаеш доверието ми, Джордж — макар да вярвам, че това няма да стане — повече никога няма да можеш да си намериш работа в околността. Разбра ли ме?

— Напълно ви разбрах, сър.

Ако наистина става дума за една от онези сбирки, макар че бе напълно възможно и да не е, Джордж се почуди по какъв ли начин се бе набъркал Суит във всичко това. Може би нещата бяха толкова добре организирани, че той дори не си даваше сметка на кого точно предлага услугите си?

Откараха ги някъде извън града, осем души седяха в две редици един срещу друг в задната част на закрит пикап, а онова, което щяха да сервират, бе подредено в специални кутии, поставени между краката им. Бяха отделени от шофьора с метална стена, така че не можеха да видят къде точно ги караха, нито пък някой си даде труда да им обясни. Знаеха единствено, че са поели на югозапад от Бристол и пътуването е продължило четирийсет и пет минути, но всъщност по-късно никой не би могъл със сигурност да твърди къде точно са били. Наредиха им да се разположат в кухнята и в помещенията на долния етаж. Специално ги предупредиха никой по никакъв повод да не се качва горе, защото там са покоите на домакина на частното парти. Джордж и Дугъл седяха един срещу друг. Знаеха какво точно ще търсят. Вероятно останалите едва ли щяха да забележат нещо, което да им се стори необичайно.

Когато пикапът спря, навън се чуха стъпки и задната врата бе отворена. Намираха се в двор, заобиколен от висока тухлена стена, в задната част на голяма къща. Беше изградена от камък, доста стара, в джорджиански стил, а в далечината се виждаха някакви хълмове. Въздухът беше свеж, със солен дъх, може би бяха доста близо до морето? Джордж започна заедно с останалите да пренася кутиите в някаква огромна кухня: с голям хладилник и два фризера с формата на шкафове, всички разположени около излъскана букова маса. Храната вече бе доставена в пластмасови хладилни кутии. Суит се присъедини към тях, обзет от напрежение пред старта на задачата, голата му глава блестеше от пот.

До осем всичко беше готово, екипът бе облечен в добре изгладени черни панталони, снежнобели ризи и с черни папийонки. Табли с храна бяха подредени върху печката. Бяло и червено шампанско се изстудяваше в сребърни купи, пълни с лед. А върху масата в кухнята вече бяха подредени таблите с различни напитки. Изобщо не бяха видели домакина: дори не знаеха кой или коя е.

Гостите пристигнаха почти всички наведнъж. В първата минута двете издължени помещения, разделени от извита под формата на арка врата, бяха празни, студени и единствената миризма, която се усещаше вътре, бе от цветята, поставени върху мраморния плот до камината. В следващата вече бяха изпълнени с мъже във вечерно облекло, жени в скъпи рокли, миризма на различен алкохол, изобщо от присъствието на

висшата английска класа, която се готвеше да се забавлява. Джордж се промъкваше сред тълпата, като внимаваше да не изпусне или наклони на една страна таблата с напитките и се усмихваше на гостите, когато те си взимаха чаша с питие от него.

Вратите на стаите скоро бяха отворени към просторна тераса, покрита с мозайка. Далеч напред някакви хълмове се очертаваха едва-едва под лунната светлина, чуваше се и тътенът на морето. Вече минаваше девет, но не можеше да се долови дори най-малък признак за непристойно поведение от страна на гостите. Джордж бе разпознал няколко лица, които присъстваха в списъка, изготвен с помощта на Джина и Ребека Сейърс. Чарлс и Денис Ланг се появиха около девет и половина, след което Джордж гледаше да си намира работа повече в кухнята, за да не би случайно тя да го забележи и да го разпознае. От Джеванджи нямаше и следа. Със сигурност все още не се бяха появили и деца. Към десет нещата започнаха да се успокояват и част от сервитьорите дори вече бяха заети само с миенето на стъклените чаши.

Може би само си бяха загубили времето с идването си тук. Всъщност скоро щеше да се разбере. Деликатният момент щеше да настъпи в десет и половина, когато пикапът се връщаше в Бристол. Всъщност пикапите бяха два, включително и един по-малък, с който Суит беше докарал храната и напитките. Планът беше всичко да се остави за последния момент, тогава Джордж щеше да обясни на останалите, че двамата с Дугъл ще се върнат със Суит, който беше толкова старателен, че изобщо не се и съмняваха, че ще си тръгне последен.

След като шестимата мъже се качиха отзад в пикапа, шофьорът всъщност изобщо не виждаше какво точно става отзад. Дугъл вече се бе скрил в една от страничните постройки, разположена недалеч в тъмния двор.

— Добре, момчета — извика доста високо Джордж, за да го чуе и шофьорът. — Ние с Дугъл ще помогнем на стария Суит да приключи. Той ще ни върне обратно. Ще се видим следващия път — приятно пътуване!

Той затвори вратата и удари два пъти силно по покрива на пикапа. Шофьорът чу сигнала и веднага пое напред. Джордж се промъкна бързо между някакви прашни кутии встрани, за да не го забележи шофьорът в страничното си огледало, докато пикапът със

запалени фарове премина през вратата и пое по алеята пред къщата. След това отиде при Дугъл в изоставената пристройка и двамата си навлякоха по един пуловер върху ризите. Джордж отвори малката си раничка, в която бе приготвил фотоапарат, миниатюрен касетофон, както и един по-голям фотоапарат. Настаниха се и зачакаха; смятаха да напуснат това свое укритие едва след полунощ, за да се върнат в къщата.

По-рано същата вечер някаква съседка позвънила на вратата на къщата в Абътс Лейг и след като никой не ѝ отворил входната врата, минала през двора, за да погледне отзад към кухнята и гаража. Учудила се, защото чула, че двигателят на колата в гаража работел, а вратата му била затворена. После изведнъж се сетила, обзела я паника и побързала да отвори. Някакъв маркуч бил прикрепен плътно отзад към тръбата за изгорелите газове, а другият му край бил промушен през прозореца до шофьорското място, който след това бил вдигнат почти докрай нагоре, за да го притисне достатъчно здраво. Вътре седяла Ребека Сейърс, лицето ѝ се било зачервило от липсата на кислород, но било съвсем неподвижно, мъртвешки спокойно сред стелещата се сивкава мъгла от изпълнената с газове вътрешност на колата.

Малко след единайсет Алисън напускате един изискан ресторант на Денмарк Стрийт под ръка с някакъв висок мъж, който не спираше да ѝ се усмихва.

— Приятно ми е, когато си в добро настроение, Алисън. Трябва по-често да се смееш.

— Беше страхотно, Джон, най-прекрасната „делова вечеря“, на която съм била някога, стари измамнико.

— Не съм престанал да забелязвам красивите жени само защото съм се развел със своята, трябва да запомниш това. Но така или иначе, наистина свършихме добра работа: стигнахме до единодушното мнение, че не вярваме на Алън Мар, а това може да се окаже доста важно.

— Да, възможно е.

Джон Форбс се оказа истински джентълмен и много по-приятен компаньон, отколкото беше очаквала. Луксозната му кола бе паркирана в тъмната алея до църквата „Лорд Мейърс“, и той побърза да ѝ отвори вратата.

— Ще отидем ли до къщи да прием по едно кафе?

Завоят на това място бе с формата точно като на прозореца на църквата, пред тях по улицата преминаваха сивкави фигури, които се виждаха съвсем ясно само когато стигаха до жълтеникавата лампа наблизо, а насреща около площада се намираха Колидж Грийн, потъналата в ярка светлина катедрала и съвременната сграда на съвета. Но тук, в тъмната сянка, меките седалки на колата ѝ изглеждаха толкова приятни и сигурни. Прие поканата, без дори да се замисли, но почти веднага след това започна да съжбялява.

— Да, Джон, би било страхотно. Но не трябва да се бавя много, защото утре ми се налага да пътувам до Лондон.

Усети как той се усмихва в тъмнината.

— Ще видим какво ще се получи.

На първия етаж на къщата в Съмърсет алхимията от наркотици и екстази вече даваше своя ефект. Сградата беше стара и повечето от вътрешните стени бяха доста дебели, което гарантираше пълно изолиране на шума. Двойките и тройките, които се въртяха голи в леглата и направо долу по килимите, имаха малко нервни и неестествени движения, явно в резултат на наркотиците. Всички те бяха потънали в собствените си удоволствия и изобщо не се интересуваха от това, което ставаше в съседните помещения. Седнал в една стая с високи шкафове с книги по стените в края на коридора, дребният индиец с високо, вече оплешивяло чело си наля чаша лимонов сок, повдигна многозначително вежди и се засмя с отвращение.

— Животни.

Включи телевизионния екран срещу себе си, разделен на четири секции, за да се наблюдават едновременно три позиции навън, свързани с различните охранителни камери, а също и коридора между спалните. Черно-бялата картина от двора до къщата показваше, че там вече е съвсем празно, бе останала само една-единствена кола.

Неканените гости, за които бе предупреден, все още се намираха в изоставената пристройка.

Вратата се отвори и вътре влезе още един мъж във вечерен костюм, беше около четирийсет и пет годишен, с почти момчешко лице, без никакви бръчки по него. Той бе пристигнал първоначално в къщата като едно от „животните“ и направо не можеше да скрие неприязънта си към индиеца. Изглеждаше доста разтревожен.

— Все още ли са отвън, Анвар?

— Да, и двамата. Единият е онзи, който напоследък непрекъснато си навира носа навсякъде, частният детектив, работещ за адвокатката, поела защитата на Куин. — Лицето на Джеванджи се намиреше в сянка, но някаква лампа, поставена на ниска масичка наблизо, хвърляше светлина върху очите му. Те бяха присвити решително. — Този път обаче си е направил грешно сметката.

— Какво ще правим с тях, по дяволите?

— Ами ти какво предлагаш... министре? — Дребният мъж го изгледа подигравателно. — И без това двамата вече знаят достатъчно, но ако успеят да се промъкнат тази нощ вътре в къщата, без никой да им попречи, вече ще разполагат и с доказателства, които ще бъдат приети в съда.

Чарлс Ланг изглеждаше ужасен.

— Нима смяташ...

— Май не са ти особено здрави топките, а, Чарлс, както в метафоричен, така и във физическия смисъл на думата? — поклати глава Джеванджи. — Онзи с брадата е особено опасен, така че сме длъжни да го накараме да замълчи. А също и другият, който е с него. — Ланг го гледаше с още по-голям ужас. — Прибирай се вкъщи, Чарлс. Това не е работа за хора от твоята класа.

По-младият мъж се изчерви от яд.

— Не можеш да го направиш. Трябва да има някакъв друг начин. Всички ние ти плащаме солидни суми, за да ни осигуряваш удоволствия в приятна обстановка, а не да ни замесваш непрекъснато в разни убийства.

Индиецът отпи от чашата със сока си.

— Е, става дума само за една степен по-голямо престъпление. Ти вече и без това си нарушил закона за контрола над наркотиците. Някои

от останалите присъстващи тук тази вечер са погазили дори още по-строги закони.

— Е, ние двамата с Денис със сигурност не сме замесени в това. — Очите му бяха изпълнени с ужас, но все пак се опитваше да запази самообладание и да се прави на важен.

— Това едва ли ще ни помогне, Анвар. Щом е възникнал проблем, то ти би трябвало най-внимателно да проучиш къде е и временно да престанеш с тези сбирки. Веднага ще намеря Денис и двамата си тръгваме. Не бих искал повече да имам нищо общо с всичко това. Не съм стъпвал тук тази нощ и повече не разчитай да ни видиш на сбирките си.

— Очарователната лейди Денис май е доста заета с твоя ирански приятел, Чарлс. Не се съмнявам, че утре ще я измъчва ужасен махмурлук, а сигурно цяла седмица ще ходи като патица. — Джеванджи дори на практика му показва какво иска да каже, като се разходи със смешна походка из стаята. После се изсмя победоносно, след като видя с каква мъка по-младият мъж успява да обуздае гнева си. — Можеш веднага да се прибиращ вкъщи и да го забравиш. Да забравиш всичко — с изключение на простия факт, че ти си затънал в тази работа толкова дълбоко, колкото и аз самият. Така че ако се случи нещо с мен, ти също здравата ще пострадаш. Ще загубиш мястото си в парламента, ще бъдеш низвергнат и ще стигнеш дори до затвора — аутсайдер до края на живота си. Подготвяха ли ви случайно за подобно нещо в Чартърхаус? Бил ли си някога в затвора, Чарлс? Е, аз поне имам известен опит от прекараните три години в затвора в Амритсар — само че за мен няма да е особено трудно да потъна в индийската общност още преди да са те пипнали, момчето ми.

— Това е твърде рисковано — ти трябва направо да си полудял!

— Те пристигнаха тук като сервитьори и си тръгнаха заедно с останалите, нали така? Суит ще каже онова, което ние поискаме, в противен тучни криминалното му минало ще излезе наяве и тогава с бизнеса му ще бъде свършено. Госпожица Хоуп може би ще се досети какво се е случило — надявам се, че това достатъчно силно ще я ужаси — но никакви трупове няма да бъдат открити, никакви следи, никакво убийство. Няма да е за пръв път.

Ланг отново изглеждаше страшно уплашен.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Ти си мой приятел, Чарлс. Не се опитвай да ме предизвикаш. Забавляваш се чудесно вече повече от четири години, а сега върви на майната си и побързай да си осигуриш някакво алиби, за да си готов, когато скандалът избухне. Съществуването на групата бе разкрито, така че единственото нещо, което мога да ти предложа в момента, е малко време, за да се подготвиш.

Алисън се сви на канапето в удобната всекидневна на апартамента на Джон Форбс в едно от предградията, като отпиваше бавно от коняка си. Той бе хвърлил сакото си на един стол в ъгъла и поразхлаби вратовръзката си.

— Понякога ми се иска и аз да бях кандидатствал за пълни адвокатски права — започна бавно. И двамата бяха позамаяни от алкохола.

Тя се засмя, като посочи към старинното бюро, дебелия паркет и майсенския порцелан в отсрещния шкаф.

— Само един Господ знае защо би го искал, Джон — та ти се справяш чудесно и така.

— Да, но по този начин нямам възможност да се явявам в съда, там, където е най-напрегнато. Ето ти например не си останала просто юридически консултант.

— Да, но бях готова да се предам още преди да съм започнала както трябва. Идеята да следвам право не беше моя, а на татко. Той беше презвитериански свещеник и двамата с него бяхме много близки. Предполагам, защото бях единствената му дъщеря. Дори в началото ми се искаше самата аз да стана свещеник като него, можеш ли да си го представиш?

Форбс се усмихна мило.

— Той жив ли е още?

— О, да, вече е на повече от седемдесет, живее съвсем скромно в един старчески дом, но се държи. Мама почина преди десет години.

— Съжалявам.

— Животът ѝ беше хубав според мен. Но лично аз бях по-близка с татко и сигурно много ми се е искало да му доставя удоволствие. Проблемът е, че щом получих мястото в Оксфорд, нещата доста се измениха. В началото се чувствах като човек не на мястото си, после

си дадох сметка, че не съм по-лоша от тях — не изглеждах зле, взимах си всички изпити, можех да разсмея околните — така че скоро станах част от всичко там. Започнах да пиша в студентските списания, дори участвах в разни ревюта. Накрая направо не знаех каква ще стана след завършването, бях напълно обърквана — разкъсвана между нещо велико като политиката или журналистиката и желанието да захвърля всичко, да си стегна багажа и да поема към Катманду. Вече изобщо не знаех коя съм всъщност.

— И какво се случи?

— Е, все пак успях да се дипломирам, дори заех почетното второ място по успех във випуска, независимо че бях пропиляла толкова от времето си за какво ли не. След държавните изпити потеглих почти веднага за Италия с един приятел, с когото не съм се виждала от десет години, чудесно момче на име Ричард, който имаше някаква стара спортна кола и палатка... Доколкото си спомням, той се опитваше всяка нощ да ме прелъсти, но аз бях потънала в такива безкрайни съмнения — включително и по отношение на него самия — че сигурно е било ужасно. Трябваша ни цели часове, за да разпънем проклетата палатка и като че ли непрекъснато ни се налагаше да го правим по време на дъжд или в гъста планинска мъгла. — Тя се засмя при спомена за всичко преживяно тогава, а и конякът май бе започнал да я хваща. — Всичко беше направо отвратително, но вината не беше негова. Всъщност него много го биваше. Една нощ бяхме разпънали палатката край някакво езеро, но аз изобщо не можех да заспя. Излязох навън и внезапно осъзнах нещо, което явно е било съвсем очевидно. Разбрах, че просто не съм скроена по начин, който да ми позволи да работя само като юридически консултант, че ако поема по този път, със сигурност ще бъда нещастна и разочарована.

— И така взе решението?

— Ами да. Реших да опитам да получа пълни адвокатски права, ако ме одобрят. Шотландското в мен ми подсказваше, че трябва да се науча сама да си изкарвам прехраната, точно така и стана. Ами ти?

— О, аз просто разнасях разни стоки, след като напуснах училище на шестнадесет. Трябваше да започна някаква работа и това бе единствената ми възможност, помогна ми баща ми, който работеше на гарата. Но тя ми харесваше — е, не можех така да променя света, но кой ли пък успява да го направи? Поне помагаш на хората, когато се

нуждаят от това. — Той напълни отново чашите с коняк и я прегърна. Когато я целуна по устата, тя сама се учуди, че отвърна на целувката му, но след това се отдръпна лекичко, като остави ръката му да лежи върху гърдата ѝ, докато той сам я отмести и ѝ се усмихна въпросително. — Ти си толкова красива, Алисън.

Двамата се изправиха и той отново я целуна някак доста плахо, като я прегърна с едната си ръка през рамото. Но Алисън се отдръпна, когато усети как другата му ръка се спуска надолу към хълбоците ѝ и как я притиска към себе си.

Не би могло да се каже, че това бе кой знае какъв опит за близост, но все пак тя се чувстваше ужасно, когато отстъпи назад.

— Благодаря ти, Джон. Беше прекрасна вечер, много мило от твоя страна, че реши да ме поканиш. Но вече трябва да се прибирам, ще се обадя да повикам такси.

— Наистина ли трябва, Алисън? — попита той, като я изгледа объркано. — Бих искал да останеш, много бих искал...

— Не, Джон, трябва да вървя.

В таксито изпита облекчение, че все пак като че ли бяха успели да се разделят като приятели. Джон не беше някакъв хищник. Беше си съвсем приличен, сърдечен човек и със сигурност се чувстваше доста самотен, принуден сам да отглежда двете си дъщери. Освен това му беше благодарна, защото прекараната вечер с друг мъж я бе научила на нещо. Тя ѝ показва колко много се нуждае от Джордж — от грубия и нежен Джордж, този диамант, маскирал се като къс не особено ценна руда. Тя се засмя на себе си: просто не можеше да си представи тромавия Джордж в ролята на сервитьор. Надяваше се, че е добре в онази бандитска компания. Да, със сигурност щеше да е добре, той умееше да се грижи за себе си.

Малко преди полунощ Джордж кимна към Дугъл.

— Време е да тръгваме — каза му тихо той.

Другият мъж бе застанал в ъгъла и правеше разни движения с ръце и крака, за да се разсъни.

— Добре. Значи искаш да разбереш дали Джеванджи е тук, нали? Да открием нещо за него и за Ланг? Ще ти трябват и доказателства за снабдяване с наркотици, прав ли съм?

— В общи линии. Ние вече видяхме семейство Ланг, така че можем да потвърдим, че са присъствали, но ако разполагаме с тяхна снимка или със снимка на Джеванджи, това доста би ни помогнало. Предполагам, че ще успееш да ги направиш, скрит в храстите пред къщата, верандата е осветена.

— Може би ще е най-добре ти да направиш една обиколка преди това, да видим какво ще чуеш от стаите. — Той се засмя в тъмнината.

— Не се разсейвай много-много. Ще те чакам тук, докато се върнеш.

— Джордж кимна отново и тръгна към изхода. Спря се за миг на вратата и Дугъл му пошепна: — Късмет, приятел.

Вратата се отвори съвсем безшумно, тъй като преди това бяха смазали пантите, и Джордж пристъпи внимателно навън.

Веднага усети, че нещо не е наред. Като се взираше напред, забеляза очертанията на някакви фигури, които бавно се придвижваха към него изпод арката, проблесна и металната повърхност на пистолет. Изруга тихичко, защото в миг осъзна, че вратата на изоставената постройка бе все още отворена и Дугъл бе зад него. Ярка светлина от прожектор ги заслепи. Сякаш се включи охранителната система и търсещият лъч бавно обхождаше цялото пространство наоколо. Джордж отстъпи назад, като покри с ръка очите си.

— Останете на мястото си! — изгърмя мъжки глас. — Вдигнете ръце над главата си! Заобиколени сте от всички страни, мръсни копелета. Правете, каквото ви се казва, или с вас е свършено. — Сякаш на да ги убеди, че не се шегува, човекът отсреща изстреля един

куршум. Двамата замръзнаха на местата си. Взирайки се напред, Джордж си даде сметка, че светлината всъщност идваше от силните фарове на голяма кола.

Три души се приближиха към тях, всичките бяха яки мъже, в тъмни костюми, с маски на главите. Джордж усети как мускулите му се напрегнаха. Изобщо не се безпокояха, че шумът от изстрелите може да разбуди някого наоколо, значи се намираха на доста изолирано място.

— Не смъквайте ръце от главите си, така, сега тръгнете бавно към светлината. — Гласът беше доста обигран, явно този тип не беше дилетант. — Бавно, съвсем бавно. Ако се опитате да се правите на умни, веднага ще ви простреляме в краката. — Чу се нисък, заплашителен смях. — А след това и в корема...

Джордж се подчини, тръгна внимателно напред, като опипваше с крак камъчетата по алеята, за да не би случайно да се спъне и да политне, което те да сметнат за опит да избяга. Взираше се пред себе си и се опитваше да види колко още хора се криеха зад колата. Ярката светлина от фаровете все още го заслепяваше, но независимо от това му се стори, че различава още две фигури. Значи бяха общо петима. Сложна работа, а и Дугъл, който се придвижваше бавно от дясната му страна, дишаше тежко, явно все още беше паникьосан. Ама че отвратителна работа.

В двора беше студено като в гроб. При движението си те хвърляха променящи се сенки върху стените на къщата. Луната едва-едва се показваше през облаците, но все пак светлината от нея бе достатъчна, за да може Джордж да забележи, че входната врата, извита като арка, е отворена и всичко е готово, за да поемат бързо навън. Вече достигна колата; беше мерцедес.

— Спри тук — разпореди гласът. — Застани с лице към колата, с прибрани крака и постави ръцете си на гърба.

Значи се готвеха да му завържат ръцете. Преди да успее да реагира, Джордж чу вик и рязко се обърна, за да види, че Дугъл се опитва да избяга. Беше се измъкнал извън обсега на светлината на фаровете и бързо се отдалечаваше към вратата. Явно доста ги бе изненадал с действията си. Петимата мъже стояха като заковани на местата си, напълно объркани. Всичко беше като в сцена от ням черно-бял филм. После те се опомниха и един от тях се хвърли към Дугъл,

който веднага му нанесе силен удар с юмрук, а после се извъртя бързо и го ритна в слабините. Чу се вик и мъжът се изтърколи на земята, като притискаше с ръце слабините си. Един от останалите се хвърли да му помага, но се спъна и също падна на земята.

Дугъл се втурна бързо напред, към арката, която щеше да го отведе далеч, на безопасно място. Шумът от бързите му стъпки отекваше между стените на къщата. Когато Джордж се опомни, навсякъде наоколо се чуваха викове, след което видя как четиримата мъже се затичаха след беглеца. Единият от тях се спря, вдигна пистолета си и почти веднага се чу изстрел. Куршумът рикошира от стената, явно не бе попаднал в целта. Джордж си даде сметка, че колата все още стои там, празна, насочена право към входната врата. Неочаквано се освободи напълно от страха си. Никой не забеляза как се свлече на колене, отвори вратата и се мушна бавно на шофьорското място. Ключовете бяха на таблото. Освободи ръчната спирачка, пое си дълбоко въздух и включи на първа скорост, като притискаше с крак съединителя.

Тръгна точно в най-подходящия момент, след като се чуха нови четири изстрела. Включи на автопилот и бързо вдигна крак от съединителя. Моторът изръмжа и колата рязко пое към края на двора. Дугъл бе изчезнал. Четиримата мъже, които го преследваха, бяха точно на входната врата. Джордж насочи мерцедеса право към тях и чу яростните им ругатни, докато те се опитваха да отскочат встрани от пътя му. Нещо като че се закачи на колата, последва нов писък. А след това вече бе навън, гумите лекичко подскачаха по покрития с чакъл път. Намали и се огледа за Дугъл, но от него нямаше и следа. Не се виждаше жива душа наоколо, макар че светлините от къщата достигаха дотук и сравнително добре осветяваха наоколо.

Последва нова стрелба по колата, задното стъкло се счупи с трясък. Един от куршумите се заби в предната броня и Джордж усети, че някакво отхвъркнало парченце от нея разряза лицето му. Нямаше никакъв избор, трябваше да продължи напред, да потърси помощ и едва след това да се върне за Дугъл. Увеличи скоростта, като лъкатушеше наляво и надясно по пътя, така че да се спаси, ако се опитваха да стрелят отново по гумите на колата. Зави по някакво отклонение, което преминаваше покрай желязна ограда, отделяща частен участък от полето наоколо, после продължаваше под свода на

високи дървета от двете му страни. Две гранитни колони маркираха включването в главния път. Джордж рязко натисна спирачката, но наоколо не се виждаха никакви други коли. Нямаше представа къде се намира, нито каква посока трябва да поеме, но зави наляво.

На около километър зад него Дугъл повдигна леко глава от канавката, в която бе паднал, докато се опитваше да се отдалечи от къщата. Преследвачите му като че ли се бяха върнали в двора. Изправи се бавно, почувства силна болка в глезена на левия крак, явно го бе наранил при падането в канавката. Започна да се придвижва куцукайки към дърветата.

Неочаквано чу викове, втора кола се измъкна от двора на къщата и фаровете ѝ започнаха да осветяват пространството точно в неговата посока. Когато светлината достигна до него, изпадна в паника и се опита да избяга, независимо от ужасната болка в крака. Клатушкаше се отчаяно насам-натам като пиян. Първият куршум го улучи в рамото, прониза го като остър нож още преди да бе чул изстрела. Следващият попадна в долната част на гърба му. Извика от силната болка, свлече се на земята и загуби съзнание.

Джордж караше бързо по селския път, край него изскачаха и бързо изчезваха осветените от луната дървета, които като че ли го поздравяваха, сякаш бе участник в спортно състезание. Надяваше се, че Дугъл все пак е намерил някое местенце, където да се скрие. След десетина минути осъзна, че всъщност никой не го преследва. Отново се намираще в заспалия Съмърсет, беше сам на пустия път в един през нощта. Лисица изскочи пред светлините на фаровете му и той намали скоростта, за да ѝ даде възможност да се шмугне в храстите встрани.

Малкият град доста го изненада. Достигна го след около половин час. Тъмните полета и горички изведнъж преминаха в редици от къщи, а встрани от пътя се виждаха и други помощни постройки. После попадна на улица със съвсем познати надписи: „Храни“, „Обувки“, „Мидланд Банк“. Площадчето в центъра бе осветено с модерни натриев лампи. Наоколо се виждаха няколко паркирани коли, но нямаше никакви хора. Полицейският участък също се намираще на площада. Когато намали пред него, забеляза, че е заключен. Една табела на вратата приканваше при необходимост да се използва

телефонът зад стъклената преграда на стената. За негова най-голяма изненада, щом вдигна слушалката, веднага чу в отговор женски глас. Патрулната кола пристигна след около петнайсет минути.

Един полицай се измъкна от мястото до шофьора, като набързо намести фуражката на главата си.

— Какъв е проблемът, сър? — попита с тон, с който сякаш искаше да му подсказе, че не би трябвало да има такъв, а ако наистина се е случило нещо, вината за това е на Джордж.

Джордж му описа набързо ситуацията, като накрая каза:

— Трябва веднага да се върнем, за да видим какво е станало с партньора ми. Предполагам, че той е в опасност. Може би дори вече е мъртъв.

— Май доста сме пийнали, а, сър? — Отегчението и неприязънта на полицая бяха направо прозрачни, докато се върна обратно до колата, за да вземе бележника си. — Претърпели сте инцидент, нали? Виждам, че колата ви е повредена.

— Не, изобщо не съм пил, а стъклото беше счупено от куршумите — става дума за нещо изключително сериозно — въпрос на живот и смърт е, така че веднага трябва да се върнем обратно.

— Разбира се, сър. Мога ли да видя шофьорската ви книжка?

— Не я нося със себе си. — Джордж съзнателно бе оставил всички документи с истинското си име вкъщи. — За бога, полицай, чухте ли какво ви казах?

— А документ с номера на осигуровката ви?

— И той не е у мен. Това изобщо не е моята кола.

— И кой тогава е собственикът, сър?

— Нямам представа.

— Значи сте я откраднали?

— Разбира се, че не — ще ви обясня всичко по пътя. Вижте, позвъних за помощ, наистина имам нужда от това, не можем да стоим тук цяла нощ и да си говорим!

Полицаят освети с фенерчето си регистрационния номер на мерцедеса.

— Твърде нов е, застраховката ще бъде голяма. — Започна да пише нещо старателно в бележника си и след това откъсна една бланка. — Представете шофьорската си книжка и документа с номера на осигуровката си в това полицейско управление в рамките на седем

дни. — После се обърна и посегна за нещо в полицейската кола. — А сега, след като твърдите, че не сте пили, сигурно няма да имате нищо против да проверим, нали, сър? — Държеше в ръката си плоска черна кутия със светеща зелена лампичка, насочваща към пластмасова тръба. — Духнете тук, моля.

Джордж с недоумение погледна към уреда за тестване за алкохол, като едва се сдържаше да не удари този идиот. Но това би довело само до допълнителна загуба на време, а и сигурно щяха да го арестуват за нападение на полицаи. Стисна юмруци в джобовете си, въздъхна и духна в тръбата. Полицаят провери цвета на лампичката. Беше разочарован.

— Май не го направихте както трябва. Не можете ли да духнете по-силно? Опитайте отново.

Джордж духна втори път в тръбата, направи го толкова силно, колкото можеше. Ченгето отново започна да се взира за промяна в цвета на лампичката. Едва след пет минути се предаде, но си личеше, че е доста ядосан.

— Много добре, сър. Няма да се наложи да ви задържам — заяви през стиснати зъби и понечи да се върне в колата си.

— Обадох ви се, за да ви съобщя за опит за убийство — започна уж съвсем спокойно Джордж, но постепенно повиши тон. — Да не би да сте забравили?

Полицаят не се и опита да се извини.

— Нима говорите сериозно? Смятах, че сте го измислили само за да отклоните вниманието от собствените си нарушения.

Джордж направи крачка напред и се надвеси над него, раменете му направо се тресяха от гняв.

— Какво си си помислил? Слушай, глупав дребосък, аз съм пълноправен частен детектив, който работи по случай, разследван лично от шефа на полицията в Бристол Манинг. Ако просто бях нарушил правилата, смяташ ли преди всичко, че щях да тръгна да ти се обаждам по телефона? Надолу по пътя попаднах на някакви платени злодеи. В една от къщите там през цялата нощ се вземат наркотици, прави се секс с деца и Господ знае още какво. Може би един човек вече е бил убит. Говорим за сериозни престъпления. Така че ще престанеш ли да го увърташ и ще се заемеш ли най-накрая с онова, за което ти

плащат? Ясно ли се изразих? — извика накрая Джордж и някакъв прозорец на отсрещната сграда се отвори.

— Ние се опитваме да спим тук, за бога — извика ядосан мъжки глас.

— Добре, де, добре — опита се да го успокои полицаят. — И моля да внимавате какви ги говорите — няма смисъл да крещите толкова силно. Знаете, че бих могъл да ви задържа за нарушаване на реда и обида на полицай. „Господи — помисли си Джордж, — няма да мога да се въздържа и ще убия това копеле.“ — Но все пак ще отидем и ще погледнем, след като смятате, че е толкова важно. Надявам се, че няма да се окаже само губене на време. Това също е нарушение, нали знаете?

— Тези мъже са въоръжени. Няма ли да извикате още помощ?

— Първо ще огледаме обстановката, сър. Мога да се обадя по радиостанцията и да поискам помощ.

Този човек явно не му вярваше.

Пое заедно с двамата полицаи, седнал отзад в колата им, като с мъка се опитваше да ги ориентира накъде да вървят, тъй като не познаваше пътищата наоколо. Първоначално пропусна отклонението и скоро стигнаха пред вратата на друга голяма къща. Разбра грешката си, когато продължиха до някакво село, което не бе забелязал, докато бягаше.

— Съжалявам, бихте ли завили обратно?

Полицаят, който вече се бе превърнал в негов враг, само изсъска през зъби:

— След като се налага. Но това е направо смешно.

Шофьорът не бе казал нито дума досега, този път отново замълча и рязко направи обратен завой на някакъв празен паркинг пред ресторант в центъра на селцето, след което потегли с такава скорост, че Джордж усети как раменете му се залепиха за седалката. Този път забележа къде трябва да завият и само след около пет минути достигнаха малката алейка с гранитните колони от двете страни. Преди да успее да предложи да спрат тук и да продължат пеша, шофьорът зави по алейката и отново пое с висока скорост, моторът бучеше, а фаровете осветяваха силно всичко наоколо. Нима тези двама глупаци никога не се бяха сблъскали с истинско престъпление? Да не би да искаха да ги застрелят?

Оказа се обаче, че никакви предохранителни мерки не са необходими. След като се измъкнаха от обградената с дървета алея, пред тях се появи съвсем тъмна къща, осветявана единствено от лунната светлина. На фона на бялата фасада ярко се открояваха някакви тъмни петна, което я правеше да прилича на огромен череп. Всъщност Джордж скоро осъзна, че тъмните петна бяха спуснатите върху прозорците кепенци. Входната врата към двора беше затворена. Когато стигнаха с колата до нея, той слезе заедно с ядосаното ченге, двамата се опитаха да я отворят, но тя явно бе заключена. Заобиколиха около терасата в предната част на къщата, като се подхлъзнаха няколко пъти по влажната трева, после минаха откъм задната част. Навсякъде цареше пълна тишина. Фенерчето на полицая освети отзад някаква дървена врата върху тухлената ограда. Когато я отвори, в миг се озоваха в открита кухня, която като че се простираше на огромно пространство.

Побързаха отново да се върнат отпред.

— Тук няма никого, сър. Никакви признаци за онази оргия, за която преди малко ми разказахте. Не виждам и следа от вашия приятел, ако той наистина е съществувал.

Джордж погледна часовника си. Беше все още само два часът след полунощ.

— Само преди два часа бяха тук.

— Така твърдите вие. Смятам, че ще се наложи да отидем до най-близкия участък, за да подготвим доклад по случая, не възразявате, нали?

На около двайсетина километра на запад двама мъже влачеха някакъв товар към шахтата на изоставен рудник. Колата им беше паркирана малко встрани над тях. Бяха пъхнали тялото на Дугъл в торба и побързаха да го пуснат в една от шахтите между скалите. В момента, в който стигнаха обратно при колата си, се чу приглушен тътен, след като експлозивът, който бяха поставили, избухна и скални късове затрупаха шахтата. Когато човек погледнеше нататък, се виждаше само купчина камъни и пръст. Никой не би могъл да го открие тук.

Рано на следващата сутрин Алисън взе влака от Темпъл Мийдс до Падингтън. Беше опитала да се свърже с Джордж, преди да тръгне, но се включваше телефонният секретар. Сигурно още спеше, след като се бе върнал късно от купона.

Не бързаше кой знае колко, така че взе автобус номер 23 от гарата за Флийт Стрийт. Всичко си беше точно както в добрите стари времена. Преди няколко седмици бе отправила максималния възможен брой запитвания за Джеванджи: към бивши колеги адвокати за евентуални предишни съдебни дела, в които е замесено името му, както и към журналисти и добри души от Емиграционните служби, които бяха готови да помогнат. Получи обаждане от едно място, но източникът на информация настояваше да му се плати, преди да представи доклада си.

Срещна се с него в кръчмата „Джордж“, почти срещу съдебната палата в Странд. Беше прилично облечен мъж, трийсетгодишен, с рано прошарена коса. Изисканото му спортно сако от туид изглеждаше малко необичайно на фона на поизносеното облекло на отбиващите се обикновено тук юридически консултанти и адвокати, свалили перуките си, но все още с белите си яки.

— Госпожице Хоуп? Мога ли да ви предложа едно питие?

Тя погледна към тълпата около бара.

— Благодаря, но може би ще е по-добре да го отложим за малко по-късно, а? Защо не отидем на някое по-тихо място и там да поговорим?

— Разбира се. Не съм очаквал, че тук ще има толкова много хора. Може би днес се гледа някое важно дело.

Двамата пресякоха Странд и поеха по алеята, а след това покрай задната страна на викторианската сграда, където се помещаваше британското правосъдие: една неефективна, старомодна и труднодостъпна постройка, точно като самата система. В Линкълн Ин Фийлдс той й посочи една пейка, беше близо до Тармак Скуеър, там,

където служителките от офисите наоколо излизаха, за да подишат чист въздух през обедната си почивка.

— Разполагам с онова, от което се интересувате — обърна се той към нея и се засмя.

— Отлично! — извика Алисън, но макар че не искаше да го обижда, все пак се поинтересува да чуе нещо по-конкретно, преди да му даде плика с исканата от него сума, която беше в банкноти, не в чек, точно според искането му. — Учудвам се, че сте го постигнали.

Той само сви рамене.

— Отдавна се занимавам с тази дейност, не забравяйте това. Разполагам с цяла мрежа от местни адвокати, а и самият аз ходя доста често там. — Той се усмихна отново. — Освен това си имам моите професионални тайни.

Джей Еф Кънингам — дори да имаше някакво цяло първо име, нито Алисън, нито който и да е друг бе чул някога то да се използва — беше правен консултант по въпросите на имиграцията, работеше за голяма юридическа фирма в Ийст Енд. Не беше адвокат, но имаше магистърска степен по хинди, така че му се плащаше, за да осигури необходимите доказателства, които се изискваха от властите, за да се вземат съответни решения по искове за политическо убежище, а също за получаване на разрешително за престой на предполагаеми съпрузи, съпруги, деца от Пакистан, Индия, Бангладеш и Шри Ланка. Това бе работа, за съществуването на която човек дори не подозираше. Тя обаче носеше на Кънингам не по-малко от петдесет хиляди лири годишно. През последните десет години имиграцията от по-бедните части на света се бе превърнала в истинска индустрия.

— Джеванджи труден случай ли беше?

Кънингам се загледа по врабчетата, които бързо долетяха отнякъде и започнаха да подскачат около краката му в очакване да получат някоя и друга трохичка.

— Съжалявам, мъници, но днес съм забравил да ви донеса хляб. Труден ли? Не. Не и след като успях да открия истинския му произход. Защото той съвсем не е от Пакистан и изобщо не е роден в Лахор.

— Така ли? Но той вече години наред твърди пред всекиго в Бристол, че идва точно от там.

— Възможно е, но явно лъже. Роден е в Пенджаб. Той е сикх.

— Но ме носи тюрбан и никога не е споменавал дори за Пенджаб?

— Е, не всички го правят. — Посегна към джоба си и измъкна дебел книжен плик оттам. — Всичко съм описал в доклада си, Джеванджи е наистина интересна фигура. Не е правил никакви нарушения. Освен това е един от главните спонсори на ХФО.

— ХФО ли? Какво е това?

— Хиндуиски фронт за освобождение. Това е движение, което се бори за отделна сикхска държава в Пенджаб — може би сте чували за това?

— Съвсем малко.

Кънингам поклати тъжно глава.

— Не знам защо очаквам, че всеки срещнат би трябвало да се интересува от нещата, с които лично аз се занимавам. В северозападната част на Индия цари непрекъснато напрежение още от момента на разделението на страната. Граничните щати Джаму и Кашмир постоянно са обект на разпри между Индия и Пакистан, заради тях вече са се водили няколко войни. В същото време точно на юг сикхите започнаха кампания за отделянето на Пенджаб. ХФО е сериозна политическа и терористична организация, ползва се с широка подкрепа сред населението и не се спира дори пред насилия. Спомняте ли си за обсадата на Златния храм в Амритсар? Ужасна работа, индийските войски стреляха по свещения сикхски храм и десетки сикхски фанатици бяха затрупани под развалините му. Това доведе до убийството на госпожа Ганди. Напрежението там непрекъснато ескалира и дори си мисля, че може би след време ще успеят да се отделят в своя държава.

— И каква по-точно е ролята на Джеванджи във всичко това?

— Той осигурява парите за оръжия и експлозиви. Помага на изгнаниците тук, прави всичко възможно снимките със зверствата срещу сикхи в Индия да стигнат до Амнести Интернешънъл и до пресата.

— Значи се занимава с всичко това? Сигурен ли сте? В Бристол го смятат единствено за снабдител на наркотици.

— Би трябвало да прочетете внимателно доклада ми, госпожице Хоуп. Искате ли го или не?

Алисън веднага кимна с глава.

— Разбира се. — Подаде му плика с парите и взе от него този с доклада. — И според вас Джеванджи е на страната на ангелите?

— Той е бил в Амритсар. В момента е един от отвъдокеанските герои на движението.

— Просто не разбирам. Та този човек е замесен в търговия с наркотици, вероятно и в незаконен трафик на оръжие, той е истински престъпник.

Кънингам се засмя.

— Но в същото време би могъл и да е герой. Там, откъдето идвам, с много хора е точно така. — За пръв път долови следи от ълстърски акцент в говора му. — Намерил е начин да печели доста пари в Бристол, не се и съмнявам, че се отнася с презрение към клиентите си, докато в същото време трупа печалба от тях, а привързаността му към каузата на сикхите е съвсем искрена — точно за тях отиват и по-голямата част от спечелените пари. Той е престъпник, който в същото време вярва в нещо. Ако търгува с оръжия, не се съмнявам, че го прави също заради приятелите си в Индия.

— И какво е истинското му име — имам предвид сикхското му име?

— Гуржи Сингх.

— Но той практикува под името Джеванджи? Вероятно е използвал същото име и по време на следването си.

— Госпожице Хоуп, този човек е бил свързан с Хиндуисткия фронт за освобождение през целия си съзнателен живот — малко рязко заяви събеседникът ѝ и я изгледа косо, сякаш за да ѝ подсказже, че не обича да обяснява едно и също нещо по два пъти. — В младежките си години се е бил с партизаните, участвал е в нападения и атентати след разделянето на страната — той е един от лидерите на движението. Но бил заловен от властите и осъден на смърт чрез обесване. Бил освободен след дръзко нападение над затвора, избягал от Амритсар и започнал да учи медицина в Пакистан под ново име — точно тогава е измислил това Джеванджи, което изобщо не е сикхско име. Оттогава непрекъснато живее в чужбина, през повечето време в Англия. Но съм сигурен, че рано или късно ще се върне в родината си.

Алисън се загледа в младите жени, които се раздвижваха, като играеха федербал през обедната си почивка. Някои хора си имаха

толкова приятен живот.

— Благодаря ви, господин Кънингам. Опасявам се, че тази информация доста разбърка понятията и представите ми. До този момент бях убедена, че си имам работа с най-обикновен убиец, а сега разбирам, че всичко е доста по-сложно, и се чувствам някак си неловко.

Кънингам се изправи.

— Съжалявам, но моята задача бе просто да ви предоставя фактите. — Той се поколеба за миг. — Вижте, сигурен съм, че няма защо да ви предупреждавам, но все пак бъдете много внимателна. Джеванджи може и да е герой в Пенджаб, но със сигурност е доста опасен, особено ако някой се опита да застане на пътя му.

Алисън си спомни как се бе свлякла на стълбите пред дома си в Крифтън, обляна от топлината от избухналата си кола.

— Да, знам.

Позвъни на управата на затвора от външен телефон в Олдуич, за да ги предупреди за посещението си. Вече нямаше кой знае колко време до процеса. Бе оставила колата си паркирана на Темпъл Мийдс, така че веднага щом се върна в Бристол, се качи в нея и пое към затвора. Наложил се да чака в стаята за свиждания около четвърт час, докато доведат Куин.

— Как си, Джеф?

— Как бих могъл да съм, по дяволите? Както и всички останали, аз също започвам да вярвам, че Том и Джес наистина са мъртви. Така че вече едва ли има нещо, което би ме заинтересувало. А иначе храната е отвратителна и не си падам особено по хората, с които се налага да се срещам, дори и рядко.

— Добре, Джеф, добре. Напълно те разбирам. Но процесът е само след няколко дни, а аз все още тичам, за да събирам данни, необходими за сглобяването на цялата история. — Алисън седна срещу него. — Искаш ли да чуеш докъде съм стигнала? — Той сви с безразличие рамене. — Както вече ти споменах и преди, през последните една-две години Ники е ходила на някакви сбирки заедно с вашата съседка, госпожа Сейърс. Това са били купони, посещавани от

известни хора с добро материално положение. На тях се е развихрял щур секс, предлагали са се наркотици.

— Да, вече ми разказа за това — кимна Куин.

Тя въздъхна уморено.

— Да, Джеф, казах ти, а ти твърдеше, че не си имал представа за това. Затова пък госпожа Сейърс е била толкова наясно, че след като разговаряхме с нея, най-неочаквано се самоуби. — Алисън млъкна и вдигна глава към него, но не забеляза никаква реакция. — Добре, Джеф, май твърде много от вашите съседи в добрия стар Абътс Лейг са склонни към самоубийства, нали? Права ли съм? Посягат непрекъснато на живота си. — Тя го погледна изпитателно и повиши глас: — Е? Така ли е?

— Не, разбира се — измърмори в отговор той. Явно отново бе започнал да изпада в депресия. — Но истината е, че почти не познавах тази госпожа Сейърс. Нямах представа къде ходи Ники и с какво точно се занимава.

— Не знаеше ли, че има връзка с Чарлс Ланг, член на парламента и бивш министър?

— Предполагах, че може да се е захванала с някого, но не бях и чувал за Чарлс Ланг, преди ти да ми кажеш за него.

— Добре — въздъхна Алисън. — Вярвам ти. Що се отнася до Ланг, Сейърс и Джеванджи, разбирам, че не би могъл да даваш показания за хора, които изобщо не си познавал. Съвсем ясно е каква е истината. Джеванджи се занимава с незаконна търговия с наркотици и секс с малолетни, смятал е, че Ники става опасна за него, и е започнал да ви изнудва и двамата. Бих могла да му изпратя официална призовка и да накарам това копеле да свидетелства в съда под клетва. Бих могла да призова също и Чарлс Ланг, и призрачната му съпруга, която, както ми обясниха, е като истинска гърмяща змия, дори и без някой да я е раздразнил.

— И ще дойдат ли?

— Това не е най-добрият начин за организиране на процеса, но са длъжни да дойдат, ако не искат да попаднат в затвора за възпрепятстване на правосъдието. Друг е въпросът какво точно ще кажат в съда, но това ще е мой проблем. Все пак трябва да знам всички отговори, преди да започна да задавам въпросите.

Когато се приближи към колата си, след като излезе от затвора, чу, че телефонът звънеше. Минаваше вече седем вечерта и ужасно ѝ се искаше да се прибере вкъщи и да вдигне високо краката си. Отвори бързо вратата и вдигна слушалката.

— Алисън Хоуп.

— Джордж е, скъпа. Можеш ли да дойдеш и да платиш гаранцията ми, за да ме освободиш? Цял ден вися в централния затвор — арестуваха ме за пропиляване на времето на полицията.

Работникът, нает заедно с неколцина други за разчистване на старата постройка, бе облечен по традиционния начин. Тениската му бе с едър надпис отпред „Искаш ли едно бързо?“, а джинсите му бяха един размер по-малки от необходимото. Затова всеки път, когато се наведеше, те се смъкваха и оголваха мускулестите му хълбоци. Сградата, която трябваше да разрушат, преди е била бензиностанция. Беше изградена само преди осем години, но в момента не работеше поради банкрута на собственика ѝ. Решено бе на нейно място да се построят пет къщи, но това си беше доста рисковано. Нищо чудно при тази рецесия и техният собственик скоро да обяви фалит. И тогава този дяволски терен можеше да си остане пуст доста време.

Но за Найджъл това беше без значение. Работеше като докер на пристанището в Ейвънмаунт, точно от другата страна на пътя, преди да го уволнят наскоро. Беше доволен, че намери тази работа за шест лири на час. Вече бяха съборили всичко над земята, като старателно подредиха здравите тухли на една купчина, а четвъртитите блокчета, от които бе изградена бензиностанцията — на друга. В момента разбиваха циментовия под на новата автомивка. Лично бе наблюдавал как някакви други типове работиха здраво преди по-малко от година, за да я построят. Дори за Найдж, който рядко прочиташе повече от спортната страница във вестника, това наистина изглеждаше доста глупаво.

Избърса с ръка потното си чело. Беше отвратително с този невъобразим прах наоколо. Тери направи с машината още една дупка в циментовия под и той се пропука. Найджъл тъкмо бе вдигнал кирката, за да продължи да разширява отвора, когато замръзна на мястото си. Лицето му силно пребледня.

— Тери, какво е това, по дяволите? — извика, като посочи към току-що отворилата се дупка.

Тери се наведе и започна да разчиства по-дребните камъчета.

— Господи! — погледна изнервено нагоре. — Та това е човешка ръка.

Като поразчистиха, вече ясно се виждаше, че това бе лява ръка, доста добре запазена в бетона, макар и счупена на няколко места, докато са разбивали отгоре. Цялата повърхност бе раздробена, така че не бе трудно да се открият и други части, достатъчни, за да не остава никакво съмнение, че в бетона е бил зазидан висок мъж, облечен в панталони и синкава горна дреха. Когато стигнаха до лицето, Найджъл се спря, а Тери отиде да потърси телефон.

Джордж беше разпитван за втори път от Манинг, но не в кабинета му, а в голата стая за срещи в централния затвор. На разговора присъстваше и една жена полицейски инспектор, на име Кързън. Разпитът се водеше в обстановка на ледена вежливост, всяка дума се записваше, но веднага се виждаше, че Манинг се отнася враждебно и скептично към онова, което чуваше. Той се облегна назад в стола си, като потропваше с молива по масата пред себе си и гледаше изпитателно Джордж.

— Вижте, господин Кристиянсен, ние с вас сме заети хора; вие си имате работа, аз — също. Сигурен съм, че се стараете да постигнете най-доброто за клиента си, но в какво всъщност се опитвате да ме накарате да повярвам? Твърдите, че в Хамонд Хаус е имало някаква оргия от римски тип, но когато моите полицаи са дошли до къщата заедно с вас, се е оказало, че тя е била празна и заключена. След проверката става ясно, че къщата е собственост на един тръст с регистрация на британските Вирджински острови. Обзаведена е само частично и е била давана под наем допреди три години, но след това наемателите са напуснали и оттогава е необитаема. Обявена е за продан. Вярвам на всички тези данни, тъй като съм ги проверил лично. Това са наистина реални факти. А вашите твърдения са такива, че просто не мога да им повярвам, защото не разполагате с никакви — повтарям, с абсолютно никакви — доказателства за тях.

— Не бих ви разказвал нещо, ако не съм напълно сигурен в истинността му.

Манинг си запали пура, като издуха гъстия дим към тавана.

— Но вие твърдите, че един бивш държавен министър и изтъкнат лекар в града, ако се спрем само на тях двамата, се занимават с търговия с наркотици, като ги използват преди всичко за разпалване на сексуални страсти. И всичко това се предлага на една подбрана група от богати хора? Нали такава е в общи линии обвинението ви?

— Да. Освен това смятам, че Джеванджи и Ланг са замесени също така в нелегална търговия с оръжия. Те са се опасявали, че Ники Куин може да разкаже за деянията им и затова са я убили, като са подредили нещата по такъв начин, че обвиненията да паднат върху съпруга ѝ.

— Глупости, пълни глупости! — с отвращение извика Манинг. — Куин я е убил. И това е напълно логично. — Той вдигна очи, когато вратата се отвори и в стаята влезе една жена полицай, която му донесе някаква бележка. След като я прочете, Манинг веднага скочи и излезе навън.

Минаха петнайсетина минути, през които на Джордж не му оставаше нищо друго, освен да зяпа в стените. Кързън го наблюдаваше мълчаливо, а освен това още двама полицаи влязоха и застанаха до вратата, сякаш се опасяваха, че може да нападне полицейската инспекторка или да се опита да избяга. Когато Манинг се върна, на лицето му се забелязваше лека усмивка. Той се спря и изгледа изпитателно Джордж.

— Добре, господин Кристиянсен, вашата приятелка пристигна да ви спасява. Беше наистина доста убедителна — бихме могли да отправим срещу вас обвинение за губене времето на полицията, но няма да го направим. Можете да си вървите.

Джордж се изправи.

— Благодаря ви, господин началник.

— Просто тръгвайте, преди да съм променил решението си — подкани го Манинг, а когато Джордж стигна до вратата, извика след него: — Кажете на госпожица Хоуп, че днес следобед работници, разрушаващи някаква бензиностанция в Ейвънмаунт, са открили тялото на мъж. Оказа се, че това е Саймън Бонифейс. Според патолога той е мъртъв от около шест месеца, което означава почти веднага, след като е избягал от затвора. Все още е бил облечен със затворническите си дрехи. — Джордж го изгледа недоумяващо. Според мен това е доста логично. Платил е, за да го освободят. След това са обработили

здравата копелето, докато им изпее номерата на задграничните си банкови сметки, а после са го ликвидирали. Мошениците в днешно време са лишени дори от елементарно чувство за почтеност.

— Благодаря — отвърна Джордж. — Ще ѝ предам.

— Направете го. Можете също така да ѝ кажете да забрави за теориите си за тайнствено отмъщение. А за мен това означава, че господин съдията Карсуел наистина е бил отвратителен стар перверзник, както и че доктор Куин съвсем скоро ще бъде осъден, след като го признаят за виновен в убийство. А сега изчезвайте.

Оставаха още сами ши дни до процеса. Алисън бе направила всичко възможно, за да се подготви максимално добре за него. За съдия бе определен господин Игън, сравнително млад и с либерални възгледи човек от Висшия съд, който със сигурност нямаше да й създава затруднения. Беше едва петдесет и две годишен, член на висшата съдебна колегия от три години. Обвинението щеше да се води от Рик Фенъл, също млад, но не толкова изискан. Познат в колегията с прозвището Ротвайлера, Фенъл се бореше яростно в защита на своите тези и обикновено печелеше делата си.

Освен самия Куин нейните основни свидетели щяха да бъдат Мар, Джина, Тейлър и Джордж. Самоубийството на Ребека Сейърс, която би могла да се превърне в най-важния й свидетел, бе истинско бедствие.

Алисън бе успяла да наеме патолог, който да изследва остатъците от Ники Куин, запазени в специална кутия в моргата по искане на полицията. Костите и пепелта не се нуждаеха от съхранение в хладилник. Патологът щеше да изрази съмнение относно представената от обвинението версия за причината за смъртта. Освен това щеше да потвърди, че никой не би могъл със сигурност да каже кога точно е била убита Ники Куин. Възможно бе това да бе станало и когато съпругът ѝ е бил на стотици километри от дома си. Проблемът беше, че би могло също да се твърди, че убийството е станало и когато той е бил в Бристол; а съдебните заседатели бяха чели достатъчно за случая във вестниците, за да бъдат напълно убедени във вината му и готови да го осъдят.

Беше подала искане за призоваване и на други свидетели: за доктор Джеванджи, Чарлс Ланг и съпругата му, лейди Денис. Съдията ги бе одобрил всичките, въпреки че Ланг беше подал чрез адвокатите на финансовото министерство молба да бъде освободен от задължението да свидетелства поради имунитета си.

— Това дело няма нищо общо с предишните задължения на господин Ланг в качеството му на министър — твърдо обяви съдията. — Очаквам, че той ще се яви в съда, и ако не го направи, съм готов дори да изпратя полицаи, за да го доведе принудително.

Няколко дни по-късно Алисън доста се изненада, когато се върна в кантората си и забеляза млада жена, която седеше на стълбите пред вратата.

— Госпожица Хоуп?

— Да.

— Аз съм Елейн Мейтланд — започна тя, като веднага извади служебна карта от портфейла си. — От Министерството на отбраната. Може ли да поговорим, моля?

Алисън отключи вратата.

— Моментът е твърде неподходящ, трябва да ви призная това. Вие винаги ли се появявате така, без предварително определена среща?

— Винаги. — Момичето имаше красива усмивка и изглеждаше не така, както Алисън би очаквала да изглеждат хората от МИ-5, чиято служителка явно бе тя. — Убедили сме се, че по този начин се работи по-успешно. — Побърза да се настани на един стол още преди да бъде поканена, и отново се усмихна. — Каква прекрасна стая.

— Благодаря. Да не би да сте дошли да ме убеждавате да не призовавам Чарлс Ланг като свидетел в съда?

— Господи, не, разбира се. Правете с него каквото си искате, това няма нищо общо с нас. Работата е, че от гледна точка на нашето министерство...

— Искате да кажете на секретните служби, ако не се лъжа?

— Да, може би сте права. Ние просто се интересуваме от основанията ви за призоваването на господин Ланг. Съвсем неофициално, разбира се. — Тя бръкна в чантата си и извади малка черна кутия, която постави на масичката за кафе. — Това не е касетофон, на практика има точно обратния ефект. Излъчва сигнали, които правят невъзможно използването на подслушвателни или записващи устройства наоколо. Ако те се включат, в тях ще се чува само неясен шум. Умно, нали? Така че можем да си поприказваме най-спокойно. Нали разбирате, имаше някои слухове, че господин Ланг се е замесил в дейност, която би могла да се окаже опасна за сигурността.

Алисън бе наистина изумена — не от онова, което бе казала неочакваната ѝ посетителка, а от директния начин, по който бе отправила обвинение срещу един бивш министър. На практика тя говореше за нарушаване на Закона за държавната тайна. Това си беше направо обвинение в измяна. Все пак се опита да не показва учудването си.

— Чия сигурност по-точно имате предвид?

— Сигурността на обществото, госпожице Хоуп — включително и вашата собствена.

— Лично аз се чувствам в безопасност.

— Всички са засегнати, ако един висш държавник се е поставил в положение, което позволява да бъде изнудван. Или ако е замесен в нелегална дейност, свързана с търговия с оръжие. Не твърдя, че това наистина е така, разбира се. Но ние смятахме, че вие може би сте открили някои факти, на които е трябвало да се обърне внимание.

Това момиче изглеждаше така крехко, но Алисън не можеше да не забележи стегнатото тяло и решителността, с която задаваше възмутителните си въпроси. *Просто бих искала да разбера всичко за сексуалния ви живот, за състоянието на банковите ви сметки, за тайните ви страхове и фантазии, колко често мастурбирате? Предполагам, че не бихте имали нещо против да ви попитам...*

— И така, разполагате ли наистина?

— С какво да разполагам?

— Ами с факти, които по ваша преценка би трябвало да станат достояние на службите, за които работя? Факти, които в най-общия смисъл на думата биха могли да се определят като свързани с националната сигурност?

Алисън я изгледа изпитателно. Беше се срещала и преди със служители на специалните служби и това момиче ѝ изглеждаше замесено точно от същото тесто. Приличаше на наскоро уволнил се офицер от армията: засмяна, очарователна, твърда като кремък.

— Може би ще трябва да изясним нещата.

— Разбира се.

— Значи вие смятате, че в качеството ми на адвокат на обвиняем, съм попаднала на факти, които доказват неправомерни действия на бивш държавен министър, човек на име Чарлс Ланг? И настоявате да ви ги предам още преди да започне процесът срещу моя клиент?

— Точно така.

— Но защо да го правя, за бога, дори предположенията ви да са верни? Откъде бих могла да съм сигурна, че вие няма да използвате информацията, за да прикриете онова, с което господин Ланг се е занимавал? Съгласна ли сте да се явите като свидетел в съда и да потвърдите, че сте идвали при мен с подобни искания — това би доказало, че нещо около дейността на господин Ланг не е напълно в ред.

— Разбира се, че не. — Младата жена се изправи и пооправи опнатата пола по мускулестите си бедра, но съвсем нямаше намерение да си тръгва. Просто пристъпи към прозореца и се загледа към гробището в двора.

— Каква прекрасна гледка, спокойствие и зеленина в самия център на града — каза с усмивка тя и после внезапно се обърна. — Тази среща е неофициална, госпожице Хоуп. Истината е, че моите шефове нямат никакво намерение да помагат на Ланг — те по-скоро са обезпокоени, че той може би нарушава законите. Аз съм от отдела по разследванията, така че за мен е по-лесно да разговарям с вас сега, отколкото за колегите от Специалния отдел, тъй като процесът срещу Куин приближава. Единственото, за което бих ви помолила, е да ми имате доверие и да изпълните вашия граждански дълг.

Алисън едва се въздържа да не я изхвърли.

— Това, което искате от мен, е наистина невъзможно, поне докато не приключи процесът. Аз имам задължения преди всичко към клиента си, за бога, а не към МИ-5.

— Но аз съвсем не съм дошла тук, за да се опитвам да ви преча да изпълните тези задължения, повярвайте ми. Ще ви бъдем изключително благодарни, ако можете да ни предоставите някакви важни факти, свидетелстващи за неправомерни действия на Ланг, при това ще ги запазим в пълна тайна. В замяна бих могла да ви предложа нещо, което ще ви е от полза при защитата на доктор Куин. Е, не бих могла да играя по-честно от това, нали?

Алисън се засмя. Навън по Джон Стрийт се чуваха забързани стъпки.

— Май наистина ви бива в пазаренето, а? Но нека да поговорим по-подробно за това. Искате ли кафе?

Денят, в който започна процесът, бе слънчев. Алисън бе прекарала целия уикенд в подреждане на бележките си и се чувстваше доста уморена, когато отиде да се срещне с Куин в стаята за арестанти. Горе, в кабинета на адвокатите, облечени в черни роби хора се разхождаха насам-натам като ято гарвани, по-старшите, целите в мека коприна, а по-младшите — с роби от много по-твърда материя. Изведнъж към групата се приближи нисък мъж с кафеникава брада.

— Рик Фенъл — представи се, като й протегна ръка.

Тя веднага го позна.

— Дали би трябвало да си пожелаем късмет един на друг?

Той се усмихна като човек, който не се съмнява, че ще победи.

— Защо не? Ще ми позволите ли да ви представя помощничката си, Сузана Коуен.

Младата жена също й протегна ръка и точно в този момент бе обявено началото на техния процес.

— Кралицата срещу Куин в зала номер едно, моля.

Местата на съдебните заседатели, на съдията и свидетелската банка бяха празни. Около специално отделената маса за пресата се въртяха доста млади мъже и жени, а зрителските банки бяха направо претъпкани. Една от служителките в съда, жена на средна възраст, облечена в черна рокля, отвори вратата и пусна Алисън и Фенъл вътре. Дългата адвокатска маса, разположена точно пред съдийското място, бе празна, но Форбс и юридическите консултанти на обвинението вече се бяха настанили на определената за тях по-малка маса отзад. Алисън зае традиционната за защитата лява страна, която бе по-близо до съдебните заседатели.

Друг служител, млад мъж, с перука на главата и в дълга роба, тихичко се настани непосредствено пред съдийското място. В този момент една малка врата под кралския герб се отвори и чиновничката обяви:

— Станете! Съдът!

Сър Джеймс Игън бе в залата още преди всички да успеят да се изправят. Облечен в яркочервена роба, с перука на главата и черна лента, праметната през лявото му рамо, той се насочи към съдийското място. Усмихна се и кимна първо на Алисън, след това на Фенъл. Дватама също му кимнаха в отговор и седнаха на местата си, докато чиновникът произнесе думите, с които се обявяваше началото на всеки съдебен процес.

— Всички, свързани с този процес, да се приближат и да се подготвят за работа.

Процесът всъщност вече бе започнал.

Съдия Игън разтвори дебела папка с документи върху бюрото си, точно същите ксерографирани документи се намираха и пред Алисън и Фенъл. Вече не се използваше известната от векове заповед „Да се достави арестантът“. Съдията просто кимна мълчаливо към надзирателя, който бе застанал в горния край на стълбите, той от своя страна даде знак към вратата и почти веднага се появи Куин. Първо се видя главата му, а после и останалата част от тялото му, облечен в чиста бяла риза, с червена вратовръзка и добре изгладен костюм. Той остана прав между двама полицаи, докато служителят прочете обвинението; незаконно отнемане на живота на Никола Каролайн Куин на шести септември или някъде около тази дата...

— Какво е становището на обвиняемия? Признава ли се той за виновен или не се признава?

— Невинен съм, сър — каза Куин с тон, който поне подсказваше, че той самият вярва в думите си.

Съдията погледна въпросително към защитата и обвинението.

— Някакви процедурни въпроси, госпожице Хоуп, господин Фенъл? Ако няма, ще пристъпим към полагане на клетва от съдебните заседатели.

— Ние вече си разменихме по няколко думи навън, така че сега очакваме да се даде ход на процеса, милорд — обади се Фенъл. Алисън кимна с глава в знак на съгласие.

Последва нов мълчалив знак, този път към служителката. Това бе една отлично изработена практика, подобна на безмълвните наддавания по време на търг, в които хората наоколо, макар и да присъстват, просто не могат да вземат участие. В следващия миг дванайсет мъже и жени навлязоха в залата през една врата вдясно от

съдията и заеха места на двете дълги пейки, предназначени за съдебните заседатели. Стиснали разни женски списания и последния брой на „Сън“, те изглеждаха така, сякаш бяха чакали с дни началото на процеса. Бяха отегчени и раздразнени, подобно на туристи, чийто чартърен полет отново е отложен. Като се изключат само един-двама, останалите бяха доста небрежно облечени, сякаш бяха безработни, извикани преди доста време, които в очакване на началото на събитието са били принудени да се търкалят по канапетата и да гледат телевизия. Един дори носеше уокмен, като слушалките все още стояха закрепени на ушите му. „Къде остана образованата средна класа“ искаше да изкрещи Алисън. Но знаеше, че няма смисъл, защото беше съвсем наясно, че и хора от тази класа бяха призовани да се явят като съдебни заседатели, само че те хитричко бяха представили медицински свидетелства или туристически бордера за пътувания в чужбина, за да се измъкнат. И сега бе достатъчно половината от тази паплач да гласува, че Джефри Куин е виновен, и той щеше да получи тежка присъда. Тъжно наистина.

Чиновникът като че ли ги бе избирал съвсем произволно, само дето е държал шестимата да са мъже, а останалите шест — жени. Докато произнасяше пред всеки от тях клетвата, за да я повтори, Алисън се обърна към Куин и му се усмихна окуражително. Той гледаше разсеяно настрани. Последва продължителна пауза, докато съдията прелистваше документите пред себе си, а след това Рик Фенъл бързо скочи на крака.

— Ако ми позволите, милорд, и вие, дами и господа съдебни заседатели, аз съм Ричард Фенъл, обвинител от името на Нейно Величество, а това тук е моята талантива колежка, госпожица Алисън Хоуп — посочи с ръка наляво, — която ще говори в защита на доктор Куин. Моя помощничка ще бъде госпожица Сузана Коуен. — Той замълча и си наля чаша вода, явно изчакваше съдебните заседатели да се съсредоточат върху онова, което им говореше.

— Дами и господа съдебни заседатели, възнамерявам да ви убедя, че разполагаме с наистина неопровержими доказателства, че Джефри Куин е убил съпругата си Никола и се опитал след това да унищожи трупа ѝ, като го изгори в пещта на отоплителния котел. Той е избрал да не се признава за виновен, което е негово право, но след като чуете доказателствата, напълно съм убеден, че вие няма да имате

никакъв друг избор, абсолютно никакъв, освен да го обявите за виновен за извършеното убийство.

Фенъл отново замълча и се усмихна, като огледа двете редици съдебни заседатели, опитвайки се да установи контакт с всеки един поотделно.

На Алисън ѝ беше доста трудно да се концентрира върху думите му. Опита се да си води бележки, докато Фенъл започна да излага своята версия за престъплението, но знаеше, че Джон ще свърши тази работа вместо нея. Единственото, което ѝ оставаше, бе да внимава да не заспи и да прави възражения, ако открие в думите на опонента си някакви неправилни твърдения. Но Фенъл едва ли щеше да си позволи нещо подобно. Той излагаше съвсем достъпно тезата си, като се усмихваше често на съдебните заседатели и изговаряше думите така, че да подчертае йоркширския си диалект. Не можеше да му се отрече, че е избрал правилна стратегия: представяше се за обикновен човек, който държи на справедливостта, човек, на който всеки би трябвало да се довери. По дяволите!

Встъпителната му пледоария продължи по-малко от час. Започна с кратко описание на живота на Куин, довел до провала на брака му. След това се спря по-подробно на онези три критични дни. Куин изчезва, не може да обясни къде точно се е намирал в продължение на цели двайсет и четири часа, полицията е повикана, разкрити са части от трупа на съпругата му. Поръчана е специална експертиза, която потвърждава принадлежността им. След това заключи:

— Всичко е свършено ясно, нали дами и господа съдебни заседатели? Доктор Куин и съпругата му са се скарали, имало е крясъци и заканителни жестове, които после са преминали в удар или в удари. По някакъв начин Ники Куин е била бутната по стълбите към мазето, при което си е счупила врата и е получила сериозни наранявания по главата. Всичко това се потвърждава от експертизата на частите от тялото ѝ. Всъщност това падане е причинило смъртта ѝ. Винаги е тъжно, когато една връзка завърши по подобен начин — но нищо не би могло да оправдае насилието в един брак, дами и господа съдебни заседатели. Предполагам, че доктор Куин е бил ядосан, дори вбесен. Той наистина е искал да нарани съпругата си — да я убие или поне да ѝ причини силна болка. Това намерение е достатъчно основание, за да се повдигне сериозно обвинение срещу него. Той я е

ударил, тя е умряла, а след това той направил значителни усилия, за да унищожи трупа. Доктор Куин е виновен по повдигнатото обвинение в убийство. Това е всичко, което бих искал да кажа в този момент. А сега бих желал да ми позволите да продължа с призоваването на свидетелите на обвинението.

Изслушването на свидетелите отне часове наред. Винаги беше така. Първо беше призован полицаят, извикан в къщата на семейство Куин, след това полицейският началник Манинг. С това сутрешното заседание приключи и Алисън се върна в кантората си заедно с Джон, за да хапнат по един сандвич за обяд. Успокояващата я, боядисана в синьо кантора бе само на пет минути от съдебната зала, на Смол Стрийт.

— Как се чувстваш? — попита я той.

— Май не изпитвам нищо особено, може би съм малко напрегната. Радвам се, че днес няма кой знае с какво да се занимаваме.

— Фенъл си върши добре работата. Няма дори за какво да възрази човек. Съвсем точен е, излага ясно фактите. Бива го, нали?

След обедната почивка прокурорът призова най-напред патолога. Той пристъпи към свидетелската банка в изискан тъмен костюм и веднага си сложи очила със златни рамки. Явно с това искаше да подчертае високата си образованост.

— Обявете вашето име и адреса си.

— Александер Уилям Бакстер, Куум Котидж, Пен, Съмърсет.

— Какво работите?

— Патолог съм в Съдебната научна лаборатория.

— Каква е вашата квалификация?

— Бакалавър по медицина и хирургия в Университета в Лондон, доктор по медицина, специализирал в Роял Колидж ъф Физишънс и преподавател в Роял Колидж ъф Патолоджистс.

— Бяхте ли извикан от полицията на девети септември?

— Да, извикаха ме в една къща в Абътс Лейг, Бристол.

— Кой бе собственикът на къщата?

— Доктор Куин.

Алисън слушаше съвсем внимателно, като се опитваше да хване някакви несъответствия или подвеждащи отговори, които да ѝ послужат като основание за кръстосания разпит. Проблемът бе, че и останалите хора в съдебната зала слушаха също така внимателно.

Особено съдебните заседатели. Много по-лесно бе да се справи с някого, който се изхвърля или сипе неверни твърдения. Фенъл обаче бе твърде хитър и доста умен; със спокойния си тон той вече ги държеше в ръцете си.

— И какво открихте там, докторе?

— Женски труп, изгорен в пещта на котела в мазето, там, откъдето се отоплява цялата къща.

— Трупът все още в пещта ли се намираше?

Съдията го прекъсна:

— Не задавайте подсещащи въпроси на свидетеля, господни Фенъл. Той има голям опит и би могъл сам да разкаже всичко.

— Съжалявам, милорд — веднага заяви прокурорът и се обърна отново към Бакстър: — Къде беше трупът, докторе?

— Намираше се все още в пещта. Като изключим костите, по-голямата част от него бе унищожена: остатъците от тъкан и пепелта от изгорелите части бяха все още топли.

— Казвате, че трупът е бил унищожен, докторе — това лесно ли би могло да се постигне?

— Не е много трудно, ако пещта е била затоплена и е горяла през всичките три дни, през които той вероятно е бил вътре. Естествено, всичко би станало много по-лесно, ако огънят в пещта е подсилван, така трупът може бързо да се разпадне. Ще гори също така по-бързо, ако е бил разчленен.

— Благодаря ви, докторе. Значи трупът вероятно е изгорял по-бързо, защото някой е поддържал допълнително огъня в пещта? Могъл ли е трупът да се разпадне без това?

— Да, напълно е възможно.

— Кой наблюдаваше изваждането на остатъците от пещта на котела?

— Аз. Всяка открита част бе поставена в специална торба, надписана и затворена под мое наблюдение.

— Трупът беше ли във вид, в който би могъл да се разпознае?

— Не съвсем. Скелетът не се бе запазил целият, а от главата бяха останали само черепът и челюстните кости.

— Какви стъпки бяха предприети, за да се идентифицират остатъците, докторе?

— Тъй като подозирахме, че трупът е вероятно на някой от семейство Куин, още на следващия ден изисках здравните картони на всички от семейния им зъболекар. Сравних данните и установих, че мъртвата е госпожа Куин.

Разпитът продължи, докато се стигна до заключението на Бакстър, че Ники „е паднала или е била блъсната по стълбите към мазето, вероятно след сериозен скандал. Гръбначният ѝ стълб се е пречупил между третия и четвъртия прешлен, което според мен е причината за смъртта. По черепа ѝ също така имаше наранявания, които показваха, че не е паднала случайно“. Той продължи с описанията на кървавите петна по вратата на печта на котела, като обясни, че пробите от тях са доказали, че кръвта е на госпожа Куин.

Накрая Фенъл си седна на мястото и Алисън се изправи срещу свидетеля. Тя веднага изрази предположение, че кървавите петна може да са останали, както ѝ бе подхвърлил Куин, от порязване, докато той е цепил дървата за печта. След това премина към друг, по-важен въпрос.

— Доктор Бакстър, ако правилно съм разбрала вашите свидетелски показания, остатъците, които сте извадили от печта на отоплителния котел, са били преди всичко обгорели кости и пепел, нали така?

— Съвсем точно.

— Значи не сте разполагали с лице, което би могло да се разпознае, нито някакви ясни наранявания или синини по кожата?

— Не.

— По какъв начин определите пола на мъртвеца?

— Не бяха останали никакви органи, които биха могли да ме ориентират в това отношение, но според мен конфигурацията на бедрените кости подсказваше, че жертвата е жена.

— Освен зъболекарските данни, за които вече споменахте, има ли някакъв друг начин за идентифицирането на остатъците?

— Не и по видими белези. Единствено ДНК тестове на костите биха могли да потвърдят заключенията ми.

— Вие направихте ли такива тестове?

— Не, не съм. Не сметнах, че са необходими. И двамата родители на госпожа Куин са починали, децата ѝ не бяха на разположение, така че единственият ѝ жив кръвен роднина е една нейна сестра. Сметнах, че вземането на проба, за да направим съответното сравнение, би

разстроило още повече един близък човек на жертвата, който и без това вече е преживял толкова много. Нямах абсолютно никакви съмнения, че остатъците принадлежат на госпожа Куин.

— Значи вие сте сметнали, че сравняването по данните от зъболекарския картон е напълно достатъчно?

— Да, точно така.

— Вие лично ли взехте данните от зъболекаря й?

— Да.

— И къде точно се е лекувала тя?

— Ами това е една голяма клиника в Редланд, близо до центъра на града.

— Данните за всички членове от семейството ли взехте?

— Да.

— С каква давност бяха данните? Какъв точно период от време обхващаха?

— Бих искал да погледна в бележките си. Нали може?

— Разбира се.

Той отвори бързо зеления си бележник.

— Данните за децата са от времето, когато са били на две или три години. Тези на доктор Куин са от 1962 година.

— Ами на госпожа Куин?

— Нейните са от 1997 година, когато за пръв път е посетила зъболекаря.

— Как е възможно това? Тя не е ли ходила на зъболекар преди 1997 година? Нима можете да си представите, че една жена, живяла през този век, не е стъпила на зъболекар до навършване на трийсет и три годишна възраст?

Фенъл се изправи.

— Милорд, чудя се дали да не възразя, но...

Съдията поклати глава.

— Тогава се почудете още малко, господин Фенъл. Това е един напълно закономерен въпрос към човек, който по професия е лекар. Моля ви най-учтиво да отговорите, докторе.

— Да, тя очевидно е посещавала други зъболекари преди това. Картонът й показва, че са й правени няколко пломби на други места преди това първо посещение.

— И къде се намират сега тези медицински картони от предишния ѝ зъболекар?

— Нямам представа, но нали знаете, че подобни документи могат и да се изгубят понякога или невинаги се предават, когато един пациент се премести от един зъболекар при друг. Може би се е лекувала частно, преди да избере тази клиника и предишният зъболекар е запазил данните от лечението ѝ, като е очаквал, че тя вероятно ще се върне отново при него.

— Но това са само предположения, нали, докторе? Вие не знаете това със сигурност?

— Не, не знам, все пак бих искал да повторя, че изгубените картони не са нещо необичайно.

„Не са“ — помисли си Алисън, без да поглежда към мъжа на свидетелската банка.

— И какво се съдържа в картоната на госпожа Куин от 1997 година насам?

— Ами има данни от направения ѝ първоначален преглед, посочени са местата на пломбираните зъби, както и че има един изваден зъб, заместен с изкуствен на винт. След това данни от редовните прегледи.

— Там вписани ли са името и адресът ѝ?

— Разбира се.

Алисън направи кратка пауза, за да засили ефекта, след това вдигна рязко очи.

— Нека още веднъж да изясним. Идентифицирането на госпожа Куин е направено само на основата на данните от един-единствен преглед?

— Да.

Тя се обърна към служителката.

— Бихте ли представили на свидетеля веществено доказателство „Ж“, моля?

Бакстър пое с учудено изражение предоставения му документ.

— Това ли е зъболекарският картон на госпожа Куин, докторе?

— Да, той е.

— Кажете ми, откъде зъболекарите получават тези бланки, имам предвид, преди да ги използват, разбира се?

— Продават се в пакети по петдесет броя в медицинските книжарници.

— И всеки би могъл да си ги купи?

— Предполагам, стига да иска.

— Не е задължително да си зъболекар или да си упълномощен от практикуващ зъболекар?

— Не. Това са само едни празни бланки.

Алисън се разрови между документите пред себе си и измъкна някаква подобна бежова бланка, която подаде на служителката, за да я покаже на свидетеля.

— Това зъболекарски картон ли е, докторе?

— Така изглежда.

— Ще се учудите ли, ако ви кажа, че той бе попълнен лично от мен, като преди това, естествено, се консултирах с моя собствен зъболекарски картон?

— Напълно е възможно.

— Нека тогава да изясним нещата. Значи ако искам да се отърва от един труп — нека го наречем труп А — като при това намеренията ми са да го представя за друг — да кажем за труп Б — няма да ми е никак трудно да го направя? Достатъчно е просто да подменя зъболекарския картон на първия с втория, а отгоре да напиша името на труп А?

Съдията побърза да се намеси:

— Не знам какво е положение то при съдебните заседатели, госпожице Хоуп, но мен наистина успяхте здравата да ме объркате.

Всички любезно се засмяха.

— Милорд, просто се опитвах да разбера от доктор Бакстър, дали е трудно да се фалшифицира един зъболекарски картон.

— За тази цел ще ви трябват данните на труп А — отвърна патологът. — А също така ще се наложи да си осигурите достъп до документацията на зъболекарския кабинет.

— Това са си мои лични проблеми, докторе. Вие бихте ли отговорили на въпроса ми? Ако успея да реша тези проблеми, ще бъде ли възможно?

— Да, предполагам, че е възможно.

— Благодаря ви. При това положение без наличието на ДНК тестове не можем да твърдим със сигурност, че в пещта наистина е бил

трупът на Никола Куин?

— От една твърде ограничена гледна точка може би не. — Бакстър се обърна към съдията. — Но честно казано, не мога да си представя кой друг би могъл да е там. Или защо, ако става дума за нечий друг труп, той е трябвало да бъде изгарян точно в пещта в дома на семейство Куин.

Фенъл скочи в мига, в който Алисън седна на мястото си.

— Само още два въпроса, докторе. Първо, колко жертви на убийство сте преглеждали досега след смъртта им?

— Около двеста и седемдесет.

— И като професионалист преценявате, че остатъците в пещта в този случай наистина принадлежат на Никола Куин?

— Напълно съм сигурен в това.

Втория ден нещата не вървяха добре. Фенъл бе призовал една от колегките на Куин, която го описа като работохолик и говори доста за разклатения му брак. Беше жена с остри черти на лицето, към която Алисън веднага изпита неприязън. По време на кръстосания разпит ѝ зададе само няколко въпроса.

— Кажете, докторе, колко пъти сте се срещали с госпожа Куин?

— Веднъж, струва ми се, но...

— Веднъж ли? — прекъсна я веднага тя. — Само веднъж? За какъв период от време?

— Какво имате предвид?

— Откога работите заедно с доктор Куин?

— От пет години.

— Значи сте се срещали със съпругата му само веднъж за пет години?

— Доколкото си спомням.

— И колко време продължи тази среща?

— Ами май около десетина минути. Тя се бе отбила в болницата заедно с двете деца, за да го вземе от работа.

— Десет минути за пет години? Значи средно по около две минути на година? — Свидетелката нищо не отвърна. — Смятате ли, че това ви дава основания да коментирате изобщо състоянието на брака му?

— Смятам, че познавам много добре колегите си.

— Колко висока бе тя — имам предвид госпожа Куин?

— Ами, струва ми се, около метър и шейсет и пет. Но не разбирам...

— Не — прекъсна я отново рязко Алисън. — Била е около метър и седемдесет и пет, доста над средния ръст за една жена. А вие дори не сте забелязали това? Кажете ми, докторе, след като не сте забелязали нещо толкова очевидно като високия ѝ ръст, как смятате, че съдебните заседатели биха могли да повярват на вашите предположения —

защото всъщност става дума само за предположения — за състоянието на брака на семейство Куин?

— Моля ви, милорд — скочи на крака Фенъл. Алисън побърза да си седне на мястото. Нека той си възразява колкото си иска, важното бе, че успя да каже онова, което бе сметнала за необходимо.

След почивката съдията отдели малко време, за да се направи преценка за евентуалния ход на процеса; запозна се също така с представените снимкови доказателства. Фенъл оспори приемането на писмените показания на Ребека Сейърс.

— Съжалявам, че тази госпожа вече е мъртва, надявам се, че останалите свидетели на госпожица Хоуп все пак ще доживеят до деня, в който би трябвало да дадат показанията си. — В залата се разнесе лек смях. — Но твърденията на госпожа Сейърс нямат нужната стойност, след като тя не може да се яви в съда, за да бъде подложена на кръстосан разпит.

Алисън възрази, а съдията помоли съдебните заседатели да напуснат залата и следващият час премина в остри юридически спорове. Останалите в галерията зрители със сигурност са били ужасно отегчени и когато погледна след малко през рамо, Алисън установи, че банките почти се бяха изпразнили. Най-накрая Игън се съгласи, че тя би могла да направи онова, което бе предложила; а след това, естествено, бе дошло вече време за обяд.

— Съдебното заседание ще продължи в два часа следобед — обяви съдията, който бе известен с това, че обикновено хапваше набързо само един сандвич и изпиваше чаша кафе. Алисън го смяташе за умен и съвсем добросъвестен човек: бе завършил най-обикновена гимназия в Портсмут, не разчиташе на никакви особени връзки, беше пълен въздържател. Отказваше се дори от безплатната чаша червено вино, която се полагаше на всеки от съдиите в съдийската стая. Само един Господ знае как бе успял да стигне до този пост.

Следобед на свидетелската банка застана сестрата на Ники, която също говореше за проблемите в брака им. По време на кръстосания разпит все пак потвърди, без особено желание, естествено, че Куин наистина е пристигнал в дома ѝ през онзи фатален уикенд, като обяснил, че търси Ники и децата. Семейният зъболекар се бе

пенсионирал и бе наминал за Австралия, но заелият мястото му негов колега потвърди, че това наистина е зъболекарският картон на Ники; обясни също така, че документацията се съхранява в заключени шкафове, така че съвсем не е лесно някой от картоните да бъде измъкнат оттам. Последваха разни други технически разяснения и съдебната зала почти потъна в дрямка.

Заклученията на Фенъл по представените доказателства на случая привлякоха вниманието на всички. Той се изправи някъде към четири без десет следобед, като не преставаше да се усмихва най-сърдечно на съдебните заседатели. Единственият член на журито, облечен в костюм, който приличаше на пенсиониран банков чиновник, го зяпаше малко вдървено; а единствената жена над четирийсет между съдебните заседатели, облечена в плетена на ръка жилетка, му се усмихна в отговор. Съдията потропваше едва чуто с писалката по бюрото си.

— Един момент, господин Фенъл. Като се има предвид, че времето доста напредна, няма ли да е най-добре да отложим заключенията ви за утре сутринта?

— Нямам повече свидетели, които бих искал да призова, милорд, нито имам желание да разпитам отново някой от явилите се вече пред съда. Това са всички доказателства, с които разполага обвинението.

— Много добре. Тогава защитата ще започне утре в десет сутринта, госпожице Хоуп.

Алисън бе хваната неподготвена. Тя бе очаквала обвинението да продължи с представянето на доказателствата си поне още един ден и затова все още работеше по защитата си. Но сега явно трябваше да побърза. Изправи се с нежелание.

— Да, милорд. Ще се постарая всичко да е наред.

Но както разбра само един час по-късно, след като се завърна в кантората си, нещата съвсем не бяха наред. Работеше върху встъпителната си реч, когато Джон Форбс влетя в стаята.

— Алисън, съжалявам, че ще ти съобщя една доста лоша новина, но Джеванджи явно се е измъкнал от страната.

— Какво е направил?

— Ами просто е избягал. От няколко дни никой не го е виждал, частната му клиника е затворена, в къщата му в Уестбъри няма никого.

Призован е да се яви в съда утре, но изобщо не вярвам, че ще го направи.

— Къде смяташ, че е отишъл?

— Някъде, където никой няма да може да го открие. Предполагам, че е разбрал, че нещата тук започват да се объркват, и е побързал да се измъкне към Индия. Доколкото знам, не е оставил нищо ценно след себе си — той не е притежавал никаква собственост тук, всичко е било под наем, а не се и съмнявам, че парите му са били прехвърлени на някое от райските кътчета за данъкоплатците.

Тя погледна отчаяно към прозореца.

— Сигурен ли си?

— Съжалявам, но да. Все пак ми се струва, че самият факт, че е избягал от страната, ще може някак си да бъде използван? — Високата му фигура се прегъна елегантно, докато се настаняваше на едно от близките кресла. — Не може да се твърди, че това е доказателство в юридическия смисъл на думата, но би могла да наблегнеш на този факт в аргументацията си. Що се отнася до истинските доказателства — с какво разполагаме всъщност? На първо място със самия Куин...

— Може би ще се откажа да го призовавам.

Той я погледна изненадано.

— Но защо?

— Бих могла да представя неговата история по-добре. Струва ми се, че Фенъл направо ще го разбие на парчета по време на кръстосания разпит. Нали знаеш как изглеждаше в затвора, бе напълно сломен още от самото начало.

— Да, но наистина е рисковано — като се има предвид как би могъл да използва всичко това Фенъл.

— Прав си, но все пак ще трябва да убеди съдебните заседатели в тезите си. А според мен дори би могъл да си навреди повече, ако започне да отправя обвинения срещу Куин за това, че не е свидетелствал. Нали си спомняш каква бе реакцията на съдебните заседатели по време на процеса срещу Джеръми Торп? Тогава трима от обвиняемите изобщо не бяха призовани като свидетели и всички те накрая бяха освободени.

Форбс поклати неуверено глава.

— Тази работа не ми харесва. Но нали все пак разполагаме с Мар, Джордж, Джина, Тейлър, патолога, когото си наела, и семейство

Ланг.

— Семейство Ланг е призовано съгласно всички изисквания, нали?

— Ако не се появят, това ще се приеме за възпрепятстване на правосъдието и Игън ще изпрати полицията да ги арестува.

— А не могат ли да си намерят някакво извинение?

— Не се безпокой. Лично им занесох призовките, накарах ги да ги разпишат пред входа на къщата си. Макар че доста се страхувах да не насъскат кучетата си срещу мен!

— Трябваше да изпратиш Джордж да свърши тази работа.

— Не можах да открия и проклетия Джордж.

— Той наистина гледа да не се показва много-много през последната седмица. Срегнах се снощи с него — беше ходил единствено до Хамънд Хаус, за да види дали няма да разбере нещо за Дугъл.

— Но от него няма и следа, нали?

Тя поклати глава.

— Е, според мен за утре ще ни е нужна и една карта. Предлагам ти най-напред да разпиташ Мар, след това Джина и Джордж: така ще можеш да използваш Джордж за попълването на всичко онова, което другите пропуснат. Той ще обясни подробностите около клуба, ще може да говори за нещо, което е видял.

— Май си напълно прав — засмя се Алисън. — Не си ли се замислял някога да станеш пълноправен адвокат, Джон?

Той я погледна смутено.

— Знаеш, че съм се замислял.

— Ще бъдеш дяволски добър. — Тя въздъхна и кимна към кръчмата отсреща, чиито светлини се виждаха от прозореца. — Защо не пийнем по някоя и друга бира, за да се ободрим?

Ели Фридмън живееше в малка селска къща, строена някъде през шестнайсети век и разположена сред градина от около акър, съвсем близо до морския бряг, по пътя след Портисхед. Макар и да не бе на кой знае какво разстояние от града, мястото винаги се бе смятало за доста отдалечено. Джордж напусна осветения път в крайния квартал и пое по крайбрежната алея, която се виеше ту нагоре, ту се спускаше

надолу непосредствено до тъмните морски води. Преминаваше и през една доста гориста местност, така че бе наистина опасно да се кара с висока скорост: пътят бе съвсем тесен и най-неочаквано изникнаха резки завой. След като пое по отклонението към Кливдън, слабото зимно слънце най-накрая се скри зад крайбрежните хълмове, като последните му червеникави отблясъци им придаваха вид на изцапана с кръв счупена чаша. Домът на Ели се намираше зад следващия завой. Той посрещна сърдечно Джордж в дома си.

— Влизай, влизай, Джордж. Естър не си е вкъщи, но нали мога да ти предложа някакво питие или може би кафе?

Докато пресичаше притъмнялата градина, домакинята с гордост му показва осветения ъгъл, където бяха изградили кладенец в старинен стил. Дълбоката изкопана шахта бе покрита с червени тухли, а в дъното се виждаше спокойната повърхност на водата.

— Хубаво е, нали? Все едно си в стара Англия.

— Да, красиво е — потвърди Джордж, като потрепери от студ. — Направил си го майсторски — човек би могъл да си помисли, че си е бил тук вече стотици години.

— На практика е така, защото по тези места е имало доста такива кладенци. Но явно ви е трябвал някой чужденец, който да оцени красотата на страната ви. — Фридмън се изсмя твърде високо, един малко циничен смях, който със сигурност би се приел като нещо напълно естествено в някое кафене на Будапеща, където можеше да е в момента и Фридмън, ако животът му бе протекъл по различен начин. Най-накрая Джордж бе поканен в добре затопления кабинет — малко помещение с тъмнозелени кожени кресла и красиво старинно бюро. На него се виждаше отворена бутилка с унгарско червено вино. — Как вървят работите, Джордж?

— Не особено добре. Но все пак ти благодаря, загдето ми помогна да се добера до клуба. Проблемът е, че ме разкриха... и според мен са убили Дугъл.

— Убили ли са го? Да не се шегуваш, просто не мога да повярвам?

— Никога не съм бил толкова сериозен, приятелю. Той изчезна точно преди да успея да избягам, а после, когато се върнах заедно с полицията, вече бяха разчистили абсолютно всичко наоколо. Ченгетата го обявиха за изчезнал и уж го търсят, но истината е, че изобщо не ми

вярват. Не бих могъл да им се сърдя за това — онзи, който е убил Ники Куин, е дяволски добър в покриването на всички следи, предполагам, че това е резултат на високите залози в цялата тази работа.

— Да, наистина са високи, Джордж.

— Така ми се иска да знаех какво точно се крие зад всичко. И на Алисън също. Процесът за убийството вече е в ход, а тя все още не е наясно с цялата история.

— Както вече ми спомена преди, явно са замесени оръжия и наркотици, а това означава много пари.

— Но те се чувстват толкова сигурни, убедени са, че могат да се измъкнат при всякаква ситуация. Опитаха се да убият Алисън. Смятам, че са убили и Дугъл, а преди това ликвидираха някаква бедна журналистка, която се бе докопала до данни за тях. Сметнали са, че Ники може да им създаде неприятности, и веднага побързаха да се освободят от нея, като подредиха нещата така, че всички подозрения да паднат върху съпруга ѝ. Опитаха се дори и него да убият в затвора, а ако бяха успели, с това кръгът щеше да се затвори. Самоубийството, което уж щеше да извърши, би се приело като признание за собствената му вина. Тогаваше да се стига до процес. И с това историята приключваше.

— Напълно си прав, приятелю. И все още не съм убеден, че приятелката ти ще успее да го измъкне. Как върви процесът?

— Ами какво да ти кажа. Ребека Сейърс трябваше да е главният ни свидетел, но тя е мъртва. Джеванджи бе официално призован като свидетел, но се измъкна от страната.

— Това наистина е лошо. Спорел мен той е бил в дъното на цялата тази незаконна дейност и ако твоето момиче би могло да го докаже, може би съдебните заседатели биха повярвали на разказа на Куин.

— А ти откъде знаеш толкова много за него, Ели?

— Имам някои приятели в полицията, нали знаеш, слуховете не могат да се спрат. А и те често се съветват за разни неща с мен. — Той потърка носа си с десния си показалец и се засмя, като показва позлатените си зъби. — Няколко пъти се опитвах да пипнат Джеванджи като снабдител на наркотици. Но се говори, че движи също така и търговия с оръжия и експлозиви, бил замесен в износ за Иран и Ирак. Според мен полицията има доста улики срещу него, но не го

арестували само защото го е смятала за дребна риба, очаквала е той да ги отведе към по-едрите риби.

— А Чарлс Ланг от едрите риби ли е?

Старият еврейн напълни отново чашите им с вино и поклати глава.

— Според моите източници Ланг няма нищо общо с това. Отвратителната му жена го е забъркала в разни скандали с наркотици и Джеванджи сега го изнудва, за да получи гаранции за сигурността си.

— Но той не би могъл да му гарантира никаква сигурност.

— Така е, само че Джеванджи не е наясно с това. Ако беше разбрал, не се и съмнявам, че на Ланг като нищо щяха да му откъснат топките и вероятно щеше да свърши в реката като много други. Той със сигурност ще почувства силно облекчение, когато разбере, че Джеванджи е духнал — засмя се Фридмън. — Убийството е нещо съвсем естествено за този индиец, а и вашата полиция се оказа доста глупава, дето му позволи така да се измъкне след всичко, което направи.

Джордж си запали цигара и бавно издуха дима от нея.

— Знаеш ли какво си мисля, Ели — каза след това.

— Кажете ми, Джордж.

— Според мен Джеванджи наистина е придвижил няколко оръжейни сделки, но оръжията и експлозивите със сигурност са били предназначени за приятелите му в Пенджаб, той няма нищо общо с Иран и Ирак — това не са страни, които го интересуват. Все пак случаят се отнася за корумпирани представители на правителството — защо на тях ще им е нужен някакъв си лекар в малко градче като Бристол? Джеванджи просто си е създал тази легенда, за да се защити. Може би наистина има някаква връзка с онзи Фронт за освобождение, но той му е служил и като удобно прикритие, също както и самия Ланг, за да се създаде представа за някаква важна международна престъпна мрежа, каквато на практика изобщо не е съществувала. Полицията само е дебнела около него в очакване да се докопа до някоя едра риба, а в същото време той е натрупал солидно богатство от търговия с наркотици и успя да се измъкне безнаказано, след като извърши вече толкова убийства.

— Може и да си прав, Джордж.

— Сега най-накрая изгуби самообладание и изчезна, като остави цялата тази невероятна каша след себе си. А Ланг е просто един идиот, който не може да контролира нагона си. Може да е боклук, но не е замесен в нищо сериозно — нито в търговията с наркотици, нито с оръжие.

— Не съм съвсем съгласен с теб.

Джордж изтръска пепелта от цигарата си в един голям стъклен пепелник.

— Но има едно нещо, което доста ме озадачава.

Фридмън го изгледа въпросително.

— Откъде Джеванджи бе така добре информиран за всяка моя стъпка?

Джордж си тръгна от къщата някъде към девет, след като бе изпил почти една бутилка вино, без да хапне нищо. Тихичко се наруга за това безразсъдство. Наистина се чувстваше съвсем във форма за шофиране, но ясно си даваше сметка, че това са само илюзии и че би могъл здравата да загази, ако го спрат полицаите. Ако загубеше разрешителното си, щеше да остане без работа най-малко за година, затова реши да поеме по безлюдния път към Кливдън, а след това да свърне на първия паркинг и да поспи няколко часа, преди да продължи.

Караше съвсем внимателно, като наблюдаваше стрелката на скоростта да не надхвърля четирийсет. Намаляваше и отклоняваше пикапа встрани, за да се размине с появяващите се рядко коли. В същото време в главата му непрекъснато се въртеше една мисъл — кой беше предателят, който издаваше всяка негова стъпка? През последните няколко дни у него се бе оформило твърдото убеждение, че някой, на когото напълно се доверява, е предупредил Джеванджи за плановете му да проникне и клуба, макар да бе напълно наясно, че в резултат на това съществува голяма опасност Джордж да бъде убит. Чувстваше се доста потиснат. Видя, че насреща се появи дълга бензинова цистерна, която се влачеше бавно по стръмния път. В следващия миг пикапът на Джордж бе вече в участъка от пътя, който бе покрит отгоре плътно от клоните на дърветата от двете страни, така че долу не проникваше никаква светлина от луната. Изведнъж стана

тъмно като в рог и той превключи на дълги светлини. Но това не му помогна особено.

Забеляза зад себе си отблясъци от фарове, които бързо го приближаваха, и тихичко изруга, но страничното огледало показваше някаква ниска черна сянка, която не приличаше на колите, използвани от полицаите в Ейвън или в Съмърсет. Въздъхна с облекчение, но скоро светлините от фаровете се усилиха и се приближиха досадно близо зад него. Даде газ и ускори, за да не може следващата го кола да го задмине. Сметна, че това са някакви веселяци, които вероятно са пийнали дори повече от него, така че не му се искаше да ги пуска пред себе си. При разминаването можеше да стане някоя катастрофа, а това бе последното нещо, от което имаше нужда в момента.

Те продължиха да карат плътно зад него, като му подсвирваха нервно, докато го принудиха да увеличи скоростта до шейсет. Но при тази скорост едва успя да вземе последвалия завой, усети как задните колела се поднесоха и с мъка стисна волана, за да удържи контрола върху колата. Дявол да ги вземе тези вандали, добре че до Кливдън има само още няколко километра. Там ще може да се измъкне от тях. Бе вдигнал вече до седемдесет, изтощеният мотор боботеше силно, а Джордж бе целият в пот, явно в резултат от страха, физическото усилие и поетия алкохол. При следващия завой задните гуми се поднесоха, но все пак успя да поеме напред, по тесен път, който водеше направо към морето. Пикапът отново бе ускорил скоростта си и той инстинктивно натисна спирачката, щом усети острия наклон надолу. Неочаквано бе заслепен от силна светлина. Фаровете на задната кола бяха включени на дълги светлини, а в същото време бе запален и някакъв силен прожектор. Отблясъците от него се отразяваха в огледалото му и напълно го заслепяваха.

Забеляза дългия камион, когато бе само на няколко метра от него. Беше се проточил точно напътно на пътя, без никакви предупредителни светлини. Кабината му беше от дясната страна извън пътя, а задните колела — в тревата на отсрещния край. Солидната му метална каросерия бе точно на височината на пикапа му и Джордж летеше към нея като комета. Независимо от ужаса, който го изпълваше в тези последни секунди, той изведнъж разбра кой го бе предал. Как можа да прояви такава глупост? Това дребно унгарско копеле. Изруга и се опита да извърти волана; пикапът се завъртя рязко и Джордж усети,

че колата вече е излязла извън контрол и се движи с бясна скорост извън пътя, като минаваше през храстите по стръмния склон.

Точно преди да се сблъска с камиона, Джордж успя да събере сили, махна предпазния си колан и скочи встрани. Усети силна болка при приземяването си. Главата му се замая и в същия миг чу невероятния шум от сблъсъка, наоколо се разлетяха късчета от стъкла, нещо го удари по главата и той потъна в пълна тъмнина. Изобщо не чу експлозията на цистерната с бензин, нито видя пламъците, които се издигнаха нагоре.

Джон Форбс донесе лошата новина, появявайки се доста объркан пред вратата ѝ в седем сутринта.

— Джордж нямал никакви роднини, така че полицаите ми се обадиха на мен, след като са разбрали на кого принадлежи пикапът, или по скоро онова, което е останало от него... Предполагам, че са знаели, че в момента работи за нас. — Той я притисна нежно към себе си. — О, Алисън. Толкова съжалявам.

В първия момент като че ли не я заболя много силно; както при всеки тежък удар човек сякаш не е в състояние да почувства цялата болка изведнъж. Но тя бързо нарастваше, подобно на гъбата след ядрен взрив, така че истинската ѝ сила усети едва когато Джон я поведе обратно към стаята. Все още не можеше да повярва, но мъката, която я обземаше, като че ли ѝ подсказваше, че смъртта на Джордж щеше най-накрая да ѝ покаже колко силно го обичаше.

— О, не, не, моля те, кажи ми, че това не е истина! — Отпусна се отчаяно до масата в кухнята, като избута сутрешния вестник. — Не и Джордж, не точно сега, когато имам най-голяма нужда от него. — След това се разплака неудържимо, сълзите се лееха от очите ѝ и в този миг ѝ се искаше и самата тя да не е вече жива. Когато Джон я притисна към гърдите си, почувства, че и неговите рамене се тресат заедно с нейните, а щом вдигна поглед към него, забеляза, че неговите очи също са пълни със сълзи. Това я накара да се замисли колко мил и сърдечен човек бе всъщност той. — Не бих могла да продължа, Джон. Не и след това, което се случи. Толкова го обичах. Просто нямам сили да продължа.

— Ще успееш, скъпа. Не знам как точно ще го постигнеш, но съм сигурен, че ще събереш сили.

— Не мога, съжалявам, но... — Алисън отново се разрида, като си даваше сметка какво означава да почувстваш, че сърцето ти се пръска от болка.

Изобщо не си спомняше как минаха следващите два часа. Джон остана при нея, опитваше се да я успокои, без да се натрапва: точно като нежен баща или по-голям брат. Направи кафе и препече филийки, но тя не бе в състояние да се храни. Някак си успя да се облече. Непреодолимата мъка се смеси с навика да се приготвя и да се яви в съда точно в десет. Взе успокоителните, които Джон ѝ даде, без дори да го попита какви точно са.

Когато седна в колата до него, се чувстваше като под наркоза, макар че ясно осъзнаваше какво става наоколо. Не се качиха в общата стая на адвокатите. Джон помоли да им отстъпят за малко някакъв кабинет в другата част на коридора, където тя си облече робата далеч от любопитните погледи на останалите. Все пак Рик Фенъл се отби, за да ѝ изрази съчувствието си. След това влезе в съдебната зала. Имаше чувството, че някой друг, а не тя самата обясни с равен и спокоен тон, че призованият за този ден свидетел, господин Кристиянсен, частен детектив, е загинал при автомобилна катастрофа предишната нощ. Съдията ѝ кимна съчувствено, сякаш беше наясно, че това за нея е огромна загуба.

— Ще ви стигне ли един час, за да прегрупирате силите си, госпожице Хоуп?

— Благодаря ви, милорд. Наистина е мило от ваша страна.

Двамата с Джон се отпавиха към кантората ѝ под зимното слънце, което блестеше болезнено в зачервените ѝ очи. Те вече бяха ужасно подути и освен това я боляха, но не можеше да се въздържи и отново заплака веднага щом свиха по Джон Стрийт. Говореха за Джордж; обсъждаха какво се е случило всъщност. Какво ли е правел той на този забутан път посред нощ? Съвсем ясно беше, че не се отнася за инцидент, но кой ли от дългия списък с враговете им бе отишъл толкова далеч, че да посегне на живота му?

И двамата осъзнаваха, че в момента трябва да потиснат мъката и болката си. В единайсет Алисън се върна в съдебната зала. Беше като в транс, зае мястото си на адвокатската маса и като че само наполовина си даваше сметка за онова, което ставаше около нея: как служителката ги призова да станат, как съдията влезе и им кимна с глава. Успокоителното явно бе подействало и в момента се чувстваше някак си отнесена, но устата ѝ беше ужасно пресъхнала, а погледът ѝ — леко размътен. Просто не бе в състояние да защитава човек, обвинен в

убийство, но трябваше да направи нещо, да се стегне и да се справи със задачата си. Нямаше право да изостави Куин в този момент.

Изправи се, пийна малко вода и се обърна към съдебните заседатели, като погледна всеки един от тях право в очите, усмихвайки им се едва-едва. По дяволите, нали си бе подготвила вече бележките, а освен това би могла да приложи същите трикове като Фенъл.

— Дами и господа съдебни заседатели, вече чухте категоричната позиция на обвинението. Защо не би трябвало да приемате тази теза за чиста монета? — Жената с плетената жилетка я гледаше с недоверие, дори враждебно. „Да — каза си наум тя. Защо ли, наистина? Та той е толкова виновен!“.

— Имам намерение да ви подсказва — а след това и да дам съответните доказателства за това, че съществуват поне две причини, поради които би трябвало да се отнасяте внимателно към онова, което чухте до този момент. Първата е свързана с характера на доктор Куин. Пред вас не стои някакво чудовище. Този човек е лекар, който се е нагърбил с тежката задача да работи в един от най-бедните райони на града в продължение на години. С други думи казано, това е човек, който е изпълнен с чувство за отговорност, един напълно порядъчен човек. Може наистина да е имал известни проблеми в брака си — точно както повечето от личните лекари, медицинските сестри и здравните работници, които отделят твърде много от времето си за работата и така пренебрегват семействата си. Но не съществува абсолютно никакво доказателство, че този човек е склонен към насилие. Точно обратното, той е правил доста усилия да спаси брака си, той е любящ баща, човек, изпълнен с грижа за жена си и децата си. А ако по някаква случайност Никола Куин наистина е умряла в резултат на инцидентно падане по стълбите, както моят любезен приятел твърди, че може би е станало...

Фенъл скочи на крака и тя му направи място.

— Бих искал да направя възражение, милорд. Единственото, което твърдах, бе, че доктор Куин може би е ударил съпругата си с цел да я нарани, но без да има намерение да я убие. Никога не съм споменава, че е възможно да става дума за инцидент.

Съдията кимна и се обърна към съдебните заседатели:

— Приемам възражението на прокурора Фенъл, уважаеми членове на журито. Така че моля да не вземате под внимание

последните думи на госпожица Хоуп.

Алисън започна отново, като имаше чувството, че силите я напускат.

— Ще се поправа, милорд. Искан да кажа, че доктор Куин не е имал намерение да убива съпругата си; така че ако смъртта е настъпила случайно, както бе предположено, той е достатъчно информиран и интелигентен, за да знае, че трябва само да позвъни на 911 за линейка, да представи случилото се просто като инцидент и в такъв случай той нямаше да е сега тук пред вас. Защо тогава се е озовал в съдебната зала? Бих могла да предположа единствено, че това е станало само защото изобщо не е знаел за смъртта на съпругата си — той просто не е бил запознат с онова, което се е случило, и точно затова не е предприел очевидните действия, които веднага биха го поставили от правилната страна на закона. Смятал е, че Ники е напуснала дома им заедно с двете им деца, изоставила го е с намерението да сложи край на брака им и точно поради това е тръгнал с колата да я търси, като е обиколил няколко места от Дорсет и Северен Йоркшир, като се е надявал, че ще ги намери и ще ги върне. Той всъщност не е бил в Бристол и не е знаел нищо за убийството.

Замълча за миг и даде възможност на съдебните заседатели да осмислят думите ѝ, като не свалеше очи от лицата им, след това продължи:

— Ако това наистина е така, тогава кой е убил съпругата му? Това е вторият момент, на който моят уважаван колега изобщо не обърна внимание, макар че предварително го бях информирала за някои тревожни сигнали. Истината е, че Ники Куин е била жена, доста отегчена от брака си, която е потърсила забавления извън дома си. В края на краищата се е стигнало дотам, че тя е станала любовница на човек, който заедно с неколцина други е бил замесен в нелегални деяния: на този етап бих споменала само неправомерна продажба и използване на забранени наркотици от клас А, но наред с това има още доста други неща. Той е имал какво да загуби, ако всичко това би излязло наяве.

Този господин и помощниците му не са подведени под съдебна отговорност. Но имам намерение да докажа, че той се е страхувал, че Ники Куин ще съобщи за дейността му на полицията, което би могло да доведе до разследване и до край на успешната му кариера, дори до

пълно разорение. Той я е заплашвал, опитвал се е да я принуди по някакъв начин да мълчи. Но тя го е отхвърлила като любовник и е оставала глуха за молбите и заплашите му. Точно затова той или неговите помощници са решили да я ликвидират — и са го направили. Именно те — а не доктор Куин — са се опитали да унищожат трупа, като са използвали начин, който би хвърлил подозренията върху Джефри Куин и би отвлякъл вниманието от незаконните им действия.

Сякаш бе превключила на автопилот. Изпълваше я вълнение и чувстваше, че напълно може да се контролира, думите ѝ бяха логични, убедителни, привличащи вниманието на съдебните заседатели, макар и не толкова симпатични им. Знаеше, че след това щеше да се чувства ужасно.

— Това може да ви звучи като взето от някакъв филмов екшън, уважаеми членове на журито. Но моето задължение е да представя пред вас истината. Доктор Куин не е имал никакво основание да убива съпругата си. Това са извършили други хора и се надявам, че в най-скоро време ще назова тук имената им. Истината понякога е дори по-странна и от фантастиката.

Алисън седна на мястото си. Шумът в съдебната зала бе по-слаб, отколкото бе очаквала, но при всички случаи бе успяла да ги изненада. Съдията удари с чукчето по бюрото си.

— Тишина, моля. Госпожице Хоуп, желаете ли сега да призовете първия си свидетел?

Бе призован Алън Мар, който се закле и застана на свидетелското място. Изглеждаше малко тъжен в тъмния си костюм. Потвърди, че е собственик на местен вестник, който е направил разследване за някакви доста странни сбирки, открити от една от неговите репортерки, Джорджина Манли. Беше нужен цял час, докато изяснят напълно подробностите около съществуването на клуба: как точно го е открила Джина, какво е представлявал той, къде са се провеждали сбирките. На масата на журналистите настъпи истинско оживление, когато се стигна до секса и наркотиците.

— Значи тези хора в най-общи линии са се събирали, за да правят секс, имало е, естествено, и нетрадиционни начини — включително и с участието на малолетни — които най-често са били под влиянието на наркотици?

— Да, точно така. — Шотландският му акцент като че още повече допринасяше за убедителността на думите му.

— Можете ли да ни кажете имената на хората от този клуб?

— Някои да.

— Моля, кажете ги.

Съдията побърза да се намеси:

— Нима това наистина е необходимо, госпожице Хоуп? Които и да са тези хора, срещу тях няма повдигнати обвинения, те не се намират в съдебната зала и не биха могли да оспорят показанията на свидетеля, което означава, че ще им се нанесе вреда.

— Смятам това за съвсем наложително, милорд.

— Господин Фенъл?

— Не виждам връзката с разглеждания случай, милорд, това са само някакви непотвърдени слухове и въображаеми неща, а що се отнася до имената, нямам нищо против те да се оповестяват. — В съдебната зала се разнесе смях. — Не възразявам за това.

— Много добре. Госпожице Хоуп, не бих погледнал благосклонно на нанасянето на вреди и обиди срещу трети страни, които не са в състояние да се защитят, но продължавайте нататък. Надявам се, че твърдението ви за обвързаност на този проблем с разглеждания тук наистина ще се потвърдят.

Алисън отново се изправи и се обърна към Мар.

— Моля продължете. Бих искала да чуя имената на онези, за които разполагате с неоспорими доказателства, че са участвали в този клуб.

— Да, разбирам. Ще спомена хората, за които притежавам писмени показания и/или фотографски доказателства, потвърждаващи, че са присъствали на някои от сбирките на клуба: доктор Анвар Джеванджи, многоуважаваният Чарлс Ланг и лейди Денис Ланг. — Последва силно вълнение в залата. Съдията удари с чукчето, за да призове за тишина, след което Мар изброи още шест доста известни имена. В залата в миг настъпи тишина, а изразенията на всички показваха недвусмислено, че са направо шокирани.

Съдия Игън престана да си води бележки и се облегна назад.

— Господин Мар, нима искате да кажете, че всички тези хора са замесени в дейност, която противоречи на закона?

— Да, милорд — отвърна без никакво колебание свидетелят.

— Господин Ланг беше министър в правителството на Нейно Величество преди изборите, така че това са изключително сериозни и уронващи авторитета му обвинения — и според вас поне един от тези хора е бил готов да стигне до убийство, за да се прикрие вината на участниците в клуба?

— Вярвам, че е станало точно така, милорд.

— Ами... Госпожице Хоуп? Доколкото разбрах, госпожа Сейърс се е самоубила, а доктор Джеванджи е напуснал страната, но вие възнамерявате да призовете като свидетели госпожица Манли и семейство Ланг, нали?

— Точно така, милорд.

— Много добре, моля, продължете.

Алисън отново разпита Мар за подробностите около клуба, а след това се насочи към останалите линии на показанията му, за приятелството му с Джеф и Ники Куин. Той представи Куин като грижовен баща и обяви, че не е знаел, че в брака му съществуват някакви проблеми.

— Ако такива наистина са съществували, смятате ли, че доктор Куин е способен на насилие?

— Не, не бих казал.

— Защо?

— Винаги ми е изглеждал доста разумен, интелигентен и фин човек. Не мога да си представя, че би могъл да прибегне до насилие при никакви обстоятелства, дори когато някой го е предизвикал.

Фенъл стана, за да започне кръстосания разпит.

— Кажете, господин Мар, какъв е тиражът на нашия вестник?

— Около двайсет и пет хиляди.

— И какъв беше преди една година?

— Може би малко по-висок, около двайсет и осем хиляди.

— Значи е спаднал?

— Спадна малко поради рецесията, но нямам основание да смятам, че тази тенденция ще продължи.

— Независимо от това една интересна, дори сензационна история би ви помогнала доста, нали?

— Една интересна история винаги е от полза.

— Значи би могло да се смята, че историята, която ни разказахте днес и която най-вероятно ще се появи в най-скоро време и на

страниците на вашия вестник, е чиста измислица?

— Не, не е измислица. Разполагаме със сериозни доказателства.

— Не съм съгласен с вас, господин Мар. Вече стана ясно, че имате някои снимки, както и записки на една от вашите репортерки на име Джорджиана Манли, които биха могли да покажат, че обявените от вас хора са се срещали. Но от думите ви не стана ясно да разполагате с някакви конкретни веществени доказателства, че по време на тези сбирки се е вършило нещо незаконно. Нищо, освен разни непотвърдени твърдения на вашата репортерка и на някаква друга свидетелка, която обаче вече е мъртва. — Настъпи продължителна тишина, дока го Фенъл се правеше, че изучава бележките си. После той внезапно вдигна глава. — Кажете ми, господин Мар — вие колко пъти видяхте тези хора увлечени в сексуални оргии под въздействието на наркотици?

Ефектът от въпроса бе наистина поразителен — залата бе като наелектризирана.

— Нито веднъж. Не съм присъствал на сбирките.

— Значи всъщност не знаете от собствен опит, че всичко онова, за което разказахте тук, наистина се е случило?

— Не съм свидетелствал на основание на собствения си опит, разказах за разследване, осъществено от една много отговорна професионална журналистка.

— Една журналистка, господин Мар, просто журналистка. Смятам, че това изяснява достатъчно нещата. Нямам повече въпроси.

Съдията като че ли се събуди.

— Желаете ли да зададете допълнителни въпроси на свидетеля, госпожице Хоуп?

— Не, милорд.

След това свидетелства Джина, която изложи онова, което знаеше, тихо и убедително, като издържа на доста агресивния кръстосан разпит на Фенъл. Когато съдията обяви обедната почивка, Алисън въздъхна с облекчение. Това може би беше най-отвратителната сутрин в живота ѝ и в момента ѝ се искаше единствено да се прибере в кантората си и да остане сама. В коридора забеляза Игън, който бе застанал на вратата на своя кабинет: бе свалил вече перуката си, но все още носеше яркочервената роба.

— Госпожице Хоуп?

— Да, милорд?

— Просто исках да ви кажа колко съжалявам за случилото се с господин Кристиянсен. — Той ѝ се усмихна сърдечно. — Вие се справихте много добре.

Веднага щом той се прибра, към нея се приближи Джон.

— И аз исках да ти кажа същото, Алисън. Сигурно си се чувствала ужасно, но беше наистина страхотна. — Той замълча и се поколеба за миг. — И така, сега ни остават господин и госпожа Ланг.

— Надявам се, че не са успели да си намерят някакво удобно извинение, за да не се явят.

Но те бяха успели. След кратък разговор с Куин, с когото хапнаха по един сандвич със сирене в килията му, Алисън се върна в съдебната зала в два без пет. Служителката веднага ѝ предаде медицинско свидетелство от частна клиника, потвърждаващо, че Чарлс Ланг е твърде болен, за да се яви в съдебната зала. Ставаше дума за силни болки в гърба, рецидив от инцидент по време на езда, станал преди две години. Съпругата му бе представила молба да бъде оставена в дома си, за да може да се грижи за своя съпруг. Веднага щом съдията зае мястото си, Алисън скочи на крака, за да протестира.

— Милорд, не бих искала да поставям под съмнение мотивите на господин Ланг, но...

— А защо да не ги поставите под съмнение, госпожице Хоуп? Според мен бихте имали пълни основания за това. Доктор Куин е обвинен в убийство, което е наистина сериозно престъпление, а съдът специално бе разпоредил, че този хора трябва да се явят и да свидетелстват. Ако Ланг се намира в дома си в Бакуел, не виждам никакво основание за отказа му да пристигне в съдебната зала. Ако е необходимо, би могъл да използва инвалидна количка. Повярвайте ми, имам сериозни съмнения, че състоянието му е толкова тежко. Отсъствието на лейди Денис Ланг е направо възмутително — та тя е само на дваайсет и пет минути разстояние с кола, така че не мога да си представя, че съпругът ѝ не би издържал без нея за няколко часа. Съдебният служител?

— Милорд? — изправи се веднага от мястото си служителът и се обърна към него.

— Моля да осигурите по всякакъв възможен начин присъствието на господин Чарлс Ланг и на лейди Денис Ланг в съдебната зала утре сутринта в десет часа, за да свидетелстват, както са призовани. Ако не се появят, без да са представили убедителни основания за отсъствието си, ще изпратя полиция в дома им, за да бъдат доведени принудително. Ще обмисля дори дали да не ги изпратя за три месеца в затвора за обида на съда и възпрепятстване на правосъдието.

— Ще бъде направено, милорд — отвърна служителят, като веднага напусна съдебната зала и бе заместен от друг.

Игън погледна към Алисън.

— Как бихте искали да продължим, госпожице Хоуп? Желаете ли да направим кратка почивка, за да подготвите новите си свидетели?

След двайсетминутна почивка Алисън призова наетия от защитата патолог, който бе направил изследвания на останките от трупа в пещта на семейство Куин и се опита да постави под съмнение убедеността на Бакстър, че те със сигурност принадлежат на Ники, тъй като не са били подложени на ДНК тест. Бе напълно ясно, че съдебните заседатели не му повярваха. След това бяха разпитани Тейлър и един от колегите на Куин, които дадоха описание на характера му. Но почти никой не прояви интерес към онова, което те казаха.

Беше вече тъмно, когато Джон я откара до дома ѝ. Достатъчно беше само да затвори очи и образът на Джордж веднага изникваше пред нея. Искаше ѝ се да остане сама, имаше толкова много неща, които би искала да му каже. Беше напълно изтощена, направо бе останала без сили и дори задряма в топлата кола, като се събуди едва когато вече бяха приближили до Даун. Призрачни образи от миналото се примесваха със светлините от рекламните на магазините. Те винаги се връщаха при нея в периоди на напрежение и кризи. Виждаше безжизненото тяло на Дейвид, увиснало под желязната греда. Нямахше да позволи на Куин да изпадне в отчаяние. Никога повече не биваше да позволява на някого да се отчайва.

Малко по-късно двамата с Джон се отбиха да хапнат в някакво бистро близо до подвижния мост, чиито очертания ясно се виждаха през прозореца. Алисън се чувстваше ужасно, опитваше се да се

концентрира върху онова, което трябваше да направи на следващия ден, но без Джордж като че ли бе напълно изгубена. Той беше толкова добър човек — освен това честите му идиотизми всъщност не бяха нищо особено. Всеки път, когато се замислеше за него, едва се съдържаше да не се разридае.

Джон внимателно насочи вниманието ѝ към процеса.

— Съжалявам, но все пак би трябвало да обмислим някои неща и да вземем решение. Лично аз не бих се отказал от призоваването на Куин като свидетел. Остави го да разкаже сам историята си.

— Нали вече говорихме за това? Какво смяташ, че ще каже? „Не съм го направил“? Но тогава Фенъл ще отвърне: „Точно ти си го направил.“ И съдебните заседатели ще повярват именно на Фенъл. Куин е твърде разстроен, за да могат думите му да прозвучат убедително. Твърденията му, че изобщо не е знаел за клуба и за изневярата на Ники може да са верни, но наистина звучат доста неправдоподобно, така че е трудно да им се повярва. Досега се опитвах да го представя като почтен човек, страничен наблюдател, замесен в нещо, над което не е имал никакъв контрол, ситуация, в която би могъл да попадне всеки един. Но ако Фенъл го подложи на кръстосан разпит, твърде възможно е да го изкара от равновесие, да го представи като нестабилен... Не смятам, че това е разумно.

— Решението е твое, Алисън. Надявам се само да успееш.

Когато стигнаха апартамента ѝ, тя взе приспивателно. Имаше нужда от няколко часа пълна почивка. В просъница си спомняше как Джон подреди внимателно документите и бележките ѝ, изключи телефона и ѝ помогна да си легне.

На сутринта той бе все още в дома ѝ. Беше заспал на канапето. Алисън се събуди първа, все още доста позамаяна от приспивателното, и веднага се усмихна, като видя неудобно превитото му дълго тяло върху тясното канапе. Беше наистина трогателно: едва ли биха се намерили много мъже, способни на подобни жертви, след като преди това са били така категорично отблъснати. Свари пълна кана кафе, сякаш това си бе най-обикновен ден и юристът, който ѝ помагаше, винаги прекарваше нощта в апартамента ѝ. Когато се събуди, той изглеждаше доста смутен и объркан.

— Съжалявам, Алисън, смятах да стана рано и да свърша всичко това.

— Сега е мой ред, Джон. Ти се справи страхотно вчера. Благодаря ти. Благодаря ти, че ми спаси живота.

В десет без пет беше вече облечена и на мястото си в съдебната зала. Докато подреждаше бележките си на масата, лекичко се извърна към Джон.

— Май никой от семейство Ланг не се е появил все още, нали?

Той поклати глава, но ѝ се усмихна окуражително.

— Ще настояваме направо за заповеди за арест, ако не дойдат, чу ли?

— Смяташ ли, че Игън ще се реши на това? Да подпише заповед за арестуването на един член на парламента?

— Разбира се, че ще го направи, та те направо се подиграват със съда. Игън не е от хората, които биха допуснали това — а напълно възможно е арестът да му достави дори удоволствие, той мрази хората от върхушката.

Алисън се засмя за пръв път през последните трийсет и шест часа.

— Но той не е ли също част от нея, след като е съдия във Върховния съд?

— Едва ли гледа на нещата точно по този начин. Може би ще е дори по-добре, ако семейство Ланг не се явят в съда — може би съдебните заседатели ще повярват повече на нашата история, ако се наложи те да бъдат доведени тук под стража.

Алисън кимна, доволна от присъствието му до себе си, макар да ѝ се искаше поведението му да не подсказва толкова ясно, че много я харесва. Той беше наистина приятен човек — висок и с добър външен вид, точно толкова мил, колкото бе и Джордж. И в това именно бе проблемът. Нямаше я искрата, нито вълнението. Никога не би могла да бъде интимно близка с Джон, а в същото време той бе спасил кариерата ѝ, бе ѝ помогнал да запази разума си само с присъствието си. Не проявяваше настойчивост, бе толкова толерантен, но начинът, по който я гледаше, когато смяташе, че тя не го наблюдава, я караше да се чувства ужасно, да изпитва вина. Обърна се, когато усети, че една от служителките се е приближила към нея.

— Да, Норма?

— Госпожице Хоуп, господин Форбс, изпратиха ме да ви съобщя, че господин Чарлс Ланг е в коридора отвън и очаква да бъде призован.

Джон тихичко подсвирна.

— О-хо, май набързо е оздравял.

— По-скоро вече си е осигурил алиби — подхвърли Алисън, но не остана време за повече обсъждания. Съдията се появи, съдебната зала притихна и тя побърза да се изправи от мястото си.

— Милорд, бих искала да призова господин Чарлс Ланг.

Игън се усмихна доволно и кимна към служителката.

— Извикайте господин Ланг, моля.

Докато изчакваха, той отвори някакъв нов бележник, приличаше на старомодна училищна тетрадка за упражнения, с твърда подвързия. Алисън се почуди дали по цял ден съвестно си води бележки, или просто вътре има някакви комикси, а защо не и снимки на голи жени.

Ланг влезе бавно в залата, докато служителката държеше стъклените врати, за да мине. В едната му ръка имаше бастун, с който най-демонстративно се подпираше и дори изкриви болезнено физиономията си, когато пристъпи към свидетелското място и застана прав, за да се закълне. Алисън погледна към съдията.

— Може ли свидетелят да седне, милорд?

— Разбира се, госпожице Хоуп. Господин Ланг, разбрах, че имате болки в гърба в момента и съдът ви е благодарен, че направихте усилие да се явите. — Това бе просто една любезност, но Алисън забеляза сериозното изражение на съдията: Джеймс Игън може и да бе израснал в старата къща на пристанищен работник в Портсмут, но явно добре бе усвоил ролята на съдия на Нейно Величество и бе готов да я изиграе, когато се налагаше. На Ланг съвсем нямаше да му е лесно. Тя се обърна към свидетелската банка. Форбс бе разговарял с господин и госпожа Ланг, за да вземе предварителните им свидетелски показания, но Алисън не се бе срещала с нито един от двамата до този момент. Чарлс Ланг бе около четирийсетгодишен, малко понапълнял, с гладко розово лице като на млад агент по недвижими имоти. Беше си сложил обаче старинна картезианска вратовръзка.

Тя му се усмихна сърдечно и го попита последователно за името, адреса и местоработата му.

— Член съм на парламента.

Алисън кимна с уважение.

— Значи през седмицата живеете в Лондон и се връщате в Бакуел само през уикендите?

— Обикновено да.

— И как прекарвате уикендите си, господин Ланг?

— В събота сутринта най-често се срещам с избиратели в приемната си, която е в Уилтшир. Имам също и други задължения, свързани с изборната ми длъжност. В събота следобед и вечерта съм ангажиран с разни чествания, официални вечери на партийни функционери и други неща от този род.

— Предполагам, че избирателите ви и съпартийците ви доста се радват на срещите си с вас?

Той се усмихна уж скромно, но Алисън долови зад тази усмивка открита арогантност.

— Гледам съвсем сериозно на работата си, госпожице Хоуп.

— А в неделите?

— Неделите се опитвам да запазя за семейството си. Имам две деца в тийнейджърска възраст.

— Предполагам, че все пак понякога си позволявате да се позабавлявате някоя вечер с приятели, само вие и съпругата ви?

— Разбира се, правим го, когато е възможно.

— Разполагам с една снимка тук, господин Ланг — каза тя и подаде снимката на служителката, за да му я подаде. — Бихте ли ни разяснили съдържанието ѝ?

— Струва ми се, че това сме ние двамата със съпругата ми, снимали са ни точно когато напускаме дома си с колата.

— Вие сте с официален костюм, а съпругата ви е облечена в дълга рокля като за някакво празненство, нали?

— Така изглежда.

— Господин Ланг, можете ли да ни кажете къде сте били вечерта на осми декември, пада се събота?

Веднага бе готов с отговора си:

— Бяхме със съпругата ми в Белгия. Аз водих разговори в Брюксел с висши офицери от НАТО, а вечерта гостувахме на генерал-майор Ричард Фел.

— В Брюксел ли?

— Не, генерал Фел има малка вила в Ардените.

— И кои бяхте в компанията?

— Само генерал Фел, който не е женен, съпругата ми и аз самият.

— Генерал Фел ваш стар приятел ли е?

— Учихме в университета заедно.

— Така ли? Той не е ли малко по-възрастен?

— Аз постъпих в Кеймбридж направо от училище. Ричард Фел бе вече действащ армейски офицер, изпратен да учи руски език като част от допълнителното му обучение.

Алисън кимна. Стръвта бе захапана: сега трябваше да поизчака и да действа, когато му дойдеше времето.

— Сигурно знаете, че доктор Куин е обвинен в убийството на съпругата си, Ники. — Ланг я гледаше в очакване, явно се чувстваше малко неудобно. — Срецали ли сте се някога с госпожа Куин, господин Ланг?

— Не си спомням.

— Сигурен ли сте в това?

— Напълно.

— Извинете ме тогава, но ще ви кажа направо, че този съд разполага с доказателства за противното? — Ланг ѝ хвърли леден

поглед, но нищо не каза. — Става дума за дадените под клетва писмени показания на госпожа Ребека Сейърс. — Алисън подаде едно копие от тези показания на служителката, която веднага му ги отнесе.

— Вече разполагам с копие от този документ, госпожице Хоуп. — Тя не можеше да не се възхити на хладнокръвието му.

— Е, тогава сте наясно, господин Ланг, че госпожа Сейърс описва с най-големи подробности няколко ваши срещи с госпожа Куин, състояли се на едни доста подозрителни социални сбирки, тя говори дори за любовна връзка между вас, за доста сексуални контакти, последвани от болезнена раздяла.

— Всичко това са просто фантазии.

— Фантазии ли, господин Ланг? Сигурен ли сте в това?

— Да, напълно, госпожице Хоуп, нямам абсолютно никакво съмнение. Цялата тази история изобщо не отговаря на истината. Предполагам, че самоубилата се госпожа Сейърс вероятно не е била с всичкия си. Не познавам нито нея, нито Никола Куин. Хората с високо обществено положение често са обект на спекулации от страна на разни самотни членове на обществото, които си фантазират какви ли не работи за тях, сигурно знаете за това? — Тонът му беше съвсем убедителен и спокоен — дори не се изчерви. — За съжаление това се среща често и е доста досадно.

— Значи никога не сте се срещали и с госпожа Сейърс?

— Не, никога.

— И изобщо не сте имали любовна връзка с Ники Куин?

— Та аз дори не съм я познавал.

— Значи никога не сте се появявали на онези сбирки за избрани, на които са се вземали наркотици?

— Разбира се, че не. Дори само предположението за подобно нещо би било смешно.

— А на осми декември сте се намирали в някаква самотна вила в Ардените, заедно с вашия стар приятел от студентските ви години? — Той кимна. — Това „да“ ли означава, господин Ланг?

— Да, бяхме в Ардените.

— Преди малко ви показах една снимка. Тя е все още при вас, нали? — Ланг кимна с нежелание. — Признавате, че на нея сте двамата със съпругата ви, във вашата кола и вие сте на шофьорското място?

— Да, така е.

— Ще се учудите ли, ако разберете, че тази снимка е направена от госпожа Джоан Кук, която е частен детектив?

— След като сте успели да вземете писмени показания под клетва от някаква пълна фантазърка, едва ли бихте могли да ме учудите вече с нещо, госпожице Хоуп.

Последвалият смях в галерията показва, че Ланг явно се справя доста добре, значи бе дошло времето да му нанесе удар.

— Твърдението, че госпожа Сейърс е била разстроена психически, си е само ваше лично мнение, господин Ланг. Според мен тя е била интелигентна, загрижена, но изключително изплашена жена. Затова пък госпожа Кук, която е направила снимката пред вас, е бивш офицер от военноморските сили, занимавала се е със секретните морски комуникации в Нортууд. Тя е човек, чието психическо състояние не може да се поставя под съмнение. — Ланг не каза нищо, но веднага си личеше, че е уплашен. — Работата е там, господин Ланг, че госпожа Кук е направила тази снимка точно в седем и половина вечерта на осми декември. Снимала ви е, когато сте излезли на пътя пред къщата си. Датата и времето бяха потвърдени от полицейския сержант Антъни Смит и от още един полицаи, който е бил заедно с него, както и от полицейския участък в Ейвън и Съмърсет, който е поддържал постоянни патрулни коли в района, за да се погрижат за вашата сигурност, господин Ланг. Предполагам, че става дума за една напълно нормална процедура, но може би вие не сте били запознат с нея? — „Благодаря и на теб, Елейн Мейтланд — помисли си тя — за проявената невероятна нелоялност с предоставянето на тази информация.“ — Значи все пак се оказва, че вие не сте били в Белгия?

Ланг изглеждаше смутен. Всички в съдебната зала бяха вторачили очи в него, но той все пак направи невероятни усилия, за да запази самообладание.

— Просто ми се струва, че тези хора са сгрешили, госпожице Хоуп. Генерал Фел е готов да потвърди, че той заедно с мен и съпругата ми... — Свидетелят замълча объркано за миг, явно се двоумеше какво да каже по-нататък.

— Проблемът е в това, господин Ланг, че след като генералът ви е такъв дългогодишен приятел, би могло да се сметне, че той едва ли ще е толкова обективен, да го наречем, колкото...

Рик Фенъл скочи. Алисън дори се учуди, че го направи едва сега.

— Милорд, наистина съм длъжен да възразя. Подобен коментар е напълно недопустим, особено както вече стана ясно, че генерал-майор Фел може да бъде призован като свидетел.

Съдията кимна, макар че в поведението му не прозираше ни най-малка симпатия по отношение на увъртанията на Ланг.

— Приемам възражението ви, господин Фенъл. Съдебните заседатели няма да взимат предвид последните думи на госпожица Хоуп.

Алисън отново се изправи.

— Нека тогава да изясним, господин Ланг. Честно ви признавам, че изобщо не ви вярвам — точно затова възнамерявам да призова Джоан Кук, а също и сержант Антъни Смит и придружаващия го полицаи, за да потвърдят представеното вещественно доказателство. — Ланг я гледаше с неприязън. — Освен това възнамерявам да докажа, че странните сбирки, за които разказва в писмените си показания госпожа Сейърс, наистина са се провеждали и че една от тях е била точно вечерта на осми декември, състояла се е в къща, наречена Хамънд Хаус, извън града, в Съмърсет. Точно натам се бяхте отправили, когато ви е направена снимката, нали?

— Разбира се, че не.

— Надявам се съдебните заседатели да успеят сами да направят заключенията си. А сега нека се върнем отново към Ники Куин.

Алисън го притиска още близо половин час. Но Ланг остана твърд като камък, непрекъснато отричаше, че се е срещал някога с Ники или с Ребека Сейърс. Фенъл все по-често правеше възражения. А съдията не криеше неодобрението си — явно не изпитваше симпатия към богати мъже, които мамеха парламента и своите избиратели. Тъй като не бе готов да напусне страната като Джеванджи, Ланг наистина нямаше никакъв друг избор, освен да се яви в съда и да свидетелства, след като бе получил официална призовка, но се оказа доста зле подготвен, а и прекалено самонадеян. Да не говорим за арогантността и глупавата недодяланост, с които бе съчинил алибито си... Алисън вече бе готова да нанесе решителния удар.

— Да обобщим тогава, господин Ланг: вие категорично твърдите, че никога не сте чували за госпожа Куин и за госпожа Сейърс, така ли?

— Да, така е.

— И не сте посещавали странните сбирки, за които стана дума?

— Не, никога.

— Нито сте се срещали с доктор Джеванджи, който явно е бил главният им организатор?

— Не, не съм.

Алисън посегна към плика върху масата и извади оттам друга снимка, която даде на служителката да му я занесе. Джордж я бе забелязал между документите върху бюрото на Ребека Сейърс още при първото си посещение. По време на второто я бе взел, без да ѝ поиска разрешение. А след като я бе накарал да му разкаже всичко, беше я принудил да му даде и негативите, което тя бе направила, макар и с нежелание. Господи, колко ѝ липсваше Джордж... Копия от снимката бяха раздадени на съдията, на Фенъл и на Ланг, който пребледня като платно. Алисън веднага побърза да се възползва от объркването му и дори не изчака, докато Форбс даваше още дванайсет копия на служителката, за да ги раздаде на съдебните заседатели.

— Какво виждате на снимката, господин Ланг?

— Това е фалшификат — опита се да възрази той, но изглеждаше уплашен, дяволски уплашен.

— Бихте ли били така любезен да отговорите на въпроса ми — какво виждате на снимката, господин Ланг?

Той като че успя да се овладее:

— На снимката се виждам аз, но...

— И кой друг е сниман заедно с вас, господин Ланг?

Ланг се обърна към съдията:

— Милорд?

Игън поклати глава.

— Моля да отговорите на въпроса на адвоката. — Настъпи продължителна тишина. Съдебните заседатели явно бяха приковали очи в Ланг, както и всички зрители от галерията. Алисън чувстваше, че най-накрая ги беше убедила. Съдията започна да нервничи. — За бога, господин Ланг, би трябвало съвсем ясно да виждате, както и аз самият,

че на снимката сте заедно с убитата госпожа Куин, явно на някакво празненство, защото зад вас се виждат и други хора.

— Сред които са доктор Джеванджи и Ребека Сейърс — обади се Алисън.

— Благодаря ви — усмихна ѝ се съдията и се обърна отново към Ланг. Последва нова тишина. — Е? Съгласен ли сте?

Най-накрая той събра сили да продума:

— Изглежда, че е така, милорд. Аз... аз мога само да кажа, че изобщо не си спомням за това празненство, нито кога е била направена снимката, може би е било на някаква среща с избирателите ми...

Алисън продължи с разпита:

— Господин Ланг, както много добре знаете, никой от тези хора не е бил ваш избирател. Твърдението ви е направо абсурдно. Оставям на вашата съвест това, че се опитвате да лъжете, след като се намирате под клетва в съда. Вие сте били любовник на Ники Куин. Познавали сте прекрасно както нея, така и Ребека Сейърс. Истина ли е това?

Съдията отново се намеси:

— Всичко до голяма степен зависи от автентичността на тази снимка, госпожице Хоуп. Разполагате ли с негатива?

— Да, милорд.

Той му бе предаден от служителката и Игън повдигна малкото четвъртито парче от филм срещу светлината, за да може да го разгледа по-добре.

— Без съмнение ще трябва да се направи специална експертиза, но все пак не мога да не отбележа, че филмът ми се струва съвсем истински. — Той го върна на служителката. — Моля, покажете го на господин Фенъл. — След това се обърна към свидетелската банка: — Не бих искал да ви заплашвам, господин Ланг, само ви припомням, че сте длъжен да кажете истината. Длъжен съм също така да ви напомня, че лъжесвидетелстването е криминално престъпление, което се наказва със затвор.

Ланг тръсна ядосано глава.

— Възможно е и да съм се срещал с тези хора, нали разбирате, аз се срещам с толкова много хора при изпълнението на задълженията си...

Алисън побърза да му забие ножа:

— Възможно ли, господин Ланг? Значи „възможно“? Вие сте били любовник на Ники, нали? Защо най-накрая не ни кажете истината?

В залата настъпи потискаща тишина. Ланг бе забил поглед в стените зад съдебните заседатели, сякаш би могъл да получи някаква помощ оттам. Най-накрая отново се намеси съдията:

— Бих искал да отговорите на този въпрос, господин Ланг. Ако не го направите, със сигурност ще приемем, че отговорът ви е „да“.

Ланг поклати отчаяно глава и измърмори нещо неразбираемо, след което Алисън отстъпи. В края на краищата тя не разполагаше с повече категорични доказателства, а освен това вече бе сигурна, че е успяла да убеди съдебните заседатели, че той е лъгал от началото до края.

— Смятам, че вече чухме достатъчно, господин Ланг. Нямам повече въпроси, милорд.

— Желаете ли да проведете кръстосан разпит, господин Фенъл?

Рик Фенъл се изправи и пооправи дългата си роба, сякаш се опитваше да си припомни нещо, което бе забравил.

— Не бих искал да внасям по-нататъшно объркване, господин Ланг, затова ще бъда съвсем кратък. Госпожа Куин е била убита на шести септември или някъде около тази дата. Къде бяхте вие по това време?

Ланг все още не можеше напълно да се успокои.

— Бях в чужбина, заедно със съпругата си. Участвахме в парламентарна делегация, която бе на посещение в Австралия и Нова Зеландия в периода от двацет и седми август до седемнайсети септември. Завърнахме се през Сингапур, където останахме при нашия посланик там до двацети септември.

— Предполагам, че някой високопоставен служител в парламента, например парламентарният секретар — би могъл да потвърди всичко това писмено?

Ланг се обърна умолително към съдията:

— Милорд, аз съм член на парламента — не смятам, че подобно потвърждение е необходимо!

Съдията махна пренебрежително с ръка.

— След като сам не разбирате защо това е необходимо, няма да губя време да ви обяснявам. Госпожица Хоуп и юридическия

консултант, който ѝ помага, ще уредят този въпрос. Очаквам документът да бъде в съда до утре. След това ще решим дали ще е необходимо да призоваваме още свидетели за допълнително потвърждаване на фактите.

31

Останалата част от сутринта премина без никакви изненади. Когато застана на свидетелската банка, Денис Ланг категорично повтаряше твърденията на съпруга си, но никой не вярваше дори на дума от онова, което казваше. Джоан Кук потвърди датата и времето, по което е била направена снимката ѝ. Двамата полицаи също свидетелстваха, че са я видели да прави снимката, а освен това са засекли семейство Ланг да напускат къщата си през същата вечер — на осми декември. Неочаквано бе станало вече един часът и Алисън си даваше сметка, че с това би могла да завърши защитата си.

— Нямам повече свидетели за призоваване, милорд.

Игън я изгледа въпросително.

— Няма ли да призовете още някого, госпожице Хоуп?

Тя знаеше, че намеква за Куин.

— Не, милорд.

— Много добре, тогава ще направим почивка до два часа — каза той и напусна залата.

Двамата униформени надзиратели, които охраняваха Куин, го поведоха към килията на долния етаж. Алисън отиде при него след около пет минути.

— Надявам се, че вече се чувстваш по-добре, Джеф. Сигурна съм, че всички в залата са убедени, че Ники е имала връзка с Ланг, точно както твърдеше и Ребека Сейърс. И се надявам, че ни е нужна само още една крачка, за да ги накараме да приемат, че именно някой от тайнствената група я е убил.

Той кимна.

— Никога не съм се срещал с твоя Джордж... но това е наистина ужасно, искрено съжалявам за случилото се. Просто не знам как успя да издържиш през последните два дни. Но се справи направо чудесно.

— Благодаря ти.

Той се поколеба, преди да продължи:

— Все още е сложно, нали? Този тип Фенъл също го бива. Така ми се искаше да не бе толкова мъчително. Какво още следва?

— Двамата с Фенъл ще направим заключителните си пледоарии, съдията ще обобщи, а след това съдебните заседатели ще се оттеглят. Дръж се, Джеф, всичко ще приключи.

На съдията се наложи да забави следобедното заседание с близо час, тъй като трябваше да изслуша някакви искове по свършено друг въпрос, така че Фенъл не можа да започне преди три заключителната си реч. Съдебните заседатели очакваха обаче думите му с интерес. След като бяха скучали два часа, се надяваха най-накрая да чуят нещо, което ще ги заинтригува. Фенъл огледа внимателно всеки от тях, като им се усмихваше сърдечно.

— Дами и господа членове на журито. — Алисън въздъхна, като го чу отново да подчертава внушаващия доверие йоркширски диалект: добрият стар Рик, обикновеният човек, на когото трябва да се вярва. — Тъй като се намираме в Англия, а не някъде из южните щати на САЩ, аз не бих пледирал доктор Куин да отиде в газовата камера или на електрическия стол. Ние сме тук от името на обществото, за да изясним едно отвратително, едно нечовешко престъпление. Да разберем какво точно се е случило, за да можем да определим дали доктор Куин е виновен или невинен.

Вече изслушахте доста свидетелски показания, както и предполагаеми твърдения, които колкото и интересно да звучаха, всъщност нямат нищо общо с реалността. Един собственик на местен вестник се опита да ви внуши, че в този град има някаква група от хора, които си организират разгулни сбирки, по време на които се вземат и наркотици. Това може да е вярно, а може и да не е вярно — лично аз бих добавил, че бих възприел с повече доверие подобни твърдения, ако те бяха направени от офицер от полицията, а не от човек, чието благосъстояние зависи от това да изнамира интересни истории, за да се продават вестниците му. Но така или иначе нещата не можаха да се изяснят докрай. Госпожица Хоуп не успя да ни покаже някаква връзка между тези необичайни веселби и смъртта на госпожа Куин. Освен това бих искал да добавя, че ако някои от участниците в предполагаемите сбирки наистина са смятали доктор Куин и съпругата

му за опасни, те със сигурност биха убили и двамата — нещо, което не са направили. По тази причина смятам, че би трябвало напълно да забравите цялата тази история, която за мен няма нищо общо със случилото се.

Имала ли е наистина госпожа Куин любовна връзка с господин Чарлс Ланг? Е, това е нещо, което би могло да има връзка с убийството. Няма защо да го увъртаме, скъпи съдебни заседатели. Чарлс Ланг може да е член на парламента, а доскоро и министър, но трябваше да бъде заплашен със затвор, за да го принудят да се яви в съда и да свидетелства. Не знам какво мислите вие, но аз не повярвах на онова, което заяви той тук. — „Господи — помисли си Алисън, този човек е наистина гений. Призовавам свидетел, който да обори версията му по делото, а той го дискредитира като пълен измамник; и аз дори не мога да възразя срещу това!“. — Не бих се учудил ни най-малко, ако се окаже, че Чарлс Ланг наистина се е срещнал с Ники Куин на някакво парти и е започнал любовна връзка с нея. Вие видяхте също и съпругата на господин Ланг. Дватамата са страхотна двойка и все още живеят заедно, така че се съмнявам, че дори и да е съществувала, връзката на Ланг с госпожа Куин, да е била нещо сериозно. Но все пак съм съгласен, че е възможно да е имало такава връзка. — Той замълча, за да постигне очаквания ефект, а на устните му отново се появи тази негова дяволска усмивка, докато огледа един по един съдебните заседатели. Те го слушаха внимателно.

— И какво става тогава, уважаеми съдебни заседатели? Какво би трябвало да мислим? Когато Ники Куин е умряла, семейство Ланг се е намирало на другия край на света, получихме достатъчно потвърждение за това, така че то е факт, който не може да се поставя под съмнение. Чарлс Ланг се е намирал на официално посещение в Австралия, както потвърди писмено парламентарният секретар. Значи със сигурност той не би могъл да я убие. Естествено, може и да е бил част от причината за престъплението.

Нека да погледнем нещата от тази страна. Ники Куин е била невярна съпруга на мъжа, който също доста я е пренебрегвал, може би тя дори доста често му е изневерявала, при това не само с един мъж. Да, сега тя е мъртва и не бих искал да говоря лоши неща за нея, но основното, което ме интересува в този случай, е истината. Бих могъл

дори да кажа, че връзката на господин Ланг с Ники Куин само увеличава вероятността тя да е била убита от собствения си съпруг.

Алисън веднага се изправи:

— Милорд, налага се да възразя. Прокурорът съзнателно подвежда съдебните заседатели. Твърдението на господин Фенъл можеше и да е вярно, ако липсваха категорични доказателства за връзките на господин Ланг с някои други хора, които биха имали интерес Ники Куин да е мъртва. Но такива недвусмислени доказателства бяха представени, така че е напълно ясно, че господин Ланг е свързан точно с хората, организирали убийството на Ники Куин.

Съдията кимна.

— Склонен съм да се съглася с вас, госпожице Хоуп, макар че вашият многоуважаван приятел има право да изложи своята теза по начин, който смята за най-благоприятен с оглед на поетите от него задължения по този случай. Господин Фенъл, според мен съдебните заседатели би трябвало да не вземат предвид последното ви твърдение, макар че вие бихте могли да изразите по друг начин мисълта си.

Фенъл се обърна към съдебните заседатели и повдигна въпросително вежди. Да, те добре знаеха, че все пак трябва да се съобразява с известни правила, но независимо от това си оставаха на негова страна.

— Благодаря ви, милорд. Ще се опитам да продължа по друг начин. Уважаеми членове на журито, така или иначе, аз съм напълно сигурен, че доктор Куин е имал всички основания да мрази съпругата си. Не се съмнявам също така, че господин Ланг — заедно с още други или сам — също е допринесъл за това. Не бих казал нищо повече по въпроса. Но онова, което със сигурност знаем — отново повтарям, че го знаем — от полицията и от представените веществени доказателства, е достатъчно ясно. На шести септември вечерта Ники Куин е била ударена или може би дори хвърлена по стълбите към мазето в собствената ѝ къща, в резултат на което се е ударила, счупила си с гръбнака и е починала. Вратът ѝ също е бил счупен. И защо е станало всичко това? Аз твърдя, че е станало, защото се е скарала със съпруга си, уважаеми членове на журито, а причината и кавгата са били неговите непрекъснати отсъствия от дома и нейните изневери.

Както споменах още в самото начало, може би той не е имал намерение да я убива, а просто да я нарани, да я уплаши, да я накаже, да я накара да страда, но дори само това намерение е достатъчно, за да бъде произнесена присъдата за убийство. Тя е умряла, госпожи и господа съдебни заседатели: животът ѝ е бил прекъснат едва на трийсет и три години. Не забравяйте това. Доктор Куин явно е изпитвал достатъчно чувство за вина, защото се е опитал да разчлени трупа ѝ — нещо, за което има професионална подготовка — и да се опита да го унищожи, като го изгори в пещта на котела за централно отопление. Децата им не са обект на дискусия в този процес, но ще си позволя да напомня, че те също не са били виждани от деня на убийството, така че ви приканвам да си направите съответните заключения...

Не се наложи Алисън да прави възражения, тъй като съдията сам се намеси:

— Моля седнете на мястото си, господин Фенъл. Членове на журито, бих искал специално да подчертая, че децата не са предмет на разглеждане по делото. За съжаление нямам никаква представа какво би могло да се е случило с тях, това не знае никой от нас. Не разполагаме с никакви веществени доказателства за това, дали са живи или мъртви, и макар това да ви се струва доста трудно, все пак ви призовавам да се опитате да ги изключите изцяло от мисълта си. Непотвърдената вероятност те също да са мъртви не дава право на господин Фенъл да използва този факт, за да формира у вас определено отношение към обвиняемия. Трябва да забравите внушението, което той току-що направи.

Прокурорът отново се изправи:

— Длъжни сме да се съобразим с изискването на негова милост, дами и господа съдебни заседатели — започна той, но всички бяха наясно, че той изобщо не беше съгласен. — Доказателствата около убийството на Ники Куин са достатъчно ясни. В същото време Джефри Куин изобщо не застана на свидетелската банка, за да се опита да представи някакви солидни доказателства в своя защита. И защо, бих попитал? Ами защото няма задоволителни отговори на въпросите, които бих му задал.

Алисън възрази:

— Милорд, абсолютно право на доктор Куин е да не се явява като свидетел. Това изобщо не доказва вината му. Аз представих аргументи, че той няма абсолютно нищо общо със събитията, които са го довели в съдебната зала, а не виждам никакви основания да го принуждавам да се излага дори на още по-жестоки обвинения.

Съдията се съгласи, но без особен ентузиазъм:

— Това е съвсем правилно, членове на журито. Ще направя специален коментар по този въпрос, когато обобщавам представените доказателства по процеса. Но не е работа на господин Фенъл да говори за това в момента.

Фенъл кимна едва забележимо.

— Негова милост е прав, дами и господа: вие трябва сами да си направите заключения по въпроса. И не се съмнявам, че ще успеете в това. Но лично аз съм убеден — гласът му неочаквано стана по-висок и доста по-твърд и решителен, — убеден съм, че Джефри Куин е единственият човек, който е имал мотив и възможност да убие съпругата си. Защо е изгорил трупа ѝ? Защо е избягал? Смятам, че отговорите на тези въпроси са напълно очевидни, затова ви призовавам да го признаете за виновен.

Тишината, която последва, след като Фенъл си седна обратно на мястото, бе твърде показателна. Алисън почувства, че в този момент съдебните заседатели вече бяха готови с присъдата си срещу Куин. Каквото и да направеше, едва ли щеше да успее да промени решението им. Може и да бе разрушила кариерата на Чарлс Ланг, но това явно бе изстрел в погрешна посока. Фенъл се бе възползвал умело от всички възможни мръсни трикове. В момента, в който съдията обяви края на съдебното заседание и насрочи следващото за десет на другата сутрин, тя вече бе наясно, че е изгубила.

Алисън слезе в килията и се опита да ободри Куин, преди да го върнат в затвора. Той беше сам в малкото помещение, отпуснал се на дървената пейка в единия му край. Обикновено включената четирийсетватова крушка, свряна зад дебело стъкло в стената, явно бе изгоряла и единствената светлина идваше от коридора. Килиите се намираха в подземие то на сградата, което доста приличаше на средновековна тъмница. Куин я гледаше изпитателно в полумрака, а лицето му бе изпълнено точно със същия ужас, както първия път, когато се бе срещнала с него. Оптимизмът му отпреди три часа се бе изпарил.

— Загубихме, нали? Благодаря ти, че направи толкова много усилия, но всичко вече е ясно. Колко време ще остана в затвора? Двайсет години? Ще бъда вътре, докато надхвърля шейсетте? А и Том и Джес са мъртви. Може би и за мен ще е по-добре да ги последвам...

Алисън имаше чувството, че всеки момент ще се разплаче, но той бе забил поглед в стената. Седна до него и постави ръка на рамото му.

— Ще направя заключителната си пледоария утре сутринта, Джеф. Отново ще акцентирам на силните ни аргументи. Обещавам ти. Ще направя за теб най-доброто, на което съм способна.

Но самата тя не се чувстваше толкова сигурна, когато се върна в кантората си. Беше натрупала доста материали, трябваше внимателно да подреди всичко, след това щеше да излезе да хапне в „Уотършед“, а когато се върнеше, щеше да си подготви бележките за пледоарията. Освен това трябваше да поспи поне малко, защото иначе нямаше да може да се справи на другия ден. Толкова много се нуждаеше от Джордж, но той нямаше да е къщи с нея, за да сподели така дългата ѝ нощ. Опита се да прогони тъжните си мисли. Целият този отвратителен случай ѝ бе струвал твърде скъпо, наистина прекалено скъпо. Тясното отклонение на Джон Стрийт бе безлюдно и изведнъж ѝ стана студено, стъпките ѝ отекваха някак си твърде силно по

каменните плочи, сянката ѝ изглеждаше под идващата отзад светлина твърде прегърбена, стара и победена.

Някъде към полунощ вече бе съвсем наясно какво би трябвало да направи на следващата сутрин. Когато се съберяха веществените доказателства, с които разполагаше, нейната теза не изглеждаше особено убедителна. Твърденията на обвинението бяха много по-ясни и категорични. Куин бе убил съпругата си след скандал, след това се бе уплашил и се бе опитал да покрие следите от престъплението си.

От своя страна Алисън твърдеше, че Ники Куин се е забъркала в една група, която е организирала сбирки с див секс и много наркотици, разкриването на която би довело както до съдебно преследване, така и до дискредитиране на високопоставени хора. Някой от новите приятели на Ники — най-вероятно Ланг и Джеванджи — бяха решили, че тя представлява опасност за тях, започнали са да я изнудват и когато не са успели да я пречупят, са я убили. Но за да има някакъв шанс да убеди съдебните заседатели, тя би трябвало да отпрати обвинения срещу тези нови приятели на Ники. Е, защо да не го направи? Джеванджи бе изчезнал и не можеше да се защити, а дори Куин да бъде освободен, тя бе напълно наясно, че Ланг вероятно няма да бъде привлечен под отговорност. Но това едва ли имаше някакво значение, след като можеше да ѝ помогне, за да разколебае съдебните заседатели поне до момента, до който трябваше да произнесат присъдата си.

Следващата стъпка в аргументацията ѝ щеше да е наистина трудна, защото Фенъл бе напълно прав, да го вземат дяволите — би било много по-логично да се убият както Ники, така и съпругът ѝ. Това би ликвидирало напълно опасността, нали така? След като е изпаднала в подобна опасна ситуация, Ники би трябвало да сподели всичко и да потърси помощ от съпруга си, всеки от съдебните заседатели е убеден в това. Фактът, че не го е направила, макар и да бе верен, изглеждаше направо невероятен. Би могла да настоява, че решението им е било доста хитро: освободили са се от Ники, като са представили нещата по такъв начин, че той да бъде арестуван като единствен заподозрян в убийството. Така тя завинаги ще замлъкне, а той ще бъде дискредитиран. Но истината бе, че много по-разумно би било да бъдат убити и двамата. Би могла също така да твърди, че намеренията им са били да ги ликвидират и двамата, но нещата не са се развили според

плановете им и именно затова са се опитали отново да го ликвидират в затвора. Но нямаше особени доказателства за това. Как тогава би могла да очаква, че съдебните заседатели ще ѝ повярват?

Алисън въздъхна и си наля малка чаша малцово уиски. Беше сама в стаята, седеше загледана в осветения от луната двор. Когато стана и се приближи към прозореца, забеляза една бяла котка, която се разхождаше между двата четвъртити гроба. Замисли се за своя верен Хамиш. Той със сигурност се бе свил на масата в кухнята в апартамента ѝ, близо до радиатора, тъй като бе твърде стар, за да ходи на лов по това време на нощта. Градът наоколо бе притихнал, всички сгради бяха потънали в тъмнина. В далечината се виждаха отраженията от ярките светлини в центъра на града. Някъде към Кливтън явно се движеше линейка с включена сирена.

Върна се на бюрото си, очите я боляха и почти се затваряха, но продължи методично да подрежда бележките си за речта, поставяше една върху друга грижливо номерираните страници. В началото не чу телефона. Той всъщност звънеше във външната стая. Сигурно беше грешен номер. Едва ли някой щеше да я търси по това време на нощта. Но упоритото звънене продължи, започна дори да я дразни, докато накрая се изправи уморено и отвори вратата. Църковната камбана удари един път, докато вдигаше слушалката.

— Ало? Кой е?

Нещо пукаше по линията.

— Алисън Хоуп. Мога ли да направя нещо за вас?

Тишината като че ли ѝ се подиграваше. Някой или беше сбъркал номера, или пък беше от онези противни типове, които звъняха посред нощ и мълчаха. Тя ядосано тресна слушалката.

Изведнъж се почувства напълно смазана. Искаше ѝ се да се свие в ъгъла и да се разридае. Отново я обземаше онова ужасно отчаяние. Защо винаги се случваше така с нея — бе така дяволски несправедливо. Наистина не го заслужаваше. Беше проявила толкова старание, даде всичко от себе си и накрая се бе стигнало до пълен провал. Наистина онзи път поне отчасти грешката бе нейна, но си бе платила за това с толкова болка, напрежение и обиди — беше осъзнала всичко и се бе постарала да изгради живота си отново. Но никой не заслужава да изживее подобно нещо два пъти. При това в този случай Куин бе просто едно от поредните ѝ дела, което я бе отвело там, където

не би искала да стига; беше я сблъскало с хора с пари и власт, които непременно искаха да я унищожат, не защото беше Алисън Хоуп, а просто защото се бе оказала на погрешното място, бе застанала на пътя им. И защо винаги ѝ се налагаше да посреща съвсем сама подобни жестоки удари?

Приближи се отново до отворения прозорец, като си даваше сметка, че ръцете ѝ треперят силно. Луната осветяваше гробището и светлината ѝ вече не ѝ действаше успокоително, а и изглеждаше остра и напрегната: как така бе забравила толкова лесно, че работи непосредствено до място, където се е настанила смъртта. Тя беше нещо съвсем реално, както и провалите, и човешкото страдание. Опита се да свие ръцете си в юмруци, като все още не можеше да се пребори с обхваналия я ужас. По дяволите, надеждата също бе нещо съвсем реално. Кризата бе преминала върховата си фаза. Все още беше уплашена и изтощена, но в главата ѝ се зараждаше мисълта, че инстинктивната ѝ сила се възправя срещу отчаянието и ужаса. Започваше да вярва, че тази сила успява да обуздае силния страх и да ѝ вдъхне кураж, който да я води напред. Нямаше да се предаде. Защото бе изпълнена с вътрешна решимост да оживее.

Тръгна с колата към апартамента си някъде към два през нощта. Беше готова за последния ден в съдебната зала, стриктно подредените ѝ бележки лежаха в една папка на задната седалка. Улиците бяха мокри след излелия се преди малко дъжд. Почти не се виждаха коли, само полицейски патрули минаваха от време на време наоколо. Единствените живи същества, които можеха да се видят, бяха покритите с картонени кутии бездомници по входовете на магазините. Чувстваше се напълно изтощена. Заплашителните образи на Джордж, Дейвид и Куин се въртяха непрекъснато в главата ѝ, докато единственото нещо, което искаше в момента, бе да я оставят на спокойствие, за да се наспи.

Щом се прибра в апартамента, побърза да си легне, но в главата ѝ бе пълна бъркотия. Накрая взе едно хапче. Постепенно ѝ се доспа; последното нещо, което си спомняше, бе образът на Джордж, който като че ли ѝ махаше някъде отдалеч, през някаква гъста мъгла, опитваше се да ѝ извика нещо, но тя не успяваше да го чуе.

* * *

Когато дойде на себе си, все още бе изпълнен с паника и усещаше невероятна болка. Стисна силно очи, за да ги предпази от огнените пламъци, които бяха по-ярки от слънцето. Започна да се задушаваше от дима и се закашля силно, тялото му се тресеше и извърташе в усилията да изхвърли навън задушливите пари от горящия бензин, които изпълваха гърлото му. Дробовете му като че ли също бяха задръстени и с мъка се опита да си поеме дъх. Господи, изпитваше неопишуема болка по цялото си тяло. Дали това означаваше да загинеш при пожар? Шумът от бушуващия наоколо огън беше ужасяващ, а истински ураган от топлина непрестанно се сипеше върху него и навсякъде наоколо, като направо го заглушаваше. Той изкрещя, опитвайки се да надвика шума, а след това побърза да затисне с длани ушите си.

Щом помръдна ръцете си, усети нова остра болка в гърба; отвори очи и изпищя ужасен. Наложил си да държи очите си отворени, независимо от заслепяващата светлина. По дяволите, все пак беше в съзнание, не бяха успели да се справят с него, все още можеше да се измъкне. А когато след миг успя да фокусира погледа си, разбра, че всъщност не се намира сред пламъците. Горящите коли бяха на известно разстояние от него.

Сигурно се е отблъснал при удара и се бе изгърколил настрана. Изведнъж усети, че дрехите му са мокри. Намираще се в някаква канавка, пълна с кална вода, но около него летяха и се сипеха горящи отломки от автомобилите и от топлината лицето му направо изгаряше. С мъка успя да се повдигне малко и изпълзя на няколко метра, като се скри между близките дървета. Там се свлече безпомощно на земята, останал съвсем без сили.

Главата му бе замаяна, а поради непрекъснатото движещите се пламъци, имаше чувството, че всичко наоколо танцува. Очите му непрекъснато се пълнеха със сълзи и скоро отново не виждаше почти нищо. Когато се закашля, започна да се дави и най-накрая повърна. Но макар все още да лежеше съвсем безпомощно в калта, започна да усеща, че чувствителността бавно се връща в ръцете и в краката му — можеше вече да премести крак по земята, да свие дланите си в

юмруци, дори да раздвижи главата си, макар че това му причиняваше силна болка. Вероятно при падането бе наранил врата и гръбнака, което не беше никак чудно, след като бе скочил при такава скорост от колата, но като че ли никъде нямаше нищо счупено. По ръцете и по челото явно бе получил рани. Чувстваше болка навсякъде по тялото си, но все пак никога не бе изпитвал такава радост от мисълта, че е жив. Успя да се придвижи още няколко метра встрани, преди отново да изгуби съзнание.

Когато отвори очи, вече бе започнало да се развиделява. Джордж бе изпъзлял доста по-далеч, отколкото предполагаше, така че вече изобщо не виждаше пътя. Някъде между дърветата се мерна синкава светлина, а после се чу свистене от вода. В тишината ясно долови дадената команда:

— Веднага издърпайте тези остатъци от пътя, трябва да го разчистим!

— Добре, шефе. А какво да правим с трупа? — Труп ли? Какъв труп бяха открили там?

— Поставете остатъците в торба.

— Какви ти остатъци? — последва гръмък смях. — Наоколо се виждат само овъглени кости и няколко недоизгорели парчета от дрехи. Дори не бяхме забелязали бедното копеле, преди да разбием овъглените коли на парчета. Скелетът му е раздробен, след тази ужасна температура по време на експлозията... трудно може да се каже, че изобщо е останало нещо. Елате и погледнете.

— Набутайте каквото е останало в една торба и линейката ще дойде да го прибере... — Думите му заглъхнаха под шума от мотора и пращането от повдигнатите части от колите. Явно разчистваха, за да може да се възстанови движението по пътя.

Джордж коленичи, като се подпря на близкото дърво. Беше достатъчно само да се приближи малко към тях и те щяха да се погрижат за него, щяха да го откарат в болница. Болница ли? По дяволите, та нали след няколко часа Алисън щеше да го очаква да свидетелства в съда? С усилия успя да се изправи и се опита да пристъпи напред. Болката се върна и му се зави свят. Направи още няколко несигурни крачки, докато кракът му се заклеци в корена на едно дърво. Протегна напред ръце, за да омекоти удара, но изгуби съзнание още преди да се бе докоснал до земята.

Джордж нямаше представа по-късно колко точно време е лежал там, но със сигурност е било повече от дванайсет часа. Когато дойде на себе си, часовникът му бе спрял, наоколо бе съвсем тъмно и той се бе вкочанил от студ. Крайниците му се тресяха, когато се опита да се повдигне на крака, а след това и да направи няколко крачки. Само след няколко метра му се наложи да спре и да се подпре на едно дърво. Луната беше скрита зад облаци, така че наоколо бе съвсем тъмно, а наблизо се чуваше шум от преминаваща кола. Явно там се намираще пътят. Когато се насочи нататък, продължаваше да му е студено, но в същото време се изпоти. Гърбът го болеше ужасно, едва си поемаше дъх, но вече знаеше, че ще успее.

Един господ знае чие тяло бяха открили притиснато между колите. Вероятно на някой нещастен велосипедист, който се бе оказал на пътя в най-неподходящия момент. Май бе зърнал някакво лице насреща точно преди сблъсъка? Няма значение, важното бе, че бяха открили някакъв труп, който бе толкова силно обгорял, че направо бе невъзможно да бъде разпознат. Но Алисън бе вече цял ден в съда и смяташе, че е мъртъв. По дяволите! Трябваше веднага да намери телефон. Най-накрая се добра до пътя и пое обратно към Портисхед. Беше вече толкова късно, че никаква кола не го застигна и едва след около половин час се добра до една телефонна будка на някакъв паркинг. Имаше само няколко монети в джоба си и се опита да набере телефонните номера на Алисън, но никой не отговори нито в апартамента, нито в кантората ѝ. Джордж доста се озадачи, тя все пак трябваше да е или на едното, или на другото място.

Облегна се от едната страна на телефонната кабинка, като дишаше тежко. Имаше нужда от помощ. Трябваше му човек, на когото би могъл напълно да се довери. Беше толкова объркан и ядосан от предателството на Фридмън, но колкото по-дълго Ели и онези, които му плащаха, вярваха, че е мъртъв, толкова по-сигурно беше, че ще остане жив... Опита се да позвъни отново на Алисън, а след това набра един друг номер.

- Да — отговори веднага тя, но без да казва името и номера си.
- Джина?
- Кой е?
- Джина — повтори той, но вече бе познал гласа ѝ.
- А-ха. Кой я търси?

— Нали си седнала, за да не паднеш. Аз съм, Джордж.

Последва писък, след това продължително мълчание.

— Господи, та всички смятат, че си мъртъв. При автомобилна катастрофа. — Чу се подсмърчане. Да не би да плачеше? Не, всъщност се смееше. — Господи, бях така притеснена. Имах нужда от теб и просто не можех да се сетя за някой друг, към когото бих могла да се обърна — а ти бе обявен за мъртъв, магаре такава. Опитвах се да се свържа с Алисън, звънях ѝ цялата вечер, но тя не отговаряше на нито един от номерата. Вече се чудех дали да не отида до апартамента ѝ. О, Джордж, къде се намираш, дяволите да те вземат?

— Имам да ти разказвам толкова много неща, сестрице. Можеш ли да дойдеш и да ме прибереш?

Беше вече два часът през нощта, когато най-накрая се опъна върху двойното легло в апартамента ѝ. Джина проми раните му, намаза го с мехлем, а после го превърза, като се усмихваше на главата му, приличаща на ръбеста скулптура. На врата ѝ висеше златна верижка с нефрит, точно такъв, какъвто бе купил наскоро на Алисън.

— Не е чак толкова лошо, колкото очаквах, Джордж, но всъщност изглеждаш ужасно. Трябва да отидеш в болница.

— Първо трябва да изясня доста неща, скъпа — започна той и в миг изохка, когато тя притисна едно наранено място на челото му. — Чувствам се така, сякаш ме е прегазил валяк, а след това са ме изпържили. — Отново подскочи, защото тя пак бе докоснала някакво болезнено място. — По дяволите!

— Съжалявам.

Когато го откри, той се бе свлякъл в телефонната кабина, а като го пипна, тялото му бе направо ледено. Беше толкова объркан, че ужасно се уплаши за него. Докато го караше през безлюдния град, Джордж мърмореше нещо насън и няколко пъти се събуди с писъци. Сега, легнал удобно и поуспокоил се след почистването на раните и поставянето на лекарствата, той отчаяно се опитваше да събере мислите си и да разбере какво всъщност е станало. Изпъшка отново от болка.

— Кой ден е днес, Джина?

— Четвъртък рано сутринта е. Кога се случи всичко това с теб?

— Във вторник късно вечерта. Някакво гадно копеле се опита да ме убие.

— Май почти е успяло.

— Бяха оставили някакво ремарке препречено през целия път, а в същото време караха зад мен с ярко запалени фарове и ме заслепяваха, така че да не мога да го видя, докато не се приближих съвсем до него. Сблъсъкът беше страхотен.

— Знаеш ли кой го е направил?

Той присви очи и я изгледа изпитателно, а след това едва-едва се усмихна.

— Не, но познавам един човек, който знае. — Неочаквано тръсна глава и отвори широко очи. — Господи, знаех си, че съм забравил най-важното нещо — процесът! — Опита се веднага да скочи от леглото, но падна обратно, като извика от болка.

Джина го хвана за раменете и го накара да легне.

— Остани на мястото си, приятел. Все още не можеш никъде да ходиш. Да, процесът продължи днес. Искам да кажа, вчера.

— Но какво стана? Нали трябваше да се явя и да дам показания?

— Опитай се да се успокоиш, Джордж. Новината за катастрофата бе оповестена още в сряда рано сутринта, така че когато започна съдебното заседание, всички вече знаеха какво се е случило. Всички бяха доста покрусени, дори съдията — явно имаш доста фенове там. Знаеш ли какво? — Тя му се усмихна и му наля коняк. — Това може и да те убие, но няма да е зле да го изпиеш. — Той отпи и се закашля. — Алисън беше наистина смазана, но все пак успя да събере сили и да се овладее. Процесът продължи — господин Мар даде показания, после аз, а накрая и господин Тейлър. Семейство Ланг се опита да се измъкне и да не се яви в съда, но съдията ги предупреди, че ще изпрати полицаи, които да ги арестуват, ако не дойдат да свидетелстват на следващата сутрин.

Джордж отново се опита да се изправи.

— Но ако Алисън си мисли, че съм мъртъв, тя със сигурност се чувства ужасно. Трябва веднага да отида при нея.

— Я стига си се ласкал с подобни мисли, Джордж — извика Джина и се засмя с нисък, гърлен смях, подобен на топъл шоколад. — Да, тя много те обича и наистина беше ужасно разстроена. Но в момента е три часът през нощта. Цялата вечер се опитвах да се свържа с нея както в кантората, така и в апартамента ѝ, звъних и след като те докарах тук. Никой не отговаряше. Джон Форбс я откара до дома ѝ след приключването на съдебното заседание...

Лицето му помръкна.

— Оня подлизурко ли?

Тя се засмя отново.

— Веднага си личи, че ревнуваш, Джордж. Да, онзи подлизурко. Алисън изглеждаше наистина ужасно, с бледо и изпито лице,

предполагам, че в момента е мъртва за външния свят под влиянието на някое силно успокоително и с изключен телефон. Ще се помъчим да се свържем с нея рано утре сутринта. Ти също имаш нужда от малко сън — преживял си такъв ужасен шок, а освен това и здравата си настинал. Със сигурност си лежал под дърветата часове наред, а нали не си забравил, че е декември?

Той кимна и затвори очи.

— Може би си права. Ще трябва да отидем и до моя дом. Все пак ще се наложи да се преоблека, преди да се явя в съдебната зала.

— Добре, де, макар че тук имам разни неща, останали от помалкия ми брат — той май е висок точно колкото теб.

Джордж се обърна настрана върху възглавницата и затвори очи, но точно в този момент в главата му ясно изплуваха всички подробности от разговора му с Джина, когато ѝ позвъни от телефонната кабина.

— Ти спомена, че си се опитвала да се свържеш с мен, Джина... преди катастрофата.

— Това може да почака до утре сутринта.

Джордж отново отвори очи.

— Намираме се по средата на съдебен процес за убийство, хлапе. Със сигурност ще спя по-спокойно, ако преди това ми кажеш.

Тя се поколеба за миг и запали цигара.

— Добре, де. Нали помниш, че ме помоли да не изпускам от очи господин Мар?

— Разбира се.

— Е, тогава си помислих, че това наистина е прекалено. Изглеждаше ми като проява на нелоялност. Как бих могла да го шпионирам, след като все пак работех за него и той винаги се бе държал добре с мен. — Джина сви рамене. — Но вече не съм толкова сигурна — през последните няколко дни той се държи доста странно, имам чувството, че крие нещо.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами не бих могла точно да го опиша, но има някаква промяна в него, не се държи както обикновено — изчезва, когато го очакваме да се появи в редакцията. Преди държеше мобилния си телефон непрекъснато включен, така че винаги знаехме как да го намерим, ако имахме нужда от него.

Тя замълча и отново като че ли се поколеба.

— Продължавай, скъпа — насърчи я Джордж. — Все пак трябва да разбере за какво става дума.

— Ами вечерта се случи нещо наистина странно. — Тя смачка изпушената цигара в пепелника и веднага си запали друга. — Двата бяхме заедно в съда, за да дадем показания, а след това аз се върнах в редакцията. Редакторът имаше някакви спешни данни, които трябваше да представи на шефа, и аз предложих да му ги занеса. Бях толкова разстроена след всичко, което се бе случило в съдебната зала... а и вече бях разбрала за теб... изобщо не бях в добро настроение... Искаше ми се да си поговоря с някого, а и смятах, че може би господин Мар също... Всъщност не зная — каза тя и млъкна.

Джордж я изгледа въпросително.

— Беше вече съвсем тъмно, когато пристигнах в Абултс Лейг, но няколко лампи в къщата светеха. Готвех се да позвъня и да връча плика с данните като един добър пощальон, когато външната врата се затръшна и някакъв мъж пое бързо по алеята.

— Мъж ли? Мар ли беше?

— Точно в това е въпросът — не успях да го видя. Носеше палто и шапка, така че трудно бих могла да кажа. Не успях да разгледам и лицето му на уличните лампи.

— И какво стана след това?

— Качи се в една кола и потегли.

— Колата на Алън ли?

— Не, не беше неговото волво, беше някаква малка кола — като онези, които човек наема, ако... ако не би искал да го забележат в неговата. Както и да е, веднага тръгнах след него.

— И къде отиде той?

— Продължи нагоре по пътя и паркира близо до Лейг Уудс, след това тръгна пеша между дърветата. Паркирах малко по-надолу и се завъртях около колата. Беше „Форд фиеста“ и вътре не се виждаше нищо друго, освен някаква чанта на задната седалка. Записах си номера и тя наистина се оказа взета под наем. Забелязах и номера на компанията на една лепенка върху задното стъкло, но името ѝ се беше изтрило. Точно в този момент го чух да се приближава и трябваше да се скрия. Стори ми се, че носи някакъв пакет, дори имам чувството, че

лунната светлина заблестя върху лопата, сякаш се опита да изкопае нещо с нея.

— Наистина звучи тайнствено. Да не би просто да е отишъл да се облекчи?

— Може и да греша.

— И после?

— После потегли и докато успея да изтичам до моята кола и да го последвам, се изгуби нанякъде.

— Значи беше Алън? Напълно си сигурна в това, така ли?

— Не, изобщо не съм сигурна, но с очите си видях, че излезе от неговата къща. А когато след десетина минути позвъних от една кабинка у тях, икономката ми каза, че не си е у дома. Доста необичайно държание...

Джордж кимна.

— Нали имаш номера на компанията, от която е била взета колата? — Тя кимна утвърдително и Джордж се повдигна с мъка и седна, подпрян на възглавницата. — Вероятно е „Херц“ или „Ейвис“. Нима смятах да си лягам? Я ми подай телефона, моля те. — Джина постави апарата точно до него. — Ако им позвъня по това време, посред нощ, предполагам, че няма да получа никакъв свестен отговор, най-много да отнеса някоя ругатня. Но ако успея да ги изиграя с добре тренирания си полицейски глас, тогава може би някой глупак ще се разприказва. А, ето. — Явно от другата страна се бяха обадили. — Да, тук е полицейското управление на Ейвън и Съмърсет. Детектив Джордан на телефона. Вие ли сте собствениците на автомобил „Форд фиеста“ с регистрационен номер...

Джина с недоумение наблюдаваше как той в миг се превърна във важен началник, който обясни набързо една история за пътна катастрофа, при която единият от шофьорите се е измъкнал, без да даде номера на застраховката си.

— Не, никой не е пострадал, но това е нарушение и сме длъжни да го издирим. Освен това другата кола е ударена сериозно, така че ще се наложи да се предявят застрахователни искове, възможно е да бъде повдигнато и обвинение за невнимателно шофирано...

Докато затваряше телефона, Джордж нададе победоносен вик.

— Обясниха ми, че колата е била наета от доктор Ендрю Рейнхарт, швейцарец по националност, който притежавал

международна шофьорска книжка. Срокът за ползването на автомобила приключва тази сутрин на летището в Кардиф, където той щял да хване самолета в седем часа.

— Фалшифицирането или купуването на международна шофьорска книжка изобщо не е проблем. Дори в автомобилния клуб сигурно ги има с купища.

— Явно разполага и с кредитна карта, но това също не е особен проблем. Напълно е възможно това да е бил точно твоят шеф.

— Но какво се готви да направи?

— Защо питаш мен, скъпа. Да не би да се е опитвал да се измъкне посред нощ с малкото налични пари, които са му останали? А може би този Ендрю Рейнхарт наистина съществува? Може да е някаква съвсем законна търговска сделка? Дали не става дума за някакъв консултант, който съветва Мар за нещо, за което не ти е споменавал? Все пак ми се струва доста странно. Не му вярвам особено, никога не съм му вярвал на този хитър дявол, но все пак не съм го смятал и за някакъв долен изверг. Няма значение.

Очите ѝ пламнаха.

— Може и да грешиш, Джордж. Представи си, че има значение. Не мога в момента да кажа какво, но има значение.

Той се размърда объркано.

— Имаш ли нещо против, ако отново си легна, скъпа? Този гръб ме боли ужасно.

— Какво ще правим, Джордж?

Той въздъхна.

— Сигурно си напълно права — това може да се окаже следата, от която има нужда Алисън, за да може окончателно да сглоби всичко. Има само един начин да разберем — сега ще дремнем няколко часа, а след това точно в шест сутринта ще отидем на летището в Кардиф. Тогава ще разберем кой е всъщност този Рейнхарт, нали?

— Ще можеш ли да се справиш, Джордж?

— Господи, чувствам се ужасно, но ще се справя. Можем да се обадим на Алисън, веднага щом пристигнем там. Така ще я събудим с една добра новина, преди да отиде в съда. А и аз ще мога да се върна до десет, за да се явя в залата и да свидетелствам.

Той се обърна на другата страна и почти веднага заспа.

* * *

Тръгнаха някъде към четири и половина сутринта. Джордж бе опитал отново да позвъни на Алисън, но никой не отговори. Остави обгорелите си и изпокъсани дрехи в кофата за боклук на Джина и в момента бе облечен с някакво сако и панталон на брат ѝ, които обаче не му бяха съвсем по мярка. В началото направо замръзваха в спортната ѝ кола, пронизващият леден вятър като че ли проникваше през различни места вътре, но въздухът бързо се затопли и вече се усещаха топлите струи от радиатора. Скоро се сгряха и Джордж се отпусна удобно, докато Джина караше по новия Севърн Бридж, а после по безлюдната магистрала към Уелс. По пътя си не срещнаха почти никакви коли, с изключение на няколко бензинови цистерни и тежки камиони, насочили се към Сейнсбъри и Теско. Фаровете ѝ осветяваха огромните табели, върху които имената на селищата бяха изписани на уелски и на английски. Преминаха през Нюпорт, Кардиф, Бари и най-накрая достигнаха до летището.

Терминалът се оказа по-голям, отколкото Джордж бе очаквал. Той нареди на Джина да го изчака отвън, в тъмното.

— Ако става дума наистина за Мар, най-добре е да не се мяркаш наоколо, скъпа. Аз ще отида да поразуча какво става. А ти стой тук в сянката и наблюдавай дали няма да видиш още някого, когото познаваме.

Чакалнята се оказа пълна с хора. По едно и също време имаше няколко чартърни полета. Но никой от хората не му се струваше познат, повечето бяха туристи, забелязва само малцина мъже и жени с куфарчета и делови вид. Джордж бе спал само няколко часа, но се бе почувствал отново човек. Единственият редовен полет, който предстоеше, беше за Париж, така че се приближи към касата, където се регистрираха пътниците за този полет, като се стараеше да стои с гръб към тълпата. Момичето явно не бе спало през цялата нощ, но все пак се опита да му се усмихне.

— Добро утро, сър — изрече с приятен уелски акцент.

— Пътувам с един приятел, но не мога да го видя — доктор Рейнхарт регистрира ли се вече?

Тя провери в компютъра.

— Да, сър, но мястото до него е заето. — Тя се огледа из огромната зала, явно с желание да му помогне. — Много добре си спомням доктор Рейнхарт, сега като се замисля, той е равин, нали? Не е ли там до магазинчето с книгите, сър?

— О, да, разбира се. — Единственият човек, застанал там, бе в характерно равинско облекло. Плоска черна шапка, буйни черни къдрици, които почти скриваха лицето му, поизносен тъмен костюм. Този човек заминаваше за Париж. Джордж порови из джоба си. — По дяволите, оставил съм билета в колата. Ей сега се връщам.

Изтича навън и намери Джина, двамата се приближиха внимателно в единия ъгъл на чакалнята, като се взираха вътре през множеството.

— Той ли е, Джина?

Тя поклати глава.

— По дяволите, във всички полети все ще се появи по някой равин и по една монахиня, не си ли забелязал това? Но не ти ли се струва, че Алън е малко по-висок?

— Кой е тогава този, скъпа?

Двамата отстъпиха назад към коридора, където никой не би могъл да ги види.

— Има само един начин да разбереш.

— Имаш предвид да замина заедно с него? Чак до дяволския Париж?

— Нали твърдеше, че мен всеки би ме забелязал, приятелю. — Тя поклати глава. — Както и да е, започвам да си мисля, че именно в това е ключът към загадката, Джордж. Имаш ли паспорт и кредитни карти?

— Да, човек никога не знае кога ще му потрябват, след като участва в такава заплетена игра, и колкото и странно да е, те изобщо не бяха повредени по време на катастрофата. Но ако грешим? Али ще се яви в съда, преди да успее да се върна. Нали трябва да свидетелствам, тя има нужда от мен.

— Просто тръгвай, Джордж. Аз ще ѝ обясня какво се е случило, освен това можеш да се върнеш до довечера. Така що успееш да свидетелстваш утре. Като при това разбереш и още нещо важно, което ще можеш да им кажеш. Така случаят ще бъде спечелен благодарение

на теб! — Тя погледна часовника си. — Вече минава шест часът, ще ѝ се обадя веднага щом тръгнеш. Обещавам ти.

— Не съм съвсем сигурен...

— Тръгвай, скъпи, всички много искаме да разберем какво се е случило. Бих го направила аз, но ти си прав — той би ме забелязал на цял километър разстояние. Докато ти изглеждаш доста по-различен в този тъмен костюм. Да не говорим, че набързо можеш да избъръснеш брадата си и...

Той изглеждаше направо ужасен.

— Сигурно се шегуващ, хлапе, та аз не съм я бръснал от трийсет години.

— Ще ти порасне отново — сви рамене Джина. — Може да ти провърви без брада. Хайде, Джордж, направи го.

Трябваша му около двацет минути, за да си купи билет, а след това самобръсначка и пяна. Върнаха се в колата, където Джина му отрязва брадата с ножица, а след това внимателно го избърсна. Джордж откри една телефонна карта и се опита отново да се свърже с Алисън на един от двата ѝ номера, но никой не отговори.

— По дяволите. Слушай, Джина, искам да отидеш от тук направо при нея и да ѝ обясниш най-подробно какво се е случило, разбра ли?

— Имай ми доверие, Джордж.

— Ще се опиташ да ѝ се обадиш веднага след като тръгна, нали?

— Не се безпокой — тя ще знае всичко най-късно след час-два, обещавам ти.

— Добре. Ще ви позвъня и на двете от Париж.

Джина го целуна бързо по бузата за късмет и само след минута Джордж бе вече вътре и се регистрираше. Чувстваше се направо като гол без брадата си.

— Имате ли багаж, сър?

— Не, благодаря.

За щастие единствените свободни места, които бяха останали, се намираха в дъното на самолета. Той излезе през посочения му изход и проследи фалшивия равин до автобуса, който щеше да ги откара до самолета. Неговият човек се запъти към предните стълби, така че Джордж отиде към задните, към дъното на самолета. След като се настани, забеляза, че мъжът седи десетина реда пред него и все още не е свалил черната си шапка.

След около час Джина паркира колата си пред своя апартамент в Брислингтън. Беше останала под ледения вятър край оградата, докато самолетът излетя, а след това пое сравнително бавно по обратния път, тъй като се чувстваше напълно съсипана от умора и безсъние и в никакъв случай не ѝ се искаше да направи някоя катастрофа — просто моментът не бе подходящ. Бе започнало вече да се развиделява, когато успя да паркира между две други коли. Слезе и се спря за миг, докато пъхаше ключа, за да заключи колата си. Все още не го бе пуснала в джоба си, когато чу, че още някаква врата на кола се затвори, после последваха бързи стъпки по паважа.

Някаква ръка я сграбчи, преди да успее да се обърне, и в следващия миг усети силен удар в тила си. Гъстата коса до голяма степен я предпази, но все пак политна напред. Последва нов удар отзад, който ѝ причини нетърпима болка. Извика ужасено и само след миг потъна в непрогледен мрак.

Самолетът летеше в тъмнината над някакъв дълъг, тесен град. Безкрайни светлини, отблясъци от неоновите реклами на търговските центрове, които рязко контрастираха с едва забележимите светлилки в по-малки градчета, докато най-накрая се приземиха отново. Във вонящата на пот зала за получаване на багажа Джордж бе буквално обкръжен от човешкото множество, а горещината и мирисът на изгорели газове, които идваха от пистите отвън, бяха наистина непоносими. Шумът от виковете на хората около него и от излитащите и кацащите самолети направо го оглушаваха. Човекът, когото следеше, прибра двата си куфара от лентата и ги постави върху една количка. Джордж го наблюдаваше внимателно и без да се приближава твърде към него, но наоколо имаше толкова много хора, че не беше никак трудно да остане скрит. След като премина покрай паспортната проверка, неговият човек трябваше да свали багажа си от количката и побърза да си наеме носач. Носачът беше някакъв индиец, доста нисък на ръст, но Джордж все още ясно виждаше плоската черна шапка над главите на множеството, тя неизменно следваше стрелките към вътрешните линии. Кога ли ще приключи това дяволско пътуване? Колко време бе минало, откакто напуснаха Кардиф? Гърбът го болеше ужасно и Джордж прецени, че е прекарал в различни самолети вече близо седемнайсет часа.

Залата за заминаване бе дори по-пълна от тази за пристигане. Индийки с невръстни деца на ръце се бяха подредили около стените и протягаха ръце за милостиня. Всички останали като че ли говореха едновременно по мобилните си телефони. Шумът бе направо непоносим. Най-накрая стигнаха до мястото за вътрешните полети и мъжът с черната шапка отново се регистрира: полет до Пуерто Валарта, където и да се намираше това. Джордж го проследи, докато изчезна навътре, и веднага се затича към касата, където се продаваха билетите.

Когато пристигнаха на летище „Шарл дьо Гол“ в Париж, Джордж забеляза, че мъжът с черната шапка веднага се насочи към някакъв препълнен автобус, който трябваше да го откара към друг терминал. Направо щеше да получи удар, когато видя, че явно изнервеният и непрекъснато оглеждащ се мъж се регистрира на друго място. Полет AP-036 за Мексико сити. По дяволите. По дяволите. По дяволите! Трябваше да се досети, че Париж ще е само междинната му спирка. Джина вече със сигурност е разказала всичко на Алисън, но нали тя имаше нужда от него в съда, той трябваше да се яви и да свидетелства, а не да се мотае на хиляди километри разстояние след някакъв побъркан човек. В същото време напълно бе възможно ключът към загадката около нейния случай точно в този момент да се изнизва през изхода за заминаване на няколко метра от него. Не разполагаше с кой знае колко време за размисъл. Единственият начин да притисне това копеле, единственият начин да спаси Куин бе, като продължи пътуването си. Джордж набързо намери някакъв магазин, където си купи всичко необходимо — няколко ризи, чорапи, бельо. Не можа да открие телефон за международни разговори, пред който да не чакат много хора. Изруга тихичко и все пак застана на една от опашките, но съвсем скоро се чу последното повикване за неговия полет.

Излетяха точно в единайсет часа и десет минути, равинът се бе настанил до прозореца в първа класа, а Джордж отново бе скрит на едно от най-задните места в дъното на самолета. Полетът щеше да продължи тринайсет часа, така че помоли за възглавница и одеяло, сви се възможно най-удобно върху тясната седалка и заспа.

Събуди се около седем часа по-късно. Самолетът беше голям еърбъс, но само с една пътека по средата, за разлика от машините 747, така че бе достатъчно да се разходи до тоалетната, за да установи, че мъжът с черната шапка си седи точно на същото място, хапваше някакво пиле и гледаше телевизия на повдигнатия върху предната седалка екран. През прозореца не се виждаха никакви облаци под самолета. Летяха в чисто небе и Джордж ясно забеляза, че в момента преминават над някакво голямо езеро. От таблото в началото, точно над кабината на летците, разбра, че това бе Мичиганското езеро. Скоро щяха да прелетят над Чикаго, а след това над просторните равнини около реките Мисисипи и Мисури, нататък към Тексас, където щяха да

се приземят за един час в Хюстън. Джордж имаше чувството, че главата му се върти: цялата ситуация му се струваше напълно нереална. Четвъртият ден на процеса щеше да завърши, а Алисън дори нямаше да знае къде се намира той. Сигурно щеше да побеснее: но тук нямаше телефон, а не би могъл да се приземи без парашут.

Независимо от това наблюдаваше с възхищение земята долу. Беше посещавал повечето от американските пристанища, но никога не бе навлизал навътре в страната. Май не бе останало кой знае колко от дивите прерии: долу се простираха безкрайни полета, добре подредени постройките, високи четвъртити складове за зърно и съвсем малко гористи местности, пресичани от широките извити сребристи ленти на двете големи реки. И всичко това, докато стигнат до поредния голям град, Сейнт Луис.

През следващите два часа маршрутът на полета преминаваше по крайбрежието на Мексиканския залив в началото на Карибите. Намираха се на една и съща ширина с Флорида и Куба, но под тях не се виждаха морета или тропически гори, а единствено равното, кафеникаво крайбрежие. Тексас преминаваше в Мексико, виждаха се бластисти местности и влажни лагуни, потънали в гъста мъгла: всичко бе съвсем пусто, никакви хора, никакви лодки. Слабото слънце на хоризонта също като че ли се губеше в мъглата. Джордж изпита известно разочарование, че Североизточното крайбрежие на Южна Америка изглежда толкова скучно.

Полетът на северозапад продължи около час и половина. Джордж отново бе заел място отзад, на около петнайсетина реда зад човека, когото следеше. Навън бе станало тъмно, но можеше да се ориентира, че преминават през никаква пуста планинска област. Предполажи, че това е планината Сиера Мадре. От време на време се виждаха слаби, едва забележими светлини, явно прелитаха над някое малко селце, но през по-голямата част от полета навън не се виждаше почти нищо, освен черна празнота, пронизвана единствено от лунната светлина, която блестеше по голите върхове на планината. Каквато и да бе целта на този приятел, когото следеше, явно бе избрал най-подходящото място, където да изчезне. Не му беше необходима никаква виза, за да остане в страната, а хаосът на летището в Мексико

Сити бе типичният за страна без никакви имигрантски ограничения. Джордж бе попълнил някаква митническа декларация, която му дадоха при качването в самолета в Париж, но сега бе напълно сигурен, че измъченото момиче, на което я предаде, я е хвърлило направо в кошчето за боклук. Това бе страна, в която направо можеш да се изгубиш, точно както бе станало с великата шайка, ограбваща влаковете. Само че след като се бяха позабавлявали тук известно време, те бяха направили грешката да се върнат у дома. Ако човек има достатъчно пари, той би могъл да изчезне в тази страна завинаги.

Терминалът в Пуерто Валарта бе с въздушно охлаждане, което работеше. Джордж остави своя човек да чака пред лентата за багажа си. Явно щеше да му се наложи доста да се позабави тук — в тази страна всичко се вършеше много по-бавно. Реши да използва времето, за да потърси място за наемане на коли. За щастие „Ейвис“ имаха представителство тук и кредитната му карта се оказа достатъчна гаранция, за да може да наеме един шевролет — в момента изглеждаше доста шик с тази кола, макар че съвсем скоро щеше да дължи на фирмата вече хиляди. Чиновникът дори не го попита за шофьорската му книжка.

Горещината и влагата се стовариха с всичка сила върху него, когато излезе навън. Намираха се на тропическото тихоокеанско крайбрежие, така че само след минути ризата му бе вече мокра от пот. Настани се в колата, която не му се стори особено удобна, включи двигателя и се загледа към изхода от терминала, пред който се бе наредила дълга колона от таксите в червено и бяло. До тях в тъмнината се открояваха силуетите на няколко палми, а в далечината се виждаше ярка светлина. Някакъв човек мина покрай колата и се загледа с любопитство в Джордж: беше мъж на средна възраст с лице цялото в белези от прекарана шарка. Приличаше на шефа на местната мафия.

След десетина минути неговият човек се появи с двата си куфара, поставени на количка. Най-накрая си бе свалил шапката и перуката, така че вече ясно се виждаше лицето му. Шофьорът на поредното такси постави багажа му отзад и почти веднага потегли, а Джордж тръгна след тях на около стотина метра разстояние. В началото пътуваха през тъмно, безлюдно пространство, след това неочаквано се озоваха на някаква доста оживена улица, преминаваха покрай ярко осветени луксозни хотели. През отворения прозорец се

долавяше солен мирис, което му подсказваше, че морето е съвсем наблизно. Редицата от хотели като че ли се бе проточила на цели километри разстояние. По едно време пресякоха някаква река и преминаха покрай пристанище, където се виждаше дълъг бял лайнер с ярко запалени светлини. Когато стигаше до морето, пътят се отклоняваше покрай някакви хълмове край брега и светлините на града за миг изчезваха. Джордж следваше внимателно таксито и дори му се наложи да натисне рязко спирачките, когато забеляза, че то също спря, за да пусне някакви крави да преминат по пътя.

След двайсетина минути таксито зави към входната врата на заобиколена с висока ограда къща. Джордж отмина вратата и спря малко по-напред, под сенките на близките дървета, след което се върна пеша. Взирайки се около вратата, забеляза някаква вила вътре, цялата бяла под бледата лунна светлина и заобиколена от другата страна от морето. Човекът, когото бе проследил от Кардиф, бе застанал под лампата на верандата и тъкмо плащаше на шофьора.

— Господи! — извика тихичко Джордж и побърза да се притисне към стената, защото точно в този момент таксито пое обратно към града.

Когато бе безопасно да погледне отново навътре, той видя, че неговият обект прегръща някаква млада жена. Тръгна бавно покрай оградата, като му се искаше да разполага поне с малко фенерче, защото наоколо бе ужасна тъмнина. В долния край оградата поемаше надолу към морето и Джордж продължи покрай нея, като стъпваше на пръсти, за да не би да го чуят. Видя насреща просторен пясъчен плаж с издаден напред пристан, на който бе акостирала една яхта. Оградата преминаваше в циментови стъпала, по които можеше да се слезе долу до морето. Мъжът и жената бяха застанали на балкона и гледаха към океана, притиснати един към друг. Сигурно съвсем скоро щяха да са в леглото, така че поне до следващата сутрин нямаше повече работа тук.

В Пуерто Валарта бе полунощ, а в Бристол — шест часът сутринта. Беше подходящо време да се обади. Като се върна в града, Джордж потърси някой по-голям хотел. Имаше нужда от работеща телефонна връзка, а също и от място, където би могъл да поспи няколко часа. Гърбът отново бе започнал дяволски силно да го боли.

В центъра реката преминаваше от единия до другия край на дълъг остров, пресечена с два моста. Улиците бяха все още доста оживени, туристи, които си говореха на английски с американски акцент, бяха насядали по масите пред кафенетата и пиеха бира и други питиета. В тъмната уличка встрани деца с изпокъсани дрехи си играеха около запален огън точно по средата на платното. Гъмжеше от просяци, също както и в Мексико Сити, само че тук някои от тях бяха в каубойски дрехи и типичните каубойски ботуши, точно като от холивудски филм, и протягаха огромните си шапки за милостиня.

Хотел „Белависта“ бе точно на юг от острова. Изглеждаше чист и не кой знае колко скъп, така че Джордж се насочи към малкия паркинг пред него и спря точно под дългата редица национални флагове, закрепени на специални бели пилони. На рецепцията отново остави знак за присъствието си, като представи същата кредитна карта — вече със сигурност бе прехвърлил всички възможни кредити, така че единственият начин да избегне банкрута, би бил да направи наистина важни разкрития по случая, който разследваше, или да остане завинаги в чужбина. Все пак засега само си взе една стая с нея. Изтегнал се на двойното легло до прозореца, който водеше към външен балкон, той с мъка си наложи да не заспи. Беше се опитал вече да позвъни на Алисън от някакъв международен телефон в Мексико Сити, но линията не беше чиста, чуваха се разни шумове и тя побърза да затвори. Тук инструкциите до телефона казваха, че би могъл да набере директно Великобритания и да говори от стаята, така че той побърза да ѝ позвъни в апартамента ѝ в Клифтън.

Алисън спа доста неспокойно и се събуди към пет и половина. Вече рядко се вълнуваше или изнервяше пред някой съдебен процес, но този път май бе съвсем различно. Въпреки преживените емоции предишния ден и краткия сън тази нощ все пак се чувстваше сравнително добре. В черната сряда след смъртта на Джордж двамата с Джон бяха отишли до апартамента му и тя бе взела Уеджи. Кучето беше будно в кошничката си, така че побърза да го изведе на кратка разходка из Даун. Щеше да се изкъпе и да се облече за явяването в съда, след като се върнат.

Докато крачеше под дърветата, Алисън размишляваше за деня, който ѝ предстоеше. Щеше да се справи с всичко днес като добър професионалист, който разчита на по-нататъшна добра перспектива в кариерата си. А след това един Господ само знаеше какво щеше да се случи. Куин вероятно щеше да получи доживотна присъда. Джордж също вече го нямаше. Полицията бе намерила тялото на Джина сред скалите под подвижния мост, но според медицинските заключения, тя е била мъртва още преди да полети надолу. След това със сигурност щеше да дойде и нейният ред. Беше им причинила толкова много неприятности, че трудно биха могли да я забравят. Вероятно щяха да се опитат до такава степен да я компрометират във връзка с този процес, че никога повече да не може да си намери друг клиент. В таблоидите непременно щяха да плъзнат разни истории за нея, щяха да поставят под съмнение честността ѝ, кариерата ѝ, докато напълно я унищожат. Опита се да отхвърли всички тези мисли, загледана в първите слънчеви лъчи, които се отразяваха в стъклата на викторианската тераса на апартамента, в който живееше. Независимо дали щеше да мисли за това или не, следващите дванайсет часа щяха да ѝ отнемат всичко, което бе имала досега.

Телефонът звънеше, когато отвори входната врата. Поставяйки Уеджи обратно в кошничката, Алисън вдигна с нежелание слушалката. Не очакваше нищо друго, освен някакъв пореден удар под кръста или поредната лоша вест. Дали Куин не бе направил нов, този път успешен опит да се самоубие?

— Алисън Хоуп.

Чу се някакво странно прищракване.

— Али?

— Да, кой е на телефона, по дяволите?

Гласът звучеше доста отдалеч.

— Слушай внимателно, скъпа, аз съм, Джордж.

Имаше чувството, че някой ѝ нанесе силен удар в гърдите и сърцето ѝ направо престана да бие, а цялото ѝ тяло в миг замръзна.

— Джордж е мъртъв, който и да си ти, гадно копеле такова, затваряй телефона и ме остави на мира!

— Не, Ал — гласът този път ѝ се стори доста уплашен и в същото време толкова приличаше на този на Джордж. — Наистина съм аз. В Мексико съм. Господи, Джина не ти ли разказа всичко?

Алисън се стовари върху стола в кухнята, като притисна в скута си телефонния апарат. Почти трепереше от студ, а в същото време на челото ѝ бе избила пот и ръцете ѝ се тресяха.

— Джина е мъртва. — Гласът ѝ бе глух и несигурен и ѝ се струваше, че направо полудява. — Ти също си мъртъв, нали?

— Не, скъпа, по една случайност съм все още жив. Съжалявам за това. Ще ти разкажа всичко най-подробно, когато се върна. Виж, имаш ли писалка и лист близо до себе си?

Алисън започна да рови между вестниците върху масата, а в главата ѝ се въртяха какви ли не объркани мисли. Но нали все пак си беше адвокат, неочаквано ѝ хрумна как би могла да провери дали наистина говори с Джордж.

— Ако действително си Джордж, кажи ми, имаш ли татуировка върху тялото?

Той замълча за миг объркано.

— В момента нямаме кой знае колко време, скъпа, но ти отлично знаеш, че имам.

— И какво има на нея?

— Но ти си я виждала толкова пъти, Ал — не може да си забравила, че е агне под знаме. — Шумовете по линията изведнъж станаха по-силни.

— Къде е?

— Как къде е?

— Къде точно върху тялото ти?

— О, разбирам, ами на лявото бедро.

— Добре, братко, започвам да ти вярвам. Кажи ми сега какво правиш в Мексико, дяволите да те вземат? — В същия миг от очите ѝ

рукнаха сълзи и гласът ѝ потрепери. — О, Джордж, толкова съм объркана — наистина ли си жив, просто не бих могла да преживея всичко това още веднъж...

— Разбира се, че съм жив, скъпа. Никога не съм бил по-добре.

Алисън избърса сълзите си.

— Господи, чувствах се толкова нещастна. О, Джордж, наистина те обичам!

— О-о, добре. Аз също те обичам — малко объркано каза той. — Съвсем честно, само че сега имам да ти разказвам доста неща. Малко е сложно, така че би ли се концентрирала, моля те? Вече знам какво точно се е случило, така че ме слушай внимателно. Знаеш ли, проследих твоя стар приятел Бил Тейлър тук...

— Бил Тейлър ли? — почти изпищя от изненада Алисън.

— Аха, Тейлър. Явно е успял да изчезне, без никой да го забележи. После замина от летището в Кардиф с фалшив паспорт. Алън Мар също е забъркан по някакъв начин в цялата тази работа. Всъщност досега сме вървели по фалшиви следи. В каквото и да са замесени Джеванджи и останалите — наркотици, секс, оръжия, световно господство — всичко това няма нищо общо с Ники и Джеф. Някой би трябвало да провери банковите сметки на строителната фирма. Готов съм да се обзаложа, че ще се окаже, че огромна сума е изчезнала по мистериозен начин от тях.

— За какво говориш, по дяволите? Вярно ли е всичко това? Ти наистина ли си в Мексико? Откъде точно ми се обаждаш в момента? Имаш ли телефонен номер? Факс?

— Да, разбира се, но преди това ме изслушай, не съм свършил още. Намирам се в селище, което се нарича Пуерто Валарта, разположено е на тихоокеанското крайбрежие на Мексико. Тейлър е наел вила край океана. Ники Куин и децата го очакваха тук.

Алисън направо не можеше да отрони нито дума. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Опитваше се да си поеме дъх, но не успяваше. Най-накрая все пак можа да произнесе няколко думи:

— Ники Куин не е мъртва?

— Не, скъпа, точно това се опитвам да ти обясня.

— Нищо не разбирам, не... прави... това... с мен... моля те — започна направо да заеква тя и не успяваше да си поеме дъх. — За

бога, та само след четири часа ще трябва да произнесе заключителната си пледоария на процеса за убийството ѝ.

— Смятам, че сега много лесно ще можеш да отървеш Куин от присъдата, цветенцето ми. След като тя не е мъртва, значи той не може да я е убил, нали така? — Алисън започна да се смее почти истерично. — Не е чак толкова смешно, скъпа, защото едва не ме убиха, докато успея да се добера до всичко това.

Тя все пак успя да се овладее.

— Съжалявам, Джордж, дай ми телефонния си номер и номера на факса си. — Той ѝ ги продиктува и Алисън си записа всичко. — И къде точно се намираш?

— Хотел „Белависта“, Пуерто Валарта, Мексико. Какво би искала да направя?

— Опитай се да ги снимаш всичките — Тейлър, Ники и ако е възможно, децата. Обърни се към някое официално лице — но не мексиканец, защото съм сигурна, че всички те са корумпирани. Потърси британския консул например, ако има такъв там. Ако не, и американският ще свърши работа. Обясни му всичко и го накарай да дойде заедно с теб до вилата, за да ги види — без да се разкриваш, ако е възможно. След това го помоли да ти даде писмено потвърждение, подписано от него и от теб, както се прави при писмените показания за пред съда. Нека потвърди, че Ники е жива, а ти след това ми изпрати документа по факса в кантората. Ксерокопирай снимките и ми пусни и тях — в писмените показания да се посочи къде и кога са били направени снимките. А оригиналите ми изпрати по куриер.

— Да се обърна ли за помощ към местната полиция?

— Не, не го прави, поне засега. Ще видя какво мисли Манинг по въпроса, дали ще се опитва да поиска екстрадирането им. Ако се обърнеш към местната полиция, с това може само да ги уплашиш и да побързат да избягат.

— Добре, Ал, ще видя какво мога да направя.

— Толкова се радвам, че си жив, Джордж.

— Да, наистина извадих късмет, не мога да го отрека. — Той замълча, сякаш се поколеба за миг. — Май спомена, че Джина е мъртва, така ли е, скъпа?

— Да, намерили са я вчера. В скалите под подвижния мост с множество наранявания. Но полицаите са сигурни, че всъщност става

дума за убийство.

— О, по дяволите! Изобщо не съм си и помислял... ако не бях...

— Ако не беше какво, Джордж?

— В момента няма как да ти разкажа, ще трябва да се заема с другите неща. Успех в съдебната зала, скъпа.

Оказа се, че в Пуерто Валарта няма британски консул. Докато търсеше из местния телефонен указател, Джордж установи, че Съединените щати и Канада имат консулски служби в града. Когато им позвъни, и на двете места му отговори телефонен секретар, който обясняваше, че службата работи от понеделник до петък от девет до тринайсет часа. Но в съобщението от канадското консулство се даваше също и домашният телефонен номер на консула, „за да се използва само при спешни случаи“, както се посочваше по-нататък. Когато набра този номер, му се обади сънен женски глас:

— Маккензи. С какво мога да ви услужа?

— Съжалявам, че ви безпокоя вкъщи и по това време, но се налага веднага да разговарям с консула.

— За бога, вече е почти полунощ, службата е отворена от девет часа, не можете ли да изчакате?

— Не, става дума за нещо наистина спешно.

Тя се прозина, явно я бе събудил.

— Добре, аз съм Джоу Маккензи, канадският консул. Давайте, да видим дали ще успеете да ме изненадате.

Когато Джордж започна да ѝ обяснява, тя го слушаше явно доста внимателно, като само от време на време го прекъсваше.

— Добре — каза накрая. — Ако всичко това е вярно, ще се опитам да ви помогна. Защото наистина отговарям и за английските интереси тук. Какво искате да направя?

— Най-напред ще трябва да изпратим по факса някакво официално съобщение, че тези хора наистина се намират тук. То е нужно на адвокатите, които са ме наели. А след това вече ще се намеси полицията и следствената служба, за да се поиска екстрадирането им.

— Екстрадиране от тази страна? Вие може би се шегувате! — Тя замълча за миг, сякаш си записваше нещо. — Най-добре ще бъде да се

срещнем в консулската служба: ще можете ли да откриете „Хидалго“ 226, намира се на север от реката, само две постройки след морето.

— Ще го открия. Какво ще кажете да се срещнем след половин час?

— Добре. И без това вече ме събудихте. Значи след половин час.

Джоу Маккензи беше около трийсетгодишна, ниска на ръст, с черна коса и облечена в син костюм на райета. Пристигна с фолксваген точно по същото време като Джордж и веднага го поведе към ескалатора, който ги качи до офиса ѝ, където с влизането тя светна лампите. Явно му провървя с тази жена. Набързо му помогна да напечатат показанията му, после го изгледа делово, докато търсеше на бюрото си някаква малка черна книжка.

— Няма как да разбера дали онова, което ми разказахте, е вярно, но не ми приличате на мошеник. Не съм запозната с вашата правна система, но най-добре е да спазим всички възможни формалности. Вземете Новия завет в дясната си ръка. Сега потвърждавате ли, че наистина сте видели и вярвате в онова, което е написано в показанията ви?

— Да.

Тя изтегли листа с показанията му малко нагоре в машината и добави накрая: „Показанията бяха дадени под клетва пред мен, Джоузефин Маккензи, консул на Канада в Пуерто Валарта, Съединени мексикански щати.“ После измъкна листа, постави го на бюрото си и го подписа, като преди това сложи и датата.

— Полага се да се плати такса от десет долара. — Джордж започна да рови объркано в джоба си. — Но не се безпокойте, ще минем и без тях. Ще направя няколко фотокопия, а после можете да използвате факс — той е ето там. Ще бъдете мой гост.

— Благодаря ви. А ще дойдете ли по-късно с мен до вилата? Рано утре сутринта бих искал да направя някои снимки на хората там, а освен това ще бъдете и един независим свидетел.

Тя кимна.

— Добре, ще го направя. Това поне е нещо по-различно от постоянните ми занимания с разни пияници от Торонто, арестувани от местната полиция. Тя го изгледа изпитателно. — Но ще докладвам за

случая в Отава, така че всичко трябва да е на ниво, господни Кристиансен, в противен случай ще си имате сериозни неприятности.

Алисън отиде към осем часа в кантората си, влезе точно преди Форбс, на когото се бе обадила по телефона от апартамента си. Той я целуна по бузата и я притисна приятелски към себе си.

— Страхотно, нали?

Тя отключи входната врата и двамата тръгнаха нагоре.

— Засега е добре, но все пак Ники е на другия край на света и доказателствата ни вероятно ще изглеждат не особено стабилни, докато не успеем да я доведем отново тук. Днес със сигурност ще бъде труден ден. — Замълча за миг, докато поставяше кафе в машината, а след това я включи в контакта. — Позвъних и на Манинг.

— Смятах, че домашният му телефон се пази в тайна?

— Така е. Позвъних в полицията и те ме свързаха с него още докато си беше в леглото — той направо побесня. Но след като му обясних какво се е случило, каза, че ще дойде при мен в осем и половина.

— Значи не настоя да се срещнете в неговия кабинет?

— Сам предпочете да дойде при мен в кантората. Може би дори човек като Манинг изпитва поне леко объркване, когато се окаже, че жертвата на убийство, за която в момента се води съдебен процес, всъщност е жива. А и Куин е в затвора вече цели три месеца, животът му направо е разбит, докато само преди осем години е бил истински местен герой — според мен Манинг ще си има някои проблеми в бъдеще, не смяташ ли?

Не продължиха да обсъждат този въпрос, тъй като вече се чуваха стъпки по стълбите навън, а само след секунда се почука на вратата на кантората ѝ. След това главата на Манинг с грижливо сресаната му коса надникна вътре.

— Мога ли да вляза?

През следващите петнайсет минути той старателно си записваше онова, което Алисън му разказа, настанил се удобно в едното от старите кожени кресла в кантората. Изслуша всичко без нито един

мускул да трепне по лицето му, освен когато отпиваше от голямата си чаша с кафе, след това прие получените по факса документи с вежливо кимване.

— Значи вие твърдите, че госпожа Куин е жива и се намира в Мексико заедно с господин Тейлър?

Зададе въпроса си с толкова спокоен и безразличен тон, че на Алисън ѝ се искаше да скочи и да закрещи. Нима поне малко не се бе разтревожил от факта, че бе отправил обвинение в убийство срещу един напълно невинен човек?

— Ние не просто го твърдим — напълно сме сигурни, че е точно така. Предполагаме, че между госпожа Куин и Тейлър е започнала любовна връзка преди известно време и двамата са решили да започнат нов живот заедно. На пръв поглед изглежда доста логично — той е вдовец, а тя изобщо не се е разбирала със съпруга си. Онова, което ми се струва доста странно, е защо са постъпили по такъв необичаен начин: убийство, измами, насочване на подозренията към Куин, вместо просто да се разведе с него. Нима наистина го е мразела толкова силно?

Манинг се изправи и поизпъна малко кръста си, сякаш страдеше от лумбаго. Може би това му бе останало от времето, когато като ченге е патрулирал по улиците, а в онези далечни години на полицаите са се полагали само старомодни мотори, с които са кръстосвали Бристол под непрекъснатите дъждове. Той се приближи към прозореца и отново седна, но на стола до него. Когато вдигна поглед към тях, изглеждаше по-стар и доста уморен.

— Добре. А сега бих искал да поговоря с вас съвсем поверително — не за случая на Куин, а за това по какъв начин бихме могли да си помогнем един на друг. Ще ми дадете ли дума, че няма да повторите никъде онова, което ще чуете? Госпожице Хоуп?

— Не мога да разбера какво точно искате да кажете, господин Манинг. Имам си задължения по отношение на моя клиент — а също и пред съда. Бихме могли да проведем някакъв неофициален разговор, ако желаете, но ви предупреждавам, че веднага ще го прекъсна, ако вие започнете да споменавате неща, които не бих могла да запазя единствено за себе си.

— Приемам това за положителен отговор — рязко обяви полицейският началник. — Господин Форбс?

— Добре, продължавайте.

— Така. Госпожице Хоуп, най-напред възнамерявам да помоля днес съдията за отлагане с двайсет и четири часа на процеса.

— Грешите, господин началник. Възнамерявам да застана пред съдебните заседатели точно в десет часа и да pledирам, че Куин трябва да бъде освободен поради липса на престъпление.

Той изглеждаше уплашен и дори още по-състарен.

— Да, не бих могъл да ви спра, но все пак искам да ви обясня защо ще поискам двайсет и четири часова отлагане. На първо място, готов съм да настоявам пред мексиканската полиция да задържи Ники Куин и Бил Тейлър, а след това да оформя официални документи за екстрадирането им. По този начин и вие ще можете да докажете извън всякакво съмнение, че тя действително е жива.

— Значи вие приемате това, така ли?

— Като работна хипотеза. Не вярвам, че сте проучили нещата както трябва, макар и да знам, че Кристиянсен е в Мексико — разговарях с канадската консулка, преди да дойда тук тази сутрин.

— Какво сте направили?

Манинг ѝ хвърли гневен поглед.

— Аз съм началник на полицейското управление, госпожице Хоуп, и мога да си говоря с когото си поискам. Вашият приятел Джордж може и да е открил Тейлър и Куин, но оттук нататък поемам всичко в свои ръце. Може би вие още от самото начало трябваше да оставите тази работа на професионалистите. — Алисън направо бе изумена от наглостта му, но реши да си премълчи. — В момента моите хора проучват каква е процедурата за искане те да бъдат арестувани, а след това и екстрадирани от Мексико. Към тях ще бъдат предявени обвинения в убийство, а също и в измама в особено големи размери.

— Измама ли? — попита Форбс. — Не съм сигурен, че разбираме съвсем ясно какво искате да кажете.

— Да, измама — или по-скоро грабеж. През последните няколко месеца не се занимавам единствено със случая с доктор Куин, нали разбирате това? Съвсем не съм учуден, че Тейлър е избягал в чужбина, макар че съм направо бесен, за дето не успяхме да го предотвратим. — В стаята настъпи тишина, докато двамата адвокати го гледаха очаквателно. — Това, което ще ви кажа сега, е напълно поверително. Разбрахте ли?

Този път и двамата кимнаха в знак на съгласие.

— Добре, ще ви кажа, че Бил Тейлър може и да ви прилича на честен и порядъчен човек, уж преуспял с труда си в малкия град и достигнал до висша длъжност, но нещата съвсем не са такива. Той не е просто обикновен служител, достигнал до поста директор в скромна строителна фирма.

— А аз смятах, че Бил е единственият свестен човек в цялата тази история — обади се Алисън.

— Може би някога е бил честен и порядъчен, но като че доста се е променил след смъртта на съпругата си. Вероятно се е почувствал неудовлетворен, слабо възнаграден, след като е работил почти денонощно в продължение на трийсет години. Вероятно се е смятал дори за експлоатиран.

— Но все пак той е бил директор — възрази Форбс. — Едва ли е гладувал.

— Е, получавал е по шейсет хиляди на година, а не по половин милион, както някои други. Все пак не можем да сме сигурни за аргументите му, преди да сме го разпитали. Но имам чувството, че той по някакъв начин е смятал строителната фирма за виновна за смъртта на съпругата му, с което се е сложил край на един може би доста скучен живот, но такъв, какъвто на него му е харесвал. След това са започнали съмненията, че неправомерно заделя средства. За това имаше сигнали от двама от заместник-директорите, които официално бяха подадени в отдела, който при нас се занимава с кражбите. Изглеждаше, че са се натрупали доста големи разходи, освен това бе получил неправомерно безлихвени заеми. Явно започнал здравата да бърка в кацата с мед. Беше извикан за разпит, което само е заострило вниманието му върху опасността, защото тогава се наложи да бъде освободен поради липса на доказателства. Но управителният съвет бе почнал вече да събира съответните данни, а и моите хора също. Тейлър се е досещал, че най-късно до есента всичко ще бъде разкрито, че ще бъде следен месец-два, а след това и арестуван. Което означава за него връщане отново към бедността и дрипите, като преди това излежи и съответната присъда. Сигурно е бил напълно отчаян.

Алисън кимна замислено.

— Никога не бих си го и помислила дори. Той дори се яви в съдебната зала само преди няколко дни, за да даде показания за Куин.

Изглеждаше спокоен, а всъщност се е готвел да избяга. Ами Ники?

— Повярвайте ми, изобщо не съм имал представа за връзката му с нея. Ако дори само подозирах нещо, разследването щеше да приеме съвсем друга насока. Но се опасявам, че разбрах истината едва когато ми се обадохте преди един час у дома. Съжалявам.

— Значи той е избягал в Мексико?

— Не само това, госпожице Хоуп. Преди това внимателно е изучил компютърната система, контролираща достъпа до банковите сметки на строителната фирма. Съставил с един доста сложен план — и както изглежда, май е успял съвсем успешно да го осъществи. Знаел е всички кодове и е имал достъп до всеки един терминал, който го е интересувал, във всеки кабинет на фирмата. Вчера, когато според вашите твърдения Тейлър е заминал за Париж, трийсет и два милиона лири директно чрез компютъра са били прехвърлени от сметките на строителната фирма към някакви сметки в Швейцария. Все пак не е посегнал на всичките фондове, оставил е около две трети, за да не бъде разкрита кражбата веднага, така е разчитал, че ще разполага с няколко дни, за да може да изчезне. Но над трийсет милиона лири биха били достатъчна сума за всеки от нас, нали? Вече разбрахме, че парите са били прехвърлени в Лихтенщайн. След това загубихме следите им за известно време, но предполагам, че вече ги е насочил към място, където според него трудно биха могли да бъдат проследени — най-вероятно към Мексико или към Съединените щати.

Алисън подсвирна тихичко.

— Значи в случая става дума за най-обикновен грабеж? А аз заплашвах половината от каймака на обществото в Бристол с разобличаване, без да съм имала основание за това?

— Опасявам се, че е така, госпожице Хоуп.

— И вие позволихте всичко това да се случи? Оставихте Джеванджи и хората му да се опитат да ме убият, след това да направят опит да убият и Джордж? Всъщност те наистина убиха Джина и другата журналистка. Както и механика, който поправяше колата ми, нещастния пощальон и един от следователите в агенцията на Джордж. Имате ли някаква представа всъщност какво преживяхме всички ние през последните три месеца?

— Тези обвинения са напълно абсурдни, госпожице Хоуп. Не предполагам, че ще се забъркате по някакъв начин с тази опасна шайка

— всъщност не виждах никаква връзка между тях, Куин и съпругата му — знам, че са дяволски жестоки, и ако имах и най-малка представа какво вършите, със сигурност щях да ви предупредя. Към някои от тях също ще бъдат повдигнати обвинения, при това доста сериозни, макар и несвързани с Куин, но преди това трябва да разполагаме с достатъчно веществени доказателства.

Алисън направо се тресеше от гняв, но все пак успя да се овладее: нали ѝ предстоеше да приключи успешно съдебния си процес?

— Доколкото разбрах от Джордж, Алън Мар май също е замесен?

— Не ми се вярва, госпожице Хоуп. Господин Мар е един от членовете на управителния съвет на строителната фирма, който пръв ни насочи към нарушенията, извършвани от Тейлър.

Алисън въздъхна. Този Тейлър така лесно я бе заблудил.

— Не съм съвсем сигурна, господин началник. Винаги съм чувствала, че около Алън Мар има нещо подозрително.

Манинг поклати глава.

— Оставете това на професионалистите, госпожице Хоуп. В сряда вечерта Тейлър се е свързал с всички членове на управителния съвет, за да ги предупреди, че ще отсъства няколко дни, налагало му се да замине за погребение на свой близък — явно целта му е била да спечели малко време. Отишъл до дома на Мар и тъй като той не си бил вкъщи, икономката — която, естествено, добре го познавала — го пуснала вътре, за да му напише бележка. След това Тейлър поел към Уелс и изчезнал за няколко часа, преди да вземе самолета за Париж с фалшивия швейцарски паспорт под името Рейнхарт.

Изведнъж на Алисън ѝ стана ясно защо през цялото време е имала чувството, че нещо около Мар не е съвсем наред.

— Благодаря ви, че ни казахте всичко това, господин началник, но ми се струва, че ще е най-добре лично да поговорите със съдията — можете да му се обадите и по телефона, ако не желаете да ви видят, че се появявате в кабинета му. Лично аз ще помоля за отлагане, за да мога да представя допълнителни доказателства, но той едва ли ще се съгласи на това, ако не сте разговаряли предварително с него.

— Да, ще го направя, разбира се. Мога ли да се обадя отгук?

В същото време Джордж седеше намръщен на тихоокеанското крайбрежие, ма няколко километра от Пуерто Валарта. Джоу Маккензи му бе дала мобилен телефон, за да може да се свързва с нея, докато наблюдава вилата. След като бе поспал няколко часа в хотела, той бе прекарал почти цялата сутрин тук, бе паркирал колата си в близката горичка, сврял се бе на сянка и наблюдаваше сградата от своето прикритие, което сам си бе направил от листа и клони. Беше се запасил и с няколко сандвича със сирене и бутилка вода — така че се чувстваше сравнително добре. Но какво ли правеше Алисън?

Досега не бе забелязал Тейлър и Ники Куин да се готвят да се преместват някъде. Виждаше ги как се движат по верандата или отиват към гладкия пясък на плажа отпред. Тя явно бе прекарала доста време тук, защото вече имаше чудесен тен, който ясно се открояваше на фона на белия ѝ доста силно изрязан бански. Същото беше и с децата. Тялото на Тейлър бе съвършено бяло, но той като че ли възнамеряваше да стои достатъчно дълго под слънцето, за да поправи това. Джордж се придвижи внимателно през малката горичка, застана доста близко до лявата част на имението и вече можеше да ги чува дори какво си говорят.

— На децата много им харесва тук, Бил. Защо да не можем да останем?

— Иска ми се да стоя далеч от големите градове поне в продължение на една година. Трябва да се скрием, да се устроим някъде под нови имена. Разполагаме с достатъчно пари, можем да наемем някоя вила по-надолу по крайбрежието, където не е толкова оживено, или например горе в Сиера Мадре.

— Нима се опасяваш, че някой ще се опита да ни открие?

— Не, струва ми се, че това е почти невъзможно. Бихме могли да заминем за всяко кътче на света — отвърна той, но в гласа му все пак се долавяше известно съмнение. — Така ми се искаше да беше постъпила, както те бях помолил, и само да ми бе помогнала да отнесем онова момиче, циганчето, в мазето. Трябваха ни само няколко часа — нямаше смисъл да я убиваме.

— Не съм имала намерение да я убивам и ти прекрасно го знаеш! — Веднага си личеше, че спореха за нещо, което бяха обсъждали и преди. В началото Джордж не можеше да разбере. След това изведнъж

замръзна на мястото си, защото се досети. Протегна леко глава напред, опитвайки се да долови всяка дума, което не бе толкова лесно под непрекъснатия шум на вълните долу. Ники изглеждаше ядосана, дори вбесена. Не личеше да съжалява за стореното. — Беше истински малшанс, че Весна се появи точно в момента, когато се готвехме да заминем — не съм и предполагала, че ще я видим отново, нито че веднага ще се досети какво кроим всъщност. Единственото, което ѝ бе нужно, бе сигурен покрив, след като бе изгубила работата си в Лондон. Дяволското момиче бе готово да ни изнудва. Знаеш, че падна по стълбите, когато се опитах да я спра да не излиза. Беше нещастен случай, просто си счупи врата и умря. Казвам ти, беше просто инцидент — нямам никаква вина за това.

— Знам, скъпа, знам. Но полицията смята, че частите са от твоето тяло и че Джеф те е убил.

По тона на Тейлър се долавяше, че го измъчва чувство за вина и че е доста разстроен. Ники обаче се смееше.

— При това положение сме в пълна безопасност, не е ли така?

Той не отвърна. Джордж чу шум от изливането на течност и долови мирис на кафе. Все още не можеше да разбере всичко, но поне някои неща бяха започнали да му се изясняват: измъчваха го непрекъснати съмнения още от мига, в който той самият бе успял да се измъкне от пожара, а всички го смятаха за мъртъв. Не ставаше дума само за разкритията на Джина, просто непрекъснато го терзаеше някакво вътрешно чувство — след като той бе успял да преживее онзи ужасен пожар, дали нещо подобно не бе станало и с Ники? Може би именно заради това се бе решил да тръгне след неизвестния, който след това се оказа Тейлър.

В момента говореше едно от децата, момченцето.

— Татко кога ще пристигне, мамо? Защо не е дошъл заедно с чичо Бил?

Точно в този миг долу на брега се разби голяма вълна и Джордж не можа да чуе отговора. Искаше му се да можеше да види лицето на бедното дете. В главата му се въртяха какви ли не мисли. Представи си ги в Абътс Лейг, когато трескаво са се подготвяли за заминаването. Точно в този момент на вратата се е появила бившата детегледачка. Едва ли би могла да избере по-неподходящ момент. Последвала борба, докато са се опитвали да я затворят долу в мазето, за да могат най-

спокойно да се измъкнат от страната. И след това онзи ужасен инцидент. Паниката. Дали двамата бяха разчленили тялото на момичето? А децата вероятно по това време са спели горе в стаите си? Явно един от двамата е успял да запази самообладание, взел е решение да се разкъса тялото и да се напъха в пещта на котела, а след това е запалил огъня. Беше готов да се обзаложи, че това е била Ники — Тейлър като че все още се чувстваше виновен. Страхът и напрежението със сигурност са били направо непоносими, виждаше ги как се потят през цялата нощ около горящата пещ в мазето. И какво е станало след това? Най-вероятно той ги бе откарал с яхтата до Шербург или до Сейнт Мало, след това ги е качил във влака за Париж, а после е побързал да се върне в Бристол, за да заличи следите. Явно страхотно им е провървяло, когато Куин е бил арестуван — това със сигурност не е било предвидено в предварителните им планове. Тейлър бе проявил, освен това дяволска издръжливост, бе удържал фронта в Бристол в продължение на три месеца, но в момента като че бе загубил всякакви сили и увереност, бе така дяволски разколебан... Щяха да се прехвърлят на друго място, при това съвсем скоро. Докато се връщаше към прикритието си, Джордж се чудеше колко ли време още му остава.

В Бристол Алисън пътуваше към затвора. Щеше да се опита да поободри Куин преди съдебното заседание на следващия ден, когато би трябвало да го освободят. Искаше ѝ се да можеше да му каже, че Ники и децата са живи, но при това положение щеше да наруши дадената пред Манинг дума. От друга страна, би било невероятно жалко, ако неочаквано реши да се обеси в килията си точно преди да бъде освободен. Напоследък беше толкова депресиран, че подобна възможност изобщо не бе изключена. Алисън продължаваше да размишлява по въпроса, докато караше внимателно през предградията.

В източната част на града един полицейски ягуар тъкмо излизаше на магистралата, за да поеме към летище „Хийтроу“. На задната седалка седяха двама души — Манинг и една дребна жена от детективите му. От малкото мексиканско посолство на Хартфорд Стрийт проявиха максимално разбиране и желание да съдействат. По същия начин се бе отнесла и канадската консулка Маккензи, но и от двете места го помолиха да пристигне в Мексико, колкото е възможно

по-скоро. Докато гледаше към лееция се дъжд навън, Манинг почувства отново онези зачестили артритни болки в костите си. С всяка следваща година студът му изглеждаше все по-непоносим, така че едно пътуване до тропиците съвсем не бе за изпускане.

За пръв път видя Куин наистина засмян. Намираха се в друга стая за срещи, която не осигуряваше никаква възможност за спокойни разговори: бяха от двете страни на плътната стъклена стена и застаналият наблизко надзирател непрекъснато ги наблюдаваше, макар че не би трябвало всъщност да слуша какво споделят помежду си адвокатите и техните клиенти. Цялата тази обстановка обаче като че нямаше никакво значение за него.

— Искаш да кажеш, че всички те са живи? Джес и Том също? Избягали са с Бил Тейлър? Просто не мога да повярвам.

— Така изглежда, Джеф. Ники и децата със сигурност са живи и аз ще успея да докажа това в съдебната зала утре в десет часа сутринта. Съдията има някакво друго голямо дело в понеделник, така че се съгласи да насрочи едно кратко съдебно заседание за събота сутринта, на което да представя „новите си веществени доказателства“. Едва след това ще реши дали да се дава по-нататъшен ход на процеса, като Фенъл получи възможност за кръстосан разпит и така нататък. При това положение ще продължим в понеделник, а за другото дело ще се търси резервен съдия. Той все още не знае каква е истината, но след като разбере, смятам, че до обяд ще бъдеш вече свободен.

Куин изглеждаше като замаян.

— Това е най-хубавият момент в живота ми. Вече смятах, че всичко е свършено, че напълно съм изгубил... И все още просто не мога да повярвам. Какво ще стане с Ники?

— Надявам се, че ще се върне тук заедно с децата.

— Надяваш се? Нима не могат да я задължат да го направи?

— Нещата не са чак толкова прости. Мексико наистина има споразумение за екстрадиране с Великобритания още от 1886 година, но то невинаги се спазва. Затова не бива да споменаваш пред никого това, което ти казах.

— Че с кого смяташ, че бих могъл да се срещна? Тук не ме пускат вечер да отскачам до близката кръчма, нали си наясно с това?

— Добре, де, не го казвай дори пред някой приятелски настроен надзирател или пред познат, ако евентуално някой дойде да те посети. Не говори пред никого.

— Добре. — Той млъкна и се поколеба за миг. — Алисън?

— Да?

— Наистина ли вярваш, че може да ме освободят? Утре. Нима е възможно?

— Надявам се, Джеф, наистина се надявам.

А и Джордж беше жив. Очакваше го да се върне за уикенда. Докато караше към града, изведнъж се почувства толкова щастлива. Това май бе най-хубавият момент и в нейния живот.

В Пуерто Валарта беше полунощ. Джордж очакваше позвъняване по телефона в стаята си в хотела.

— Джоу Маккензи е — чу той гласа ѝ, след като се обади. — Ако желаете да присъствате на последното действие, слезте долу след петнайсет минути.

— Какво се е случило?

— Доста неща. Ще ви обясня в колата.

Джоу го взе с колата си и потегли бързо по оживените улици. Двигателят бучеше като шевна машина на бързи обороти.

— Вашата приятелка, адвокатката, наистина ги е накарала да се поразтичат там, в Англия. Някакъв висш полицейски началник ще пристигне тук.

— Манинг ли?

— Да, полицейски началник Манинг. Той е настоял пред местната полиция да задържи Тейлър и жената. След това вашите власти ще направят официално искане за екстрадиране.

— А те все още във вилата ли са? Да не са заминали към Гватемала?

Тя се засмя.

— Не, Джордж. Местната полиция е получила заповед да охранява мястото, така че хората са заели позиции около вилата почти веднага, след като двамата с вас сме си тръгнали. Тейлър и приятелката

му са все още там. По-добре ще е да прегледате фотоапарата ми, за да видите дали имам някакъв филм в него. Той е отзад, на седалката.

— И за какво ви е този фотоапарат?

— На мен не ми трябва. Но реших, че може би вие ще имате нужда от него. Нали ми казахте, че ще ви трябват някакви снимки от момента на арестуването им — за да ги пратите в Бристол? Те ще могат да послужат като веществено доказателство, не е ли така?

— О, да — въздъхна изтощено Джордж. — Бях забравил за тази задача.

— Господи, та нали вие сте частният детектив? Не сте ли чели поне една от книгите на Реймънд Чандлър?

Вече бяха преминали покрай пристанището, където големият лайнер все още стоеше на котва, облян в светлина, след което потеглиха по извития и неравен път нагоре покрай брега. Тук вече бе съвсем тъмно.

— Полицията знае ли за пристигането ни?

— Господи, не, разбира се. Вие нямате никакъв официален статут. Те не подозират и за моето пристигане, но след като прочетох телеграмите, реших, че наистина си заслужава.

— И смятате, че ще ги арестуват? Просто така?

— Е, не бих казала, че ще го направят „просто така“. Тук не е съвсем като в Дивия запад, макар че понякога на човек може и така да му изглежда. Между Лондон и Мексико Сити бе разменена доста интензивна кореспонденция. Прокуратурата е отправила официална молба към посолството на Мексико в Лондон, което я е прехвърлило към местното Министерство на правосъдието. Оттам са натоварили местната полиция да извърши ареста. Нашият очарователен капитан Менендес е поел ангажимента да арестува Куин и Тейлър и да ги задържи седем дни. Ако дотогава вашите хора не представят в съда нужните официални документи за екстрадиране, двамата ще бъдат освободени. Обикновено тук действат по този начин.

На около половин километър преди вилата пътят се оказа блокиран от една полицейска кола: черно-бял американски седан с две сини лампи на покрива. Полицай, въоръжен с карабина, им направи знак да спрат в края на пътя. Джоу веднага изскочи и започна бързо да му говори на испански, като непрекъснато му пъхаше под носа дипломатическия си паспорт. Той отвори вратата на своята кола, за да

се консултира по радиостанцията и мястото наоколо в миг се освети. След няколко минути им махна с ръка.

— Ще трябва да оставим колата тук — обясни му Джоу. — Но все пак е съгласен да наблюдаваме операцията.

Двамата поеха по тревата, като се стараеха да вдигат колкото се може по-малко шум. Небето на запад бе съвсем тъмно, а долу, докъдето стигаше погледът, се простираше сивото море. Когато се приближиха към следващата кола, един полицай с предпазен шлем светна малко фенерче в лицата им, като говореше на Джоу шепнешком.

— Какво каза той, скъпа?

— Обясни ми, че десетина въоръжени полицаи са обкръжили вилата, която е само на около стотина метра пред нас. Можем да отидем до ъгъла и да наблюдаваме оттам, но задължително трябва да легнем и да се прикрием между дърветата. Лично той не очаквал да се стигне до стрелба, но все пак не бил съвсем сигурен.

— Стрелба ли? Но в къщата има две деца, за бога! Той не знае ли това?

— Ами... сега ще го попитам — отвърна Джоу и се обърна веднага към полицаия, като му заговори тихо на испански. Офицерът ѝ отговори и тя побърза да му преведе: — Всичко е наред. Капитан Менендес е запознат с обстановката. Според него Ники и Тейлър в момента са в спалнята си. Въоръжени офицери ще влязат вътре и ще ги арестуват, а след това друга група полицаи, сред които и една жена, ще влязат във вилата, за да се убедят, че децата няма да бъдат наранени. Не се безпокойте, Джордж.

— Кога точно ще влязат?

Двамата бяха стигнали до края на малката горичка и вече виждаха вилата. Джоу залегна върху бодливите борови иглички.

— След не повече от пет минути.

Спалнята във вилата бе с изглед към морето. Щорите на стъклените врати, които водеха към балкона, бяха спуснати. Бил Тейлър се събуди внезапно и веднага седна в леглото, защото почувства, че нещо не е наред. Чуваше се шумът от разбиването на вълните в брега, но не му ли се бе сторило, че долови също проскърцване от отваряне на някаква врата наблизо? Или може би

някой бе прескочил оградата и бе усетил стъпките му долу? Той се усмихна на Ники, която лежеше на едната си страна в тъмнината, дълбоко заспала. Прекрасното ѝ тяло бе покрито само с тънък памучен чаршаф. Навличайки къси панталони, Бил се приближи до спуснатите щори.

Тъкмо бе започнал да ги отваря и се готвеше да излезе на балкона, когато чу някакъв остър трясък, от който направо замръзна ужасен на мястото си. Лампите в миг бяха запалени. Вратата, измъкната от пантите, се стовари на земята и четирима мъже в тъмни униформи и с шлемове нахлуха в стаята. Ники седна в леглото и започна да пищи.

— Млъквай! — извика един глас на английски със силен акцент. — Заобиколени сте и ние стреляме, ако вие опита да бяга.

Някъде в задната част на къщата се чу детски вик. Ники скочи гола от леглото и се хвърли към Тейлър, но двама от полицаите я хванаха за ръцете и я избутаха обратно към леглото.

— Пуснете ме, магарета такива. За бога, Бил, помогни ми!

След като я видя само на метър от себе си как се бори и съпротивлява отчаяно като яростна тигрица, Тейлър изведнъж дойде на себе си. Миналата вечер бяха решили да излязат в открито море, за да изчезнат за няколко дни от погледите на всички наоколо. Яхтата, която бяха наели заедно с вилата, беше на брега, снабдена с всички необходими провизии, а и с немалко пари, които бяха заключени в едно от чекмеджетата долу. Явно тук едва ли би могъл да свърши нещо полезно.

— Ще те измъкна, Ники — извика той на жената, с която доскоро бе смятал, че би искал да преживее живота си, прехвърли се през парапета на балкона и в миг изчезна.

Лицето на Ники се изкриви от гняв и тя издаде почти животински рев от яд и ужас:

— Не ме изоставяй, копеле мръсно!

Двамата полицаи се затичаха след него към верандата и забелязаха сянката му, която се придвижваше бързо напред през тъмнината. Бе стигнал почти до средата на дървения пристан, като понакуцваше с единия си крак. Вероятно си бе изкълчил глезена при скачането от верандата. Започнаха да му викат да спре и изстреляха няколко куршума над главата му. Някакъв мъж с доста сребро по

униформата взе един високоговорител и започна да повтаря: „Останете на мястото си, мистър, или ще стреляме и ще ви убием!“. Последва втори автоматичен откос. Дървени тресчици, избити от забилите се куршуми, хвърчаха във въздуха, а един патрон рикошира от металната мачта на яхтата и падна във водата. В този момент на плажа слязоха още четирима полицаи, които се опитваха да му попречат да отпътува, така че вече бе невъзможно да се стреля отгоре. Тейлър бе вече в предната част на бялата яхта, леко попревит на една страна, сякаш някой от куршумите го бе улучил, но в същия миг се чу шумът от заработилия мотор. Той побърза да вдигне котва и завъртя кормилото, докато двигателят ръмжеше като мощен мотоциклет.

Четиримата полицаи се бяха разпръснали по плажа, като стреляха с pistolетите си и с две автоматични пушки. Но яхтата вече се бе отдалечила с трясък навътре в морето, като след нея се виждаше само следата от гъста бяла пяна, която бе оставила след себе си. Когато Джоу Маккензи и Джордж пристигнаха запъхтени в къщата, двете деца пицяха от ужас в една от спалните близо до предния вход на вилата. Около тях бяха застанали двама униформени полицаи и една жена, също в униформа. Джоу изтича напред и притисна момиченцето в прегръдката си, докато то гледаше с широко отворени и изпълнени с ужас очи.

— Всичко е наред, Джес. Майка ти също е добре.

— Махай се — извика детето. — Мразя те!

Джордж продължи да тича напред по коридора към предната част на вилата, където Ники Куин бе престанала вече да се съпротивлява на полицаите. Стаята бе изпълнена с униформени мъже с шлемове отпред. Бяха й сложили белезници на ръцете, а краката й бяха вързани в глезените. По ръцете и по раменете й ясно се виждаха червени и синкави петна. Беше все още съвсем гола, свила се в края на леглото, като се оглеждаше недоумяващо наоколо.

— Това копеле! — ридаше тихо. — Гадно, мръсно копеле! Той ме изостави. Изостави децата. Надявам се, че са успели да го убият. А казваше, че ме обича. Сигурно съм била напълно луда, дето му повярвах.

Джордж излезе навън и едва не се сблъска с Джоу.

— Какво ще стане по-нататък?

— Полицаяите ще я откарат в районното полицейско управление, а аз ще трябва да се погрижа за децата.

— А след това?

— Екстрадирането може да се проточи. Ако тя си наеме някой местен адвокат, ще започнат безкрайни обжалвания, отлагания, тук и без това законът действа доста бавно.

— Това е лошо.

Джоу сви рамене.

— Вашите власти биха могли да поискат тя да остане арестувана, докато се вземе решение. Честно казано, най-доброто за нея би било да се съгласи да се върне доброволно. Ще се опитам да я убедя в това. Каквото и нарушение да е извършила според английските закони, наказанието най-вероятно ще бъде по-поносимо, отколкото да прекара месеци, а може би и години в гореща бетонна килия с рояци комари и мръсна воняща дупка в тъгла вместо тоалетна. А през цялото това време децата й ще трябва да стоят сами в някаква къща под грижите на жени, които не знаят никакъв друг език, освен испански.

В това време изведоха Ники навън, бяха нахлузили джинсите на краката й, а върху раменете й бяха метнали някакво сако, но ръцете й очевидно все още бяха с белезниците на гърба. Под светлината на външната веранда успяха да забележат, че тя продължаваше да се съпротивлява, заобиколена от четирима въоръжени мъже. Жената от полицията също излезе навън, хванала децата. Джесика бе с каменна физиономия, шокирана от всичко, което се бе случило, а Том плачеше. Макар да се чувстваше доста неловко в тази ситуация, Джордж все пак побърза да направи няколко снимки, а Ники възмутено се обърна към него и го заплю.

Алисън пристигна в съда малко след девет часа и веднага се запъти към канцеларията.

— Бих искала да се срещна със съдия Игън в кабинета му, преди да започне съдебното заседание днес. Бихте ли организирали тази среща, моля?

— Разбира се, госпожице Хоуп. Ще уведомя веднага господин съдията. Каква е причината за искането ви?

— Бих предпочела сама да му обясня. Но е важно, изключително важно — каза тя и си тръгна, като се насочи към стаята на адвокатите, за да си облече робата. Вече нямаше опасност нещо да се обърка, но все пак беше доста нервна. Тъкмо преминаваше през фоайето на съдебната палата, когато видя как пред входа спря излъскан Даймлер с флагче на Британската общност отпред и ескортиран от двама моторизирани полицаи: последната помпозна процедура, която води началото си някъде от средните векове. Ако Алисън някога успееше да получи място като съдия във Върховния съд, тя бе твърдо решена да пристига на работа с колело, но с тъга си помисли, че дотогава със сигурност ще бъде твърде дебела, за да се побере на седалката. Портиерът отвори почтително вратата на автомобила и съдията пристъпи навън, вече облечен в яркочервената си роба, с черната лента през гърдите. Пое бавно нагоре по стълбите, като кимна любезно на полицая, който го поздрави.

След като той се отправи към кабинета си, Алисън побърза да се прибере в стаята на адвокатите, където щеше да изчака да бъде повикана от него. Но не ѝ се обадиха и след малко тя сама позвъни нетърпеливо на служителя.

— Предадох искането ви на господин съдията, госпожице Хоуп, а вече само след пет минути трябва да бъдем в съдебната зала. Искате ли да опитам отново?

— Няма смисъл да си правите труда. Явно високопоставени хора от неговия ранг не обичат много да се вслушват в онова, което им

говорят простосмъртни като нас.

— Може би сте права, госпожице Хоуп.

— Тогава ще направя онова, което съм длъжна, направо пред всички в съдебната зала. Макар че на Игън това едва ли ще му хареса особено.

Тя пое бавно по коридора. Джордж отново ѝ се бе обадил по телефона само преди час.

— Може би ще започне да отрича всичко, когато се върне в Англия, но пред консула си призна.

— Какво, че е имала връзка с Тейлър и е знаела какво точно прави той ли?

— Знаела е, Али, макар че двамата всъщност не са кроили планове да убиват когото и да било. Тя просто е възнамерявала да замине за континента, а оттам да вземе самолета за Мексико, като използва фалшивия паспорт, който той ѝ е бил купил. Той е щял да ги последва след няколко седмици. Напуснала е къщата заедно с децата в петък някъде около обяд, затова Куин не е заварил никого там, когато се е прибрал от работа. Но двамата с Тейлър са се върнали по-късно вечерта, за да вземат още някои дрехи, които са ѝ били нужни. И за лош късмет точно в този момент се появила предишната им детегледачка, босненката. Тя добре познавала Ники и веднага се досетила какво прави Тейлър в дома ѝ — двамата разбрали, че Весна може да ги издаде и здравата се уплашили. Имало малка схватка, когато Весна се опитала да си тръгне, а те я дърпали навътре, за да я заключат в мазето. Точно тогава момичето паднало по стълбите, счупило си врата и умряло на място. Ники твърди, че е просто нещастен случай, но все пак е помогнала на Тейлър да разчленят тялото и да го набутат в пещта на парния котел, а след това поразчистили наоколо.

— Но нали по-късно трупът при всички случаи е щял да бъде намерен — от Куин или от някой друг?

— Куин щял да работи в болницата в събота, а след това трябвало да е на разположение при повиквания. Тейлър възнамерявал да се върне в къщата, след като Ники замине, да запали пещта, а в понеделник да отиде отново, когато Куин замине на работа, за да изхвърли пепелта. Би могъл да погребее остатъците от тялото и да прикрие всички следи, но Ники била в ужасно състояние — всъщност

и двамата не били на себе си — затова в края на краищата той ги откарал до Уест Бей, а след това с яхтата до Франция. Тейлър се страхувал, че ако тя тръгне със самолет или ферибот, би могла да привлече вниманието на околните в това свое състояние.

— А докато се върне обратно, вече било твърде късно. Някой бил извикал полицията.

— И Куин се появил точно в най-неподходящия момент, за да се насочат подозренията върху него.

— Да, след това нещата придобиват съвсем неочаквано развитие... Сега само тя ли е арестувана?

— Да, той успя да избяга. Тя е сама, очаква я обвинение в убийство.

— При това положение остават само данните от зъболекарския картон, Джордж? Те ли са ги фалшифицирали?

— Ники твърди, че изобщо не е знаела, че някой е смятал откритите остатъци за нейни — разбрала е това едва след като Тейлър е пристигнал в Мексико. — Той се поколеба за миг. — Знаеш ли какво си мисля, Али?

— Не, кажи ми.

— Според мен цялата работа е скалъпена от полицията и патолога, всъщност не става дума за фалшификация, а за най-обикновена заблуда. Явно Ники е посещавала някой известен частен зъболекар, а е изпратила детегледачката при същия зъболекар, при когото е водела децата. Весна не е имала осигуровка, така че е казала на зъболекаря, че е госпожа Куин. Кой би могъл да очаква подобно нещо? А и полицията твърде много е бързала и изобщо не е направила ДНК тестове.

Алисън подсвирна.

— Може би си прав, Джордж. Искаш да кажеш, че това изобщо не е било предварително планирано? Наистина звучи дяволски правдоподобно — затова здравният картон бе само от една година. А следователите са били толкова убедени, че това е Ники и никой друг, че въобще не са си дали труда да проучат внимателно нещата. Освен това, след като момичето се е намирало нелегално в страната, явно няма нищо чудно, че никой не е съобщил за изчезването му, нито някой го е издирвал.

Съдебната зала бе неочаквано пълна, сякаш всички предварително са знаели, че в този ден ще се случи нещо драматично. Джон Форбс и адвокатите на обвинението бяха заели вече местата си. Алисън също седна на традиционното си място от страната на съдебните заседатели. Рик Фенъл ѝ се усмихна от другия край на дългата маса. Той изобщо не изглеждаше притеснен, явно не очакваше, че някакви веществени доказателства, представени в последния момент, биха могли да разбият цялата теза на обвинението. Изглеждаше толкова спокоен. Може би му трябваше ядрена експлозия, за да се стресне. Макар да бе доста упорит и не отстъпваше от мнението си, той май не влагаше чак толкова емоции в работата си, колкото ѝ се бе струвало.

Галерията бе изпълнена с народ и при влизането на съдебните заседатели оттам се разнесе нетърпелив шепот. Алисън също изгаряше от нетърпение, докато служителката извика: „Всички да станат, моля!“. Долната врата се отвори и съдията влезе бързо, следван от младия адвокат, когото бе определил за свой помощник по това дело. Съдия Игън кимна вежливо на Алисън, а след това и на Рик Фенъл. Те от своя страна наведоха почитателно глави, а след това седнаха на местата си. Алисън се усмихна. Наистина странни процедури при раздаване на правосъдие в двайсети век. Ново кимване с глава и в следващия миг се появи Куин, придружен от двете страни от полицаи от охраната на затвора. Още щом се показа по стълбите откъм задната част, веднага се видя, че изглежда доста загрижен. В съдебната зала настъпи тишина и тя погледна към съдията. Той веднага любезно се отзова:

— Госпожице Хоуп?

— Мога ли да се обърна към съда? — започна Алисън и съзнателно замълча, за да направи момента още по-драматичен. — Милорд, бих искала да представя документи, че клиентът ми всъщност няма за какво да отговаря пред съда.

Той я изгледа изненадано.

— Наистина ли, госпожице Хоуп? — попита веднага, след което се обърна към съдебните заседатели, които трябваше да напуснат залата, докато бъдат изслушани аргументите ѝ. — Уважаеми членове на журито, не смятам, че би трябвало да ви задържам, докато

адвокатът изкаже новата си теза пред мен. Предлагам ви да пиете по чаша кафе отвън, докато ние приключим.

Съдебните заседатели бавно напуснаха залата. Алисън остана изправена, като усещаше десетките погледи в гърба си. Едно от странните неща в това представление бе, че човек обикновено се обръща с лице към съдията или към съдебните заседатели и почти никога към много по-голямата аудитория отзад.

Тя изправи рамене и си пое дълбоко въздух. Решителният момент бе настъпил.

— Милорд, моят клиент, доктор Куин, е обвинен в убийството на съпругата си, госпожа Никола Куин на или около датата, посочена в обвинителния акт.

Съдията се засмя.

— Това всички ние добре го знаем, госпожице Хоуп.

— Милорд, искам да обявя, че той няма за какво да отговаря пред съда. Няма за какво, тъй като съпругата му всъщност е жива. — В съдебната зала се разнесе силен шум.

— Все още е жива ли, госпожице Хоуп?

— Все още жива, милорд. Имам писмени доказателства, че до вчера госпожа Куин е била жива, живяла е заедно с двете си деца в една вила близо до град Пуерто Валарта в Мексико.

Настъпи продължителна тишина.

— В Мексико ли казахте? А с какви по-точно доказателства разполагате, госпожице Хоуп?

— Писмени свидетелски показания от частен детектив, дадени пред канадския консул, който е упълномощен да отговаря за интересите на Великобритания в тази част на Мексико. Разполагам също с допълнително потвърдително писмо от самата консулка, а съвсем скоро ще мога да представя и снимков материал.

— Снимките май придобиват твърде съществено значение в този процес, госпожице Хоуп. Моля, продължете.

— Освен това разбрах, че господин Уилям Тейлър, изпълнителен директор на строителната фирма в този град, съвсем наскоро се е присъединил към госпожа Куин. Доколкото знам, вече е подписана заповед за арестуването и на двамата. Мексиканската полиция е успяла да задържи тази нощ госпожа Куин и в момента тече процедура по

екстрадирането ѝ. При тези обстоятелства не виждам никакви основания за продължаване на този съдебен процес, милорд.

Тя седна рязко на мястото си, а в залата се разнесе силен шум. Съдията удари с чукчето по масата.

— Тишина, моля. Запазете тишина или ще опразня залата!

Съдия Игън изчака всички да замълчат, явно бе доста ядосан, задето тя не го бе предупредила за намеренията си. Е, може би имаше основание за това: но Алисън се беше опитала да го направи и нямаше разпореждане, което да ѝ позволява да отиде направо и да рита по вратата му, ако този никаквец, помощникът му, не си е свършил работата.

— Мога ли да видя доказателствата, с които разполагате, госпожице Хоуп?

Алисън подаде фотокопията от писмените показания на служителката, която подаде един от екземплярите на съдията, а втория — на Фенъл. Съдията прегледа набързо текста.

— Бих искал да ми представите оригиналите, фотокопията не се признават за официален документ. В същото време не бих искал да се нарушават съдебните процедури или да се вземат несправедливи решения.

Джон Форбс неочаквано скочи и ѝ пъкна някаква бележка в ръката. Тя погледна надолу.

— Милорд, получих допълнителна информация, че госпожа Куин се е съгласила доброволно да се завърне в страната и ще напусне Мексико Сити още днес със самолет. Тя ще бъде придружена от полицейски офицер от районното управление в Ейвън и Съмърсет. Със същия самолет ще пътува и частният детектив, който работи за нас, така че той ще донесе оригиналните документи, за които настояхте.

Съдията я изгледа изпитателно и след това каза:

— Сигурно и господин Тейлър ще бъде скоро тук, макар че срещу него няма повдигнати обвинения по това дело?

— Доколкото съм информирана, господин Тейлър не е бил задържан, милорд. Той е избягал.

— Много добре. Заседанието се прекъсва до десет часа сутринта в понеделник. Обвиняемият остава под арест. Бих искал да се срещна с адвокатата и прокурора незабавно в моя кабинет.

* * *

Самолетът се приземи в седем часа на следващата сутрин, като се появи откъм запад сред призрачните сенки на Уиндзорския дворец. След като спря пред подвижния ръкав на един от терминалите, пътниците бяха предупредени да останат по местата си и в миг бе отворена централната врата, от която бе спусната стълба. Две жени в полицейски униформи и мъж, който бе явно служител на летището, бързо се изкачиха горе. Сложиха на Ники белезници и я поведоха бързо по стълбите, а всяко от децата бе хванато за ръка от една от полицайките и те също се насочиха към стълбите. Децата започнаха да плачат едва когато слязоха на земята. Докато Джордж успее да притича към отворената врата, всички вече бяха настанени в две полицейски коли и отведени някъде.

— Съжалявам, сър. Вие ще трябва да слезете заедно с останалите пътници — обясни му стюардесата, като побърза да затвори вратата, след което я заключи.

Когато той се появи от митницата, Алисън го очакваше. Чувстваше се напълно изтощен от продължителния полет, но всичко това бе забравено, когато успя да я притисне към себе си, а тя го прегърна и го целуна силно.

— О, Джордж. — Очите ѝ блестяха радостно и той имаше чувството, че никога не я е виждал толкова щастлива. — Така се радвам.

— Че спечелихме ли?

— Че ти си жив, глупчо. — В очите ѝ имаше сълзи. Джордж едва сега се сети, че тя всъщност не го бе виждала от момента, когато ѝ бяха съобщили, че е загинал при автомобилната катастрофа.

— Съжалявам, че всичко продължи толкова дълго, Али, но в края на краищата успяхме, нали?

— Да, Джордж. Всичко е наистина наред, поне за нас. — Тя се поколеба за миг, а след това каза плахо: — Така е, нали? Да се прибираме у дома.

ЕПИЛОГ

Беше изминала една седмица. След завръщането на Ники съдебното заседание в понеделник бе продължило само десетина минути. Полицията потвърди, че Никола Куин е тук, и съдията призова съдебните заседатели да обявят Куин за невинен, след което той си тръгна от съдебната зала като напълно свободен човек. Окончателното приключване на всички формалности по делото продължи още няколко дни, след което Алисън си взе една седмица почивка. Двамата с Джордж заминаха за Корнуел и се настаниха в малко хотелче на полуостров Роузланд.

На втория ден отидоха да се разходят по поречието на близката река, покрай Сейнт Клемент, точно на мястото, където преди време бе готова да се предаде. Тогава ѝ се струваше, че мрази Джордж, мрази закона, мрази Куин, и най-много от всички мрази самата себе си. Макар че сега крачеше уверено до Джордж, все още си спомняше съвсем ясно онази черна нощ. Погледна нагоре към изпълненото с нежност към нея лице, към брадата, която отново бе започнала да се оформя, към този отворителен каскета. Той я прегърна и я притисна към силното си рамо.

— Хубаво е тук през зимата, нали, скъпа? — усмихна се Джордж, като кимна към дърветата насреща, чиито клони се бяха навели ниско над спокойните води на реката. — Какво ще прави сега Куин?

— Завърна се отново в тъжната си къща, опитва се да бъде грижовен баща на двете си бедни деца. Започна отново работа в клиниката в Ейвънмаунт — това бе наистина една смела постъпка, не очаквах, че ще събере кураж, за да го направи — и всички заедно ще отидат на посещение при Ники в ареста този уикенд. Сигурно ще бъде доста неприятно.

— Значи Манинг сериозно се е захванал с нея? Обвинява я в убийство, а не в съучастничество?

— Можеш да си сигурен, че ще настоява точно за това. Сега тя се опитва да твърди, че всъщност Тейлър е убил Весна, но, по дяволите, Джордж, лично аз съм склонна да повярвам на това, което ти си чул.

— Значи Ники ще трябва да поеме сама цялата отговорност? Едва ли някой ще успее да залови Тейлър, поне не скоро, щом е толкова далеч. Така е, нали?

— Най-вероятно. Толкова е странно, не смяташ ли? Никога не би ми хрумнало дори да заподозра Тейлър. По-скоро изпитвах известни съмнения по отношение на Алън Мар, очаквах, че той е способен на нещо лошо, но явно всички сме имали погрешно мнение за него. Що се отнася до незаконната търговия с наркотици — Манинг започна разследване по случая и доколкото съм информирана, в най-скоро време ще бъдат оповестени първите резултати. И в това отношение доста се бяхме заблудили, нали? Но Манинг е страхотно копеле, едва ли ще се успокои лесно, нали разбираш — ще му достави страхотно удоволствие да хване член на парламента, а също и половин дузина изтъкнати аристократи и известни медийни звезди.

— Дано успее да докопа и онова гадно копеле Фридмън.

Двамата продължиха разходката си мълчаливо. За пръв път Алисън се чувстваше напълно сигурна. Наистина искаше Джордж да бъде до нея, да измести напълно от съзнанието ѝ спомена за Дейвид, както и всички останали призраци от миналото, макар да ѝ беше ясно, че и тя също би трябвало да направи съответните усилия, а и да се помъчи да разбере защо точно... Но това можеше да почака. Вече не бе нещо, което не търпи отлагане. В момента най-важното нещо за нея бе Джордж, а и той явно осъзнаваше колко е ценен. Преминал бе през огън и вода... и отново бе тук, при нея. Очакваше ги една приятна вечер. Щяха да пийнат по нещо, седнали пред камината, после да вечерят в слабо осветения бар, а накрая щяха да си легнат в огромното легло. Алисън щеше да се чувства обичана и уважавана, желана и защитена от всякакви опасности. А в същото време и копнееше за него. Бяха изгубили ужасно много време, докато и двамата разберат чувствата си; но все пак се радваше, че и още много време им оставаше. Алисън се усмихваше в тъмнината.

Когато се връщаха към колата, тя се притисна към него, а той я целуна, отначало леко и нежно, а след това страстно.

— Обичам те, Али.

— И аз те обичам, Джордж.

Когато потегли, новият брой от „Уестърн Морнинг Нюз“, който си бяха купили сутринта, се плъзна и падна в скута ѝ. Алисън включи вътрешната лампичка, за да го погледне. Забеляза кратка информация в долния ъгъл на първа страница.

— Господи! — Джордж я погледна въпросително. — Открили са го. Открили са Тейлър — трупът му бил изхвърлен на някакви острови — Лас Трес Мариас — след силна буря. Явно малката яхта не е била пригодена за бурните тихоокеански води.

— Удавил ли се е?

— Да.

— Точно това си заслужаваше, копелето — усмихна се злорадо Джордж. — Но знаеш ли, още преди да я докарат от Мексико, Ники твърдеше, че той първоначално планирал да инсценира инцидент с яхтата в Бристолския канал, за да прикрие изчезването си. Само че след това се отказал, защото се страхувал, че това би могло да му донесе нещастие... Ето че най-накрая си е получил заслуженото. Но за него няма защо да съжалява човек. Просто е изчезнал в пространството, това е всичко. Не ти ли се струва доста странно в известен смисъл? Това е някакъв късмет, при това ни се случва за втори път.

Тя го целуна нежно.

— Да, отново сме късметлии, Джордж.

Издание:

Автор: Рут Карингтън

Заглавие: Тайните на семейство Куин

Преводач: Правда Игнатова

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: „Гарант-21“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2001

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Атика“

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-754-019-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8236>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.